

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

အိမ်ရာ

အမှတ်-၂

SECRET FILE

Power M's
Graphic Design : 2004

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေကာလ

၂၀၁၈ - စက်တင်ဘာလ

ပထမအကြိမ်

အုပ်စု • ၅၀၀

တန်ဖိုး • ၆၀၀ ကျပ်

မျက်နှာစုံ၊ ဒီဇိုင်းနှင့် စာအုပ်အပြင်အဆင်

မသန်းသန်းဌေး၊ မလှလှထွေး

(ဘုန်းရောင်)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး

လားဘီ၊ ဧရာဝတီ (မြ) ၀၁၀၀၂

အမှတ် - ၂၀၅၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊

မြို့သစ်(ဂ)၊ ဘုရင့်နောင်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးဘုန်းဇော်(၀၁၃၇၅)၊ အရှေ့ဘက်ကမ်းကပ်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် - ၃၅၊ ဧရာဝတီရိလမ်း၊ မြို့သစ်ရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဟောင်ဟောင်မြင့်အေး: ခိဝံ့ပွမ်းပံတည်းဖြတ်သည်

အိမ်အိမ်

အမှတ်-

SECRET FILE

မာတိကာ

၁။ မီးကလေးစိုနံ့စိုနံ့ . . . . . ခင်မောင်အေး(ပန္နလေး) ၇

၂။ လူစိမ်းနှစ်ယောက်နှင့်ကျွန်တော် . . မောင်မောင်မြင့်အေး ၂၇

၃။ ကြေးမုံဟောင်းမှ မကောင်းဆိုးဝါး . . . . . ထွန်းကျော် ၄၃

၄။ ဘိုးတော်ဆိုတိုင်း မယုံသင့်ပါ . ခင်မောင်ထွန်း(လမ်းမတော်) ၇၂

၅။ ကိုယ်တွေ့ဂန္ထီရ . . . . . အောင်မြတ်ဦး ၈၁

၆။ မရဏရယ်မောသံများ . . . . . စောလှိုင်မိုး ၉၁

၇။ ချစ်လွန်းလို့သတ်မိပါတယ် . . . . . ဘာမထီခင်အောင် ၉၇

၈။ စိန်ခေါ်သော ဧည့်သည် . . . . . အောင်ဘုန်းစေ ၁၁၃

၉။ ကိလေသာ၏ သားကောင်များ . . . . . သီဏ်းသန်းအောင် ၁၂၅

၁၀။ နင်းမှုန်ကြားမှ လက်တစ်ကမ်းအလို . . . . . မြေလှိုင် ၁၄၉

လျှို့ဝှက်သည်းဖို၊ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်၊ စုံထောက်ဆိုသော
စာပေတို့သည် ငယ်စဉ်က ရင်းနှီးပြီးသော စာပေများဖြစ်သည်။

ထိုစာပေတို့သည် ရသကို တစ်နည်းတဖုံပေးစွမ်းသည်ကို
မငြင်းနိုင်ပေ။ လူ့ဘဝသည် မဖြစ်သေးသည်ကို သိချင်၏။

ထိုအကြောင်းကို မသိသေးသမျှ ရင်တလုပ်လုပ်နှင့်
ဘာဖြစ်မည်လဲဟု ခံစားချင်ကြ၏။

ထိုခံစားမှုများကို စာဖြင့် သံရုပ်ဖော်သော စာအုပ်များ
နည်းပါးနေချိန်တွင် ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်ရင်ကျေနပ်နေသော
သူပီပီ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်ရခြင်းသာဖြစ်ပါကြောင်း။

အကယ်၍ အမှတ်(၁) ကို အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက် အားပေး
သကဲ့သို့ အမှတ်(၂)၊ အမှတ်(၃) ...တို့ကို ဆက်လက်အားပေး
မည်ဆိုပါလျှင်.....

၁၉၆၆

မုန်တိုင်းနှင့် တံငါ

- ◆ ဝဋ္ဋာတစ်ခွင်မုန်တိုင်းလို
မုန်တိုင်းကို လာချေပြီ။
- ◆ ရာဟုလေ ကဆုန်စိုင်း
မုန်ရိုင်းလှသည်။
- ◆ စနေမိုးတို့ မျက်စောင်းချီ
တစ်ဖက်စောင်းမညီတဲ့ ဒီသောင်ကမ်း...
- ◆ ကိုတံငါ တဲအိုထက်မှာ
ဝဲမျက်ရည်လွှမ်း။

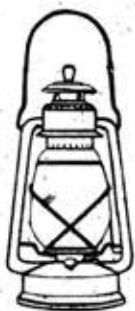
|သူရိန်မင်း|

ဝိးကလေး မြိန်မြိန်

ခင်မောင်အေး
(မိနူးလေး)

ရေနံဆီမီးခွက်၏ မှိုဝါးဝါး အလင်းရောင်သည် ကျဉ်းမြောင်းသော တဲကလေးအတွင်း မှေးမှိန်မှိန်ထွန်းလင်းနေသည်။ နီကျင်ကျင် အလင်းရောင်အောက်တွင် ခရို ခရိုင် ထမင်းစား စားပွဲဝိုင်း တစ်လုံး၊ တဲဒေါင့်တစ်ဒေါင့်တွင် မသေမသပ် လိပ်ထားသော ဖျာပတ်ထားသည့် အိပ်ယာလိပ် တစ်လိပ်၊ သစ်ခုတ်သမားသုံးပဲကွက်၊ ပုဆိန်နှင့် ကြိုးတစ်ခွေအပြင် အိုမင်းဟောင်းနွမ်းထုပြီဖြစ်သော တိုလီမိုလီပစ္စည်းအချို့ပြန့်ကျဲနေသည်။

အဘိုးတန် ပစ္စည်းဆို၍ ထူးထူးခြားခြား ဘာမျှ မရှိ။ တဲ၏ ခေါင်းရင်းဘက် ထရံတွင်မူ ကျပ်ခိုးတက်၍ မဲညစ်နေပြီဖြစ်သော ဝါးဆင့်တစ်ခုနှင့် ယင်းဆင့်ပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းများပဲ့လျက်အရောင် နီနီပင် မပေါ်တော့ပြီဖြစ်သည့် ညောင်ရေအိုးနှစ်လုံး၊ ဘုရားကျောင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရသည်။ ပြကွဲဒိန်ဟောင်းတစ်ခုမှ ဆုတ်ဖြထားဟန်တူသော မဟာမြတ်မုနိပုံတော်ပင် မူလဆေးရောင်များ ပီပီပြင်ပြင် မရှိလေတော့။ ပန်းခြောက်များသာ နှုတ်ခမ်းပဲ့ ညောင်ရေအိုးများအတွင်း ထိုးထိုးထောင်ထောင် မင်းမှုနေသည်။

တဲအတွင်း ကျက်သရေအရှိဆုံးဟု ယူဆတွေ့မြင်ရသည်က ခြောက်စထောင် အပဲအရွဲ့ အနာအဆာ ကင်းလှသော၊ ထရံတွင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဆတ်ချိုပင် ဖြစ်လေသည် တဲ

အနောက်ပိုင်း မီးဖိုဘက်ဆီမှ မီးခိုးများသည် လေအဝှေ့တွင် တံရှေ့ခန်းအတွင်းသို့ ဝေ့၍ဝေ့၍ ဝင်လာသည်။ အသားခြောက်ကို မီးဖုတ်လိုက်သဖြင့် ထူးခါးခါးသင်းယုံလျက် ရှိသော ရနံ့မျိုးက နှာဝသို့ တိုးဝင်လာသည်။

တဲခေါင်တွင် တိုးလိုးတွဲလောင်းကျနေပြီး ကျပ်ခိုးရောင်ဖြင့် မဲညစ်နေသည့် ပင့်ကူအိမ်အမျှင်အစများကို အမှတ်မထင် ဝေးမောရင်း သူက စဉ်းစား တွေးတောနေမိသည်။ ဝါးပိုးဝါး၏ အဆစ် တစ်ခုကို ထက်ခြမ်းခြမ်း၍ ပြုလုပ်ထားသော ခေါင်းအောက်မှ ဝါးဆစ်ခေါင်းအုံးက သူ့နောက်စေ့ကြောများကို ဖိညှပ်ထားသလိုဖြစ်၏။ သည်နေရာသို့ သူရောက်နေခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တသုံးပတ်ခန့်ကပင် မကတော့သည် ကာလများအတွင်း သူက ကြံ့ကြိုက်ဆုံစည်း

ခဲ့ရသည့်ဖြစ်ရပ်များကို အသေးစိတ်ပြန်လှန်စဉ်းစားနေမိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ နံနက်စောစောပိုင်းက အိမ်ရှင်များအတွက် သောက်သုံးရေကို ပင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆွဲပေးခဲ့ပြီး မိဆိုက်ရန် ထင်း အချို့ကိုပင် ခွဲစိပ်ဖြတ်တောက်ပေးပြီးဖြစ်သည်။ သို့မို့ကြောင့်လည်းသူက မောပန်းနွမ်းနယ်နေမိခြင်းဖြစ်၏။

တဲအရှေ့ကပြင်မှ ဝေ့၍ဝေ့၍ တိုက်ခတ်လာသော လေကြောင့် တဲခေါင် မျက်နှာကျက်ဆီတွင် တိုးလိုးတွဲလဲ ကျဆင်းလျက်ရှိသည့် ပင့်ကူအိမ် အမျှင်အစများဟိုမှ သည်မှ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်။ သူ့ဘဝသည်လည်း ပင့်ကူမျှင်စ ကလေးများလိုပင် ရေရေရာရာ တည်တည်ကျကျမရှိ ပြောင်းလဲ လှုပ်ရှားနေပါကလားဟု တွေးတောမိပါ၏။ အနီအတွယ် သံယောဇဉ်ရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိသည်က

သူရင်ကို နာနာကျည်းကျည်းဖြစ်
လာစေသည်။ ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ကြေ
ကြေကွဲကွဲလည်းဖြစ်လာရသည်။
ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် သူ့အနေနှင့်
ပြင်းပင်းထန်ထန် လှုပ်ရှား ရုန်းကန်
ခဲ့ခြင်းများက မခံမရပ်နိုင်လောက်
အောင်ပင်။

လူ့ဘောင်တွင် အသက်
ရှင်နေထိုင်နိုင်ရန်အတွက် ကြိုးပမ်း
ဆောင်ရွက်ရသော လူမှုရေးလိုအပ်
ချက်များ၊ စားဝတ်နေရေး အခက်
အခဲများ များပြောင်လှသည်။ မိမိ
နှင့် တူအတကွ လူ့အဖွဲ့အစည်း
တစ်ခုလုံး၏ အကျိုးတရားဖြစ်ထွန်း
ပေါ်ပေါက်လာစေမှုအတွက် ဘာ
တစ်ခုမှ ဟုတ္တိပတ္တိ မလုပ်ခဲ့နိုင်သေး
ကြောင်း၊ သူ နာလည်းနေမိ၏။
အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့၊ အနှစ်သာရ မပါ
သော မိမိ၏ လုပ်ရပ်များ၊ ဘဝရေးစီး
ကြောင်းများကြောင့် သူ့ကိုယ်သူပင်
ကျေကျေနပ်နပ် မရှိလှ။ အခိုက်

အတန်မျှ သည်နေရာတွင် ခရီး
တထောက်လာရောက် ကွန်းခိုနေ
ရစဉ် ကိုယ်တွေ့ကြုံတွေ့ရသော
ဖြစ်ရပ်များအတွက်တည်း ဝမ်းနည်း
စိတ်ပန်းဖြစ်မိရ၏။

နေဝင်ပြီးခဲ့သည်မှာ ...
အတော်ကြာနေပြီဖြစ်၏။ ရွာမှ
အတော်လှမ်းသော သည်နေရာ
တစ်ဝိုက်တွင် တောပို၊ တောမွှား
တစ်စီ တကျီကျီမည်းသံ မှအပ
လှုပ်ရှားမှု အသက်အသံငြိမ်သက်
ကင်းမဲ့နေသည်။ သူက သူ့ရည်ရွယ်
ချက်အောင်မြင်မှုရှိကောင်းမှ ရှိမည်
ကို သံသယရှိနေရ၏။ သည်နေရာ
တွင် ခိုအောင်းနေခဲ့ရသော ရက်
သတ္တပတ်များအတွင်း မိမိအဖွဲ့
အစည်းက မိမိကိုရှာဖွေချေမှုန်း
သုတ်သင်ရန်နေရာအနံ့ ခြေဆန့်
ရှာဖွေနေကြလေမည်ကို စဉ်းစား
မိရ၏။ ယခုမှဖြင့် မထူးတော့ပြီ။
ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်မြောက်ရေး

အတွက်လမ်းဆုံးရောက်သည်အထိ ကြိုးပမ်း ရပေတော့မည် ဖြစ်ပါ၏။

သည်အခိုက် သူက ချွတ်ကနဲ အသံတစ်ချက်ကို တဲ အနောက်ပိုင်းမှ ကြားလိုက်ရ၏။ မဲညစ်ညစ် ကာရံထားသော ဝါးကဲလားအနီးတွင် ကြုံလိုဖျော့တော့ လျက်ရှိနေသည့် အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးကို သူတို့လိုက်ရသည်။

“ဪ...ငါတူ တော်တော်လန့်သွားသလား။ အဒေါ်လဲ အမှတ်တမဲ့ပဲ။ မင်း ထမင်းစားတော့မလား။ အားလုံးတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီကွယ်” အဒေါ်ကြီးက ခတ်ရဲရဲ လေသံဖြင့် ဆိုသည်။

“မြုံးကနဲမို့ပါ အဒေါ်။ ကျွန်တော်လည်းတောင်တွေးပြောက်တွေး တွေးနေတုံးမို့ ဖြတ်ကနဲဖြစ်သွားမိတာပါ။ စားဆိုလဲ စားလိုက်ကြတာပေါ့။ စားချင်စိတ်တောင် သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ အဒေါ်ရယ်”

သူ့အသံသည် ကြေကြေကွဲကွဲဖြစ်နေပုံရသည်ကို အဒေါ်ကြီးက သတိပြုမိပုံရ၏။ ကြင်နာသော အသွင်အပြင်က အဒေါ်ကြီး၏ ဖျော့တော့တော့ မျက်နှာပြင်တွင် ပြည့်လျှမ်းနေသည်။ အရောင်အဆင်း မှေးမှိန်လျက်ရှိသည့် အဒေါ်ကြီး၏ မျက်လုံးအစုံတွင် ဂရုဏာ၏ အငွေ့အသက်များထင် ဟပ်နေသည်။ ရုတ်တရက် ကဲလားအနီးတွင် ရပ်တန့် နေရာမှသူလဲလျောင်း နေရာအပါးသို့လျှောက်လာသည်။ သူ့အပါးတွင် ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့နဖူးပြင်ကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ အဒေါ်ကြီး၏ အပြုအမူက သူ့ကို အားတုံအားနာ ဖြစ်သွားစေ၏။

“နေ...နေပါစေအဒေါ် ကျွန်တော်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်နေလို့ ကောင်းပါတယ်” သူ့စကားကြောင့်

သူ့ရင်သည်
 မီးစတစ်စဖြင့်
 ထိုးလိုက်သလို
 ကျင်ကနဲ
 ဖြစ်သွားမိသည်။
 နှလုံးကို လေရိုက်လိုက်
 သလို ဟိုက်ကနဲ
 ခံစားလိုက်ရသည်။
 သူက မီးရောင်တွင်
 ဖြူလျော်လျော် ဝေဝါးဝါး
 မြင်နေရသော
 အဒေါ်ကြီး၏ မျက်နှာကို
 အတော်ကြာကြီး
 စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဗျားနေသလားလို့ပါ
 မောင်ရင်ရယ်။ မိုးလဲ တော်တော်
 ချုပ်နေပြီကွဲ့၊ အနည်းအကျဉ်းတော့
 ထမင်းစားလိုက်ပါဦးလား။”

ထမင်းစားပွဲတွင် သူက
 အဒေါ်ကြီး စိတ်ကျေနပ်စေရန်
 တော်တော်များများ စားလိုက်ရ
 သည်။ ထမင်းစားပွဲက မြိုင်မြိုင်
 ဆိုင်ဆိုင်ကြီးရှိလှသည်ကား မဟုတ်။
 အမဲခြောက်ဖုတ်၊ တစ်ပန်းကန်၊
 ငါးပိရည်ကျို၊ တစ်ပွဲနှင့် ဘူးရွက်
 ဟင်းချိုတစ်ခွက်သာ ပါဝင်သည်။
 ဘူးရွက်ဟင်းချိုသည် ဝါး၍ မလွယ်
 လှသော်လည်း အမဲခြောက်နှင့်
 တောင်ယာ ဆန်ကို ချက်ထားသည့်
 ထမင်းခဲကို လည်ချောင်းအတိုင်း
 အစာအိမ်အရောက် လျော့ကနဲ၊
 လျော့ကနဲ ကျဆင်းသွားစေသည်။

ကုလားအော်သီးထောင်း
 ဖြင့် ဖျော်ထားသည့် ငါးပိရည်ဖျော်
 ငံင်သည် ဟင်းချိုဖြင့်သာ မဖြေ

လိုက်နိုင်ပါမူ လျှာတစ်လုံးထူပွပွကြီး ဖြစ်အောင် စပ်စပ်ပူပူဖြစ်လေစေ မည်လား မဆိုနိုင်။

သောက်ရေအိုးမှ ရေတစ် ဖလားဖြင့် အာကို ကျင်းလျက် ထမင်းကိုလက်စသည်လိုက်ပြီးနောက် သူက ဘုရားစင်အောက်တွင် ထရံ ကို ကျော့ဖို့လျှက် ထိုင်ချလိုက်မိ၏။ တဲနောက်ဖေး မီးဖိုတွင် အဒေါ်ကြီး က စားသောက်ပြီးစီးသည့် ပန်းကန် ခွက်ယောက်များ ဆေးကြောနေပုံ ရ၏။ ဝမ်းဗိုက်အတော်အတန် တောင့်တင်းနေပြီဖြစ်၍ သူက ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ကို ရှူဖွာနေလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ၏ မရေမရာ လှသော ဘဝနှင့် သည်ဘဝ၏ အစကို လိုက်လံရှာဖွေ ဖမ်းဆီးဖော် ထုတ်နေမိသည်။ သူသတိရသည် က မိဘမဲ့ ကလေးတစ်ယောက် အဖြစ် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်

ကျောင်းတွင် ခိုကပ်စားသောက်ရင်း တစ်စတစ်စ ကြီးပြင်းလာခြင်းများ မိမိအား ကောက်ယူကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ပေးသော ကျေးဇူးရှင် ဘုန်းကြီးစသည်ဖြင့် တသိကြီးကို ပြန်လည်စဉ်းစား မြင်ယောင်လာ ရ၏။

အရွယ်ရောက်လာသည့် အခါမှ ရွာသို့ ဆက်ကြေးလာ၍ ကောက်ခံလေ့ရှိသော ကွန်မြူနစ် သောင်းကျန်းသူဖေအေးနှင့်ဆုံစည်း ခဲ့ရပြီးနောက် ဖေအေး ကပင် သူ့အား သည်ဘဝသို့ရောက်အောင် သွေးဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အစဦး ဦးပိုင်းတွင်းမှ သူ့အဘို့ နေရာမရ နိုင်ရာသေး။ တောတွင်းသောင်းကျန်း စခန်းတွင် ထမင်းချက်တပ်သား တာဝန်က စတင်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရ၏။ သည်လိုနှင့် တစ်စတစ်စ သူ့ကို သောင်းကျန်းစိုလ်ဝကြီးတို့ လူသိုက် က အယုံအကြည်ရှိလာသည်။

သည်နေ့၌ လက်နက်ကိုင်တပ်သား ဖြစ်လာရသည်။ တံတားဖျက်၊ ရထားလမ်း ပိုင်းခွဲ၊ လူသတ်၊ ဆက် ကြေးခွဲ လုပ်ငန်းများတွင် မွေ့လျော် ပျော်မွေ့လာရသည်။

သည်ကာလများ အတွင်း မြို့မြို့မြတ်မြတ် စားခဲ့သောက်ခဲ့ ရသည်များလည်းရှိသည်။ ငတ်တလဲ့ ပြတ်တစ်ခါ တပ်မတော် လုံ့စွပ်ဖျား များမှ ပြေးလွှားတိမ်းရှောင် ခဲ့ရ သည်လည်းရှိသည်။

ယခုကာလတွင်မူ သူမခံ နိုင်လေတော့... ကျီးတစ်ကောင်၏ ဘဝသံသရာလိုလေးဖွဲ့ကိုင် ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားကိုလည်း ကြောက်ရ။ လေသေနတ်ကိုင် ကလေးအချို့ ရန် ကိုလည်းကြောက်ရ။ လူရိပ်မှန်သမျှ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်နိုင်ခြင်းမရှိတဲ့ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် အလစ်သုတ် အပြေးအလွှား စား မျို့ ရှောင်တိမ်းနေရခြင်းကို ညည်းငွေ့လှ ချေ့ပြီ။

သည်လို 'ဘဝမျိုးတွင် သူတို့ပါတီ၏သက်တမ်းသည်လည်း ရှစ်နှစ်ကာလ ကြာမြင်ခဲ့ရပြီ။ ရေရေ ရာရာ အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိ အနှစ်သာရ ပြည့်ပြည့် မယ်မယ်ရရ သဘာ တစ်ခုမျှမတွေ့ခဲ့ရ။

သို့တိုင် "အနာဂတ်ကို သူတို့သာလျှင် ပိုင်ဆိုင်ပါသည်ဟု ကြွေးကြော်ဆဲ၊ ဟစ်အော်မြဲရှိနေ ပေသည်တကား။ အသက်ထွက်လှ ဆဲဆဲ ဝေဒနာသည်၏ နောက်ဆုံး အချိန်တွင် ဂယောင်ကတန်း ဟစ် ကြွေးနေမှုမျိုးအလား ဖြစ်နေရသည်။

"မောင်ရင်... အိပ်မပျော် သေးရင်အဖန်သောက်ပိဋိလားကွယ်"

ဟု ယုယကြင်နာမှုလေသံ အပြည့်အဝပါသော အဒေါ်ကြီး၏ အသံကို သူကြားလိုက်ရသည်။

သူ့ရှေ့တွင် ကြပ်ခိုးများ ကြောင့် မဲမှောင်နေသော မြေ လက်ဘက်ရည်ပန်းကန်တစ်ခုအပြင်

အရည်ပြန်နေစပြုသည့် မဲမဲညစ်ညစ် ထန်းလျက် တစ်ဆုတ်ကို တွေ့ရ၏။

“နေပါစေ အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် အဒေါ်လဲပင်ပန်း လှပါပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ လုပ်ပေးမနေပါနဲ့ တော့။ ဒါထက် ဦးကြီးတစ်ယောက် လည်း ပြန်မလာသေးဘူးနော်”

အဒေါ်ကြီး၏အသွင်သည် ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်ဖြစ်နေသည်။ ချစ် ခင်ပွန်းအတွက် ပရိဒေဝမီးတောက် လောင်ကျွမ်းမြေ့ နေရသော အသွင် သဏ္ဍာန်က ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လွင် နေသည်။ ညစ်ပေနေသော အင်္ကျီ လက်တစ်ဘက်ဖြင့် မျက်လုံးအစုံ တွင် ဝေဝဲလျက်ရှိသည့် မျက်ရည် စများကို ပွတ်သတ်လိုက်သည်။

“အေးကွယ်၊ သူလဲ ထွက် သွားတာ ကြာလှပြီ။ အဒေါ်တော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြန်လာ နီးနီးနဲ့ စောင့်နေခဲ့တာ”

သိပ်လည်း ပူမနေပါနဲ့ အဒေါ်ရယ်၊ ဦးကြီးမရှိလဲ ကျွန်တော် အဒေါ်အတွက် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီ စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ ငွေရေး ကြေးရေးလဲ ဘာမှ ပူမနေနဲ့၊ ကျွန်တော် စုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်း အချို့ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် တရားဥပဒေဘောင်အတွင်း ရောက် ပြီးလို့ ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးပြတ်သွားရင်”

သူ့စကားအဆုံး မသတ်မီ ပင် အဒေါ်ကြီးက ဖြတ်ပြောလိုက် လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်ရင် ရယ်၊ အဒေါ် ယောက်ျား မကြာခင် ပြန်လာမှာပါ။ မောင်ရင် ဒီမယ် နေတုန်း စားတုန်း အဒေါ်တတ်စွမ်း သမျှ ပြုစုကျွေးမွေးမှာပါ”

“ကျွန်တော်လည်း ဦးကြီး ထွက်သွားတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ် အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော်သွားရမယ့် ကိစ္စတောင်

ဦးကြီး ပြန်မရောက်သေးလို့ စောင့်နေရတာပါ။ အဒေါ်ရော ဦးကြီးကိုပါ ကျွန်တော်သံယောဇဉ်ရှိနေမိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးကြီးနဲ့ အဒေါ်ကို တွေ့တွေ့ခွင့်ကစပြီး ခုထိ ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်နေခဲ့ရတာပေါ့။”

အဒေါ်ကြီး၏ ရုပ်သွင်သည် ရေနံမီးရောင်အောက်တွင် ပကတိ ကြင်နာစရာ ဖြစ်သည်။ စားဝတ်နေမှုတို့အတွက် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား ကြိုးစားရွက်ဆောင်ခဲ့ခြင်းများက ညှိုးခြုံးသော သွင်ပြင်တွင် ဟပ်ထင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာအား ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်လာရ၏။ မွေးစား ဘုန်းတော်ကြီးမှ လွဲ၍ သူ့ဘဝ တလျှောက်လုံး သူ့အပေါ်တွင် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံပြောဆို ပြုစုခဲ့ဘူးခြင်း မခံစား

ခံရခြင်းကြောင့်လည်း သူက သည်မျှ သံယောဇဉ်ကြီးနေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဝကြီးတို့ အဖွဲ့အစည်းအတွင်းမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ရပြီး သည်သစ်ခုတ်စခန်းသို့ရောက်လာခဲ့ရသည်။ သူက အလုံးစုံပင်ပြန်လည်မှတ်မိနေသည်။ မီးရောင်မှိန်မှိန်သည် ဝါးထရံကြီးတိုးကြဲတဲ့အတွင်းမှ ပြင်ပအမှောင်လဟာ အတွင်းသို့ ထိုးထွက်နေသလိုရှိ၏။ ဝါးထရံတံခါးကို ခပ်အုပ်အုပ် ပုတ်လိုက်ခဲ့ပြီး တီးတိုးခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။

“အိမ်ရှင်တို့ခင်ဗျာ . . . အိမ်ရှင်တို့”

သူ့အသံကြောင့် အတွင်းမှ ကဲလားတံခါးကို ဖြုတ်လိုက်သံနှင့်အတူ သစ်ခုတ်လုပ်သား အလုပ်ကြမ်းသမား ဦးကြီးအိုကြီးတစ်ဦး ရေနံဆီမီးခွက်ကို ကိုင်လျက် တံခါးဝတွင် ပေါ်လာသည်။

“ဘာကိစ္စပါလဲမောင်ရင် ရယ် အချိန်မတော်ကြီးမှာ”

ဦးကြီးအိုသည် စကားကို ပင် အဆုံးမသတ်နိုင်ခဲ့ရာပေ။ ဖြတ်ကနဲ တံခါးဝမှဖယ်၍ သူဝင်လာအောင် ကိုယ်ကို ယိုးပေးလိုက်သည်။ သူက ဦးကြီးအို၏ အပြုအမူအတွက် အခိုက်အတန့်မျှ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး မိမိကိုတဲ အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်ကို ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်နိုင်။ ပြီးတော့မှ သူက ချက်ခြင်း သတိရလိုက်၏။ တဲအတွင်းသို့ ဝင်လျက် တဲ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ဦးကြီးအိုကို အဖြစ်သနစ် စုံစုံလင်လင် တိုတိုတုတ်တုတ် ရှင်းလင်းပြလိုက်၏။

ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှ မအောင်မေ့ပါနဲ့ ဦးကြီးရယ်။ ဒီ သေနတ်ကိုလဲ ကြောက်ဘို့ မလိုပါ

ဘူး။ ကျွန်တော် အလင်းဝင်ဘို့ တောထဲက ထွက်ပြေးလာတာပါ။ မြို့ကိုတက်ပြီး ဆက်သွယ်ဘို့ပါ ဦးကြီးရယ်။ အချိန်မရလို့ ဦးကြီး တို့ဆီ ခေတ္တ တည်းခိုခွင့် တောင်း မလိုပါခင်ဗျာ”

သည်တော့မှပင် ဦးကြီးအို နှင့် သူ့ဇနီး အဒေါ်ကြီးကကော စိုးရိမ်မှုများ ပယ်ပျောက်သွားခဲ့ကြရ ပြီး သူ့ကိုလက်ခံခဲ့ကြ၏။

ဦးကြီးတို့ နစ်ဦးလုံးက သူ့ကို အထူးတလည် ခင်မင်ရင်းနှီး လာကြသည်။ သူကလည်း အိမ် ကိစ္စ ဗာယီရများကို အလိုက်တသိ ရွက်ဆောင်ပေးခဲ့၏။ မိမိနှင့်အတူ ပါလာသော သေနတ်ကိုမှ တဲရှေ့ ရေတလျှောက်အတွင်း လျှို့ဝှက် ဖုံးကွယ်ထားလိုက်ရသည်။ သည် ကိစ္စကိုလည်း ဦးကြီးအိုကပင် စီစဉ် ပေးခဲ့လေသည်။

“မောင်ရင့်အတွက် ဒီတစ်
ခေါက်မြို့ကို ထင်းရောင်းတက်ရင်း
ဦးကြီး သက်ဆိုင်ရာနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး
အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်
ကွယ်၊ ဒီကြားထဲတော့ တစ်ပတ်
နစ်ပတ်လောက် အိမ်မှာဘဲ နေပြီး
စောင့်နေပေအုံးပေါ့ ဟုတ်လား။”

ဦးကြီးအို၏ စကားကြောင့်
သူက သည်တဲတွင် နစ်ပတ်ကျော်
ကျော် ကြာသွားခဲ့ရပေသည်။ သည်
ကာလများအတွင်း သူက အဒေါ်
ကြီးနှင့်အတူ အိမ်တာဝန်များ၊
ရေခပ်ထင်းခွဲ ဟင်းစားရှာ၊ လုပ်ငန်း
များ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့၏။ တဲ
အနီးအနားချင်း အချို့တို့နှင့်လည်း
သိက္ခမ်းခဲ့ရ၏။ သစ်ခုတ်စခန်းတွင်
တဲများများစားစား မရှိလှ၊ တစ်တဲ
နှင့် တစ်တဲလည်း တော်တော်လေး
ကွာလှမ်းသည်။

ဝေးဝေးလံလံ တောနက်
ရာ ထင်းခုတ်ရာသို့ သူက လိုက်ပါ

မသွားဝံ့။ ဝကြီးတို့ အုပ်စုနှင့်
ပြန်တွေ့လိုက်ရပါမူ သည်လောက
ကို ချက်ခြင်းလက်ငင်း စွန့်ခွာသွား
ရမည်အမှန်ပင်တည်း။ ညဉ့်သည်
တစ်စတစ်စ တိုး၍ မောင်လာ
သည်။ ပြင်ပတွင် လေပြင်းငွေ့သဖြင့်
ရွက်ဖားဝေဝေ ကိုင်းခက် အလက်
များ သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ရှား
ရုန်းကန်နေသံကို ကြားရသည်။
မီးခိုးတန်း တလူလူဝေ့လျက်
လောင်ကျွမ်း တောက်ပနေသော
ရေနံဆီမီးရောင်သည်။ ထိုမှသည်
ဟိုသည်မှ ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေသည်။
မီးရောင်သည် တစ်ဘက်ထရံတွင်
သူနှင့် အဒေါ်ကြီး၏ အရိပ်များ
ထင်ဟပ်နေစေသည်။ အရိပ်မဲကြီး
တစ်စုံက အကာလ ညဉ့်ယံတွင်
မကောင်းဆိုးဝါးများ ရွှင်မြူးပြေးလွှား
နေသည့်အလား။

“သောက ဒီလောက်
ဖြစ်မနေပါနဲ့ အဒေါ်ရယ်၊ မနက်ဖြန်

အဒေါ်နဲ့အတူ ဦးကြီးကို လိုက်ရှာ
ကြတာပေါ့။ ဦးကြီး သွားတတ်လာ
တတ်မဲ့ဆီ အဒေါ်ကဦးဆောင်၊
ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အဒေါ်ကို
ဂရုတစိုက် လိုက်ပို့ပါမယ်လေ”

“မ . . . မဖြစ်ပါဘူး။
အဲသလိုဆို သူတို့ . . . သူတို့ ပိုပြီး
ပြောကြတော့မှာပေါ့”

ပြူးတူး ပြတ်ဖြင့် တုန်တုန်
ရိုရိုပင် အဒေါ်ကြီးကဆိုသည်။ သူက
အဒေါ်ကြီး၏ စကားကြောင့် စဉ်းစား
ရ ကြပ်သွားရ၏။ အဓိပ္ပါယ်ကို သူ
နားမလည်နိုင်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဒေါ်
ရယ်၊ သူတို့ပိုပြီး ပြောကြမှာက ဘာ
ကိုလဲ၊ ဘယ်သူ တွေကလဲခင်ဗျာ”

အင်းကနဲ အဒေါ်ကြီးက
သက်ပြင်းတစ်ချက် ချက်လိုက်
သည်။ အခိုက်အတန့်မျှတော့ တွေး
နေသည်။ တစ်စုံ တစ်ခုသော
အကြောင်းကိစ္စအတွက် ပြောသင့်

မပြောသင့် ချိန်ဆတွေးတောနေပုံ
ဖြစ်သည်။ သူက အဒေါ်ကြီး၏
ဖြူလျော်လျော် အိုမင်းသောမျက်နှာ
ကို အကဲခတ်သလို စူးစိုက်နေမိ၏။

“ပြောပြပါ အဒေါ်၊ သူတို့
ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိုပြော
ကြမှာမို့လဲ”

သည် တစ်ကြိမ်တွင်မူ
အဒေါ်ကြီးက စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည့်အလား သူမေးခွန်းအတွက်
အဖြေကို ပေးလိုက်ပေသည်။

“သူတို့ဆိုတာ ဟိုဘက်
တံတွေကပေါ့ကွယ်။ မောင်ရင်
အဒေါ် ယောက်ျားကို အဒေါ်နဲ့အတူ
လိုက်ရှာတာကိုသိရင်တောင်မှ ကဲ့ရဲ့
ကြဦးမယ်၊ စွပ်စွဲကြဦးမယ်၊ သူတို့
သူတို့က မောင်ရင်နဲ့ အဒေါ်ကို
သမုတ်နေကြတယ်ကွယ်”

“ဗျာ” သူက တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားရလေသည်။ သူ့မျက်နှာ
တွင် ကြေကွဲခြင်း ယုကြားမရဖြစ်ရ

ခြင်း။ မယုံနိုင်ခြင်း စသော အင်္ဂါရပ်များက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲဟင်ထင်နေသည်။

“အံ့၊ သြစရာပေဘဲပေါ့ မောင်ရင်ရယ် . . . ဒါ . . . ဒါပေမဲ့ ဒီလို အခေါ်နဲ့ မောင်ရင့်ကို စွပ်စွဲကြတဲ့အတွက် အခေါ်ယောက်ျားကိုယ်နိုက်ကလဲယုံပြီး ခုလို . . . ခုလို အိမ်က ထွက်သွားခဲ့တာပါတဲ့”

“ဦးကြီးကလဲ ယုံပြီး အိမ်ကထွက်သွားတယ်၊ ဟုတ်လား အခေါ် ဒါဖြင့် ဦးကြီး ထွက်သွားရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပေါ့” သူက ရင်နာစရာနှင့် မေးလိုက်မိ၏။

လူ့လောက အဖွဲ့အစည်းအတွင်း သည်လိုထွေပြား ရှုပ်ပွေလှသော ဖြစ်ရပ်များ ဒုနဲ့ဒေးရှိနေပါသေးကလား။ များမြှောင်လှသော လူ့ကိစ္စလူ့သဘာဝ၊ လူမှုရေးတာဝန် ဝတ္တရားများအနက် လူလူချင်း အထင်အမြင် လွဲများ မသဒီစရာ

အတွေးအခေါ်များ တွေးတောစွပ်စွဲရင်း စကားတင်းဆိုမှုများကလည်း ရှိနေပေသေးသည်ကိုး။

“ဒုက္ခပါတဲ့ အခေါ်ရယ် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ၊ ဦးကြီးလွန်ခဲ့တဲ့ ၄-၅ ရက်ကတည်းက ကျွန်တော့်အပေါ် ဆက်ဆံတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေခဲ့တာကိုး။ ကျွန်တော်ကလဲ ကိုယ့်အရေးကိုစွန့်ကိုယ်မို့ သတိမထားခဲ့မိပါဘူးဗျာ”

ဦးကြီးအို ထွက်ခွာ မသွားမီ ၃-၄ ရက်အတွင်းသူ့ကို ပြောဆို ဆက်ဆံရာတွင် တင်းတင်းမာမာ ရှိနေပုံ၊ အရာရာကို ကျေကျေနပ်နပ် မရှိနေပုံများကို သူပြန်လည် သတိရမိလေသည်။

“သိပ်လည်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ မောင်ရင်ရယ် အခေါ်ယောက်ျားဟာ အခေါ်ကို သိပ်ပြီး ကြင်နာရှာပါတယ်။ မကြာခင် ပြန်လာမှာပါ။ သူထင်သလို မဟုတ်

တဲ့အကြောင်း အဒေါ်သစ္စာဆိုရင်းပြ
ပါမယ်။ တကယ်ဆိုတော့ အဒေါ်
ယောက်ျားဟာ”

အဒေါ်ကြီးလေသံသည်
လွမ်းဆွတ်ဘွယ် တေးတစ်ပုဒ်ကို
ညည်းညူနေသလိုရှိသလည်း။ စကား
မဆုံးတိမ်ဝင်သွားသော အသံပျော့
ပျော့၏ နောက်ဆီမှ ဟင့်ကနဲရိုက်
သံလို အချက်ထွက်လာသည်။ ပြီး
တော့မှ စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“အဒေါ် ယောက်ျားဟာ
စိတ်သိပ်မှုမမှန်လှဘူး မောင်ရင်ရယ်။
ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်
လောက်ကတည်းကပါဘဲ အဒေါ်တို့
ဟာ ဒီအရပ်ဒေသကလဲ မဟုတ်ပါ
ဘူးကွယ်၊ မင်းဘူး ဘက်ကပါ။
အဒေါ်တို့မှာ သားတစ်ယောက်
ထွန်းကားခဲ့ဘူးတယ်။ အဲဒီ သား
ကလေး ရှစ်နှစ်သားလောက်မယ်
မင်းဦးကြီးတောပစ်ထွက်ရင်း ကိုင်တဲ့
သေနတ်ကို ထရုံမယ် ချိတ်ထားတုံး

ခလုတ်ကို ကလေးပီပီ ဆော့ရင်း
ဖြုတ်လိုက်မိတာပေါ့။ သေနတ်ဟာ
ထရုံမှာ ချိတ်ထားပေမဲ့ ခလုတ်
ဖြုတ်လိုက်တဲ့အခါ ပြုတ်ကျပြီး
တဘက်အိမ်က ဒေါ်ဆွဲမိကို သွား
မှန်တယ်။ ဒေါ်ဆွဲမိဟာ သေတာ
တော့ မသေရာပါဘူး။ သေနတ်ထဲ
မှာက ငှက်ပစ်စလိပ်ကျည်တွေသာ
ထည့်ထားခဲ့ပေသကဲ့”

အဒေါ်ကြီးက စကားကို
ရပ်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ လွန်လေပြီ
သော အတိတ်ကာလက ဖြစ်ရပ်
များကို ပြန်ပြောင်းပြောနေရင်းမှ
ဆိုဆိုနှင့် နှင့် ဖြစ်လာပုံ ရသည်။
သူကမူ ဒေါ်ကြီး၏ ရင်နှင့်ဘွယ်
ဖြစ်ရပ်များကို ငြိမ်ငြိမ် ဆိတ်ဆိတ်
နားထောင်နေမိသည်။ အတွေးစ
တစ်ခုကလည်း ဝတ်ဆက်တည်း
ဖမ်းဆုတ်တွေးဟောနေမိသည်။

“အဲဒီကိစ္စကြောင့် အဒေါ်
ယောက်ျားဟာ ဒေါ်ဆွဲမိအတွက်

အားနာတာကလဲ တစ်ကြောင်း
စိတ်ပူတာကလဲ တစ်ကြောင်း
ဒေါသထွက်စဘူးထွက်ပြီး သား
ကလေးကို တော်တော်လေး
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်နှက်ပစ်လိုက်
ခဲ့မိတယ်။

ကလေးဟာ အရွယ်နဲ့
မမျှအောင် အရိုက်အနှက်ခံလိုက်
ရတဲ့အတွက် အကြောက်ကြီး
ကြောက်ပြီး အိမ်ကထွက်ပြေးလိုက်
တာ တစ်ခါတည်းကို အစအနရာ
မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ မင်းဘူးဘက်မှာ
အဒေါ်တို့ သုံးနှစ်လောက်နေခဲ့တဲ့
အတွင်း အဒေါ်တို့ရဲ့ သားကလေး
သတင်းကို အစအနမှ ရှာမရ ခုံစမ်း
လို့လဲ မရခဲ့ကြဘူး။ မင်းဦးကြီးလည်း
အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်၊
ယူကုံးမရဖြစ် တစ်ဦးတည်းသော
သားကလေး ပျောက်သွားရတာ၊
ထွက်ပြေး သွားရတာ သူ့မိုက်ပြစ်
ကြောင့်ဘဲဆိုပြီး စိတ်ဖောက်ပြန်

သွားခဲ့တာပါတဲ့၊ သူ့ရောဂါကို
အတော်ကြီး ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်
ကုလိုလည်း သက်သာရော အဒေါ်

ထွေးနွေးသော
မိခင်၏ ရင်ခွင်တွင်
မေးမှီရင်း နှစ်ပေါင်း
သုံးဆယ်နီးပါး
ကွဲကွာနေရသော
ကာလများကို
စဉ်းစားနေမိသည်။
မိခင်၏ ပိန်ချိုသော
ခန္ဓာကိုယ်အား ဖက်လျက်
တဒိန်းဒိန်းမြည်ဟီး
လှုပ်ရှားနေရှာသည်။

တို့လဲ ဒီအရပ်ကို ပြောင်းခဲ့ကြတာ အခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် နီးကရောပေါ့”

သူက အဒေါ်ကြီး၏ စကားစုများကို စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။ ရင်ထဲတွင်လည်း သောကလှိုင်းများ ရိုက်ခတ်နေသည်။ နှလုံးသားတွင်းမှ သွေးများကလည်း လှုပ်ရှားနေ သည်။

အဒေါ် သားလေးသာ ခုနေရှိရင်လေ မောင်ရင်လောက် ရှိနေပြီကွယ်။ မင့် ဦးကြီးဟာ တကယ်တော့ စိတ်ထား မှမမှန်လို့ သာ ခုလို၊ အဲ . . . သူတို့တတွေ သမုတ်ကြတာကို ယုံမိရှာတာပါ။ အဒေါ်ကိုတောင် သူထွက်မသွားခင် ကြိမ်းမယ်မောင်းမယ် လုပ်ခဲ့သေး သပေါ့။ အဒေါ်ကတော့သူ့ကိုခါတိုင်း လိုဘဲ ကြင်ကြင်နာနာ ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံပေမဲ့ သူ သူ ကျေနပ်ပုံ မရဘူးထင်ပါရဲ့ကွယ်”

အဒေါ်ကြီးက အာခြောက် သွားသလို အေးစက်နေပြီဖြစ်သော ရေနွေးအဖန်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူ လျက် ရှက်ကနဲ သောက်လိုက်လေ သည်။ သူကမူ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆို။ အတန်ကြာပင် တဲကလေး အတွင်း ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ အပြင်ဘက်ဆီတွင်မူ လေသည် မိုးသက်ကို အဖော်ပြုလျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် လေ ပြင်းဒဏ်က အရာဝတ္ထုအားလုံး ယိမ်းယိုင်လှုပ်ခါနေစေသည်။ စလူမိုး ဖက်ချုပ်များပင် အိမ်ခေါင်ထက်တွင် တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်လှုပ်ရှားနေကြ၏။

“အင်း၊ ဆောင်ပန်း ဆောင် ပန်း၊ အဒေါ်သားလေး ဘယ်ဘဝ ဘယ်အခြေအနေများ ရောက်နေရာ ပါလိမ့်နော်”

အဒေါ်ကြီးက ဆွေးဆွေး မြွေမြွေ ကြေကြေကွဲကွဲ တမ်းတ လိုက်သည်။

သူရင်သည် မီးစတစ်စဖြင့် ထိုးလိုက်သလို ကျင်ကနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ နှလုံးကို လေရိုက်လိုက်သလို ဟိုက်ကနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ သူက မီးရောင်တွင် ဖြူလျော်လျော် ဝေဝါးဝါး မြင်နေရသော အဒေါ်ကြီး၏ မျက်နှာကို အတော်ကြာကြီး စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သည့်နောက် သူ့အသံသည် ဝမ်းမြောက်ပီတိများလှမ်း၍ ရွှင်ရွှင်ဖြူဖြူ အားပါးတရ ပေါက်ကွဲထွက်လာသည်။

“အမေ အမေ၊ ဒါဖြင့် အဒေါ်ဟာ ကျွန်တော့် အမေပေါ့၊ ဆောင်ပန်းဟာ ကျွန်တော်ဘဲအမေ၊ ခုကျွန်တော်နံမည် ပြောင်းထားခဲ့တာ အမေသား ဆောင်ပန်းပေါ့”

သည်ထက်ပို၍ မဆိုနိုင်၊ သူ့စကားကြောင့် အဒေါ်ကြီးက သံပတ်ပေးလိုက်သော စက်ရုပ်တစ်ရပ်လို ဝုန်းကနဲ လှုပ်ရှားလာ

သည်။ စောစောက ချိနဲ့ဖျော့တော့မှ များ ရုတ်ခြည်းပင် အသွင်ပြောင်းလားသလို ဖြစ်သည်။

“ဟင်၊ ဆောင်ပန်းဟုတ်လား။ မောင် မောင်ရင်ဟာ ဆောင်ပန်း၊ အမေသား ဆောင်ပန်း၊ မှန်းစမ်း မှန်းစမ်း”

အဒေါ်ကြီးက နှစ်သိမ်ဝမ်းမြောက်လှသော လေသံဖြင့် သူ့ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ရုပ်အင်္ကျီလက်ကို လက်မောင်းအထိ ပင့်တင်လျက် လက်မောင်းရင်း ကျောက်ထိုးရာ နှစ်ခုကြားသို့ တဒက်မှုကြည့်လိုက်၏။ သူ့လက်မောင်းရင်း ကျောက်ထိုးရာ နှစ်ခုအကြားတွင်မူ တစ်လက်မခွဲခန့်ရှည်လျားသော အမာရွတ် လျားစောင်းစောင်းတစ်ခု . . .

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သား သား အမေသား ဆောင်ပန်း၊ ငယ်ငယ်က ဆောင်ပန်း ပုခက်ကလေးနဲ့

သိပ်ခဲရလို့ အမေတို့သားကလေးကို ဆောင်ပန်းလို့ မို့ခဲတာ။ ဒီအမာရွတ်ဟာ ငါ့သားငယ်ငယ်က ဝါးခြမ်းရှ တဲ့ ဒဏ်ရာဘဲ။ အမလေး သားကြီး ရယ်”

အဒေါ်ကြီးက သူ့ကို ဝမ်းပန်းတသာ လှမ်းဖက်ထားလိုက်သည်။ သူ့ရင်သည် မိခင်ရင်းကို အမှတ်မထင် ကြုံကြိုက်ဆုံဆည်း လိုက်ခြင်းကြောင့် မယုံနိုင်လောက်အောင် ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းများက ပွားလာသည်။ ပြည်လျှမ်းသော မျက်ရည်များက မျက်လုံးအိမ်အတွင်း ဝေ့ဝိုက်ဝဲလည်နေသည်။

ထွေးနွေးသော မိခင်၏ ရင်ခွင်တွင် မေးမိုရင်း နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်နီးပါး ကွဲကွာနေရသော ကာလများကို စဉ်းစားနေမိသည်။ မိခင်၏ ပိန်ချိုသော ခန္ဓာကိုယ်အား ဖက်လျက် တံဒိန်းဒိန်းမြည်ဟီး လှုပ်ရှားနေရှာသည်။

မိခင်၏ နှလုံးအိမ်ဆီမှ ပီတိသံကို နားစိုက်နေမိသည်။

လေပြင်းတစ်ချက်က ဝေ့ကနဲ တဲအတွင်းသို့ မွေ့ရမ်းသွား၏။

တဲ၏ အရှေ့ ကဲလားကို တစ်စုံတစ်ယောက် ဆွဲဖယ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ နင်းကြမ်းများက ဝင်လာသူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အလေးချိန်ကြောင့် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မြည်သွားသည်။

တဲနံရံတွင် ဟပ် ထင်နေသော သားအမိနှစ်ဦး၏ အရိပ် သဏ္ဍာန်သည်လည်း ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားသွားရပြန်သည်။

နှစ်ဦးသား တဲတံခါးဝရှိ သဏ္ဍာန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ရေနံဆီမီးရောင်၏ အလင်းကြောင့် တံခါးဝတွင် မားမားကြီးရပ်နေသောပုဂ္ဂိုလ်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ကြရသည်။ သို့သော် ယင်ဆုဂ္ဂိုလ်တွင် အဖော်ပါလာခဲ့သေးသည်။

ထို ပုဂ္ဂိုလ်ကား ဒေါသမီး
ဝင်းဝင်းတောက် နေပုံရသည်
မျက်လုံးအစုံ ဖြင့်...
ဦးကြီးအို
အဖော်သည်ကား.....

တောတွင်မှ ဆောင်ပန်း
တဖြစ်လဲ ကွန်မြူနစ်သေနတ်ကို
တပ်သားလှဆောင် ယူဆောင်လာ
ခဲ့သော ရိုင်ဖယ်...

“ခိုင်း” ကနဲ “ခိုင်း” ကနဲ
မြည်ဟီး ကျယ်လောင်သော ပေါက်
ကွဲသံက ညဉ့်ယံကို တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားစေသည်။ နံရံတွင်
ယခုတိုင် ယိမ်းယိုးလှုပ်ရှားနေကြ
သေးသော သားအမိနှစ်ဦး၏ အရိပ်
မဲများက တခဏမျှ လှုပ်ရှားသွားရ
ပြီးနောက် တဲနံရံတွင် ဟပ်ထင်နိုင်
ခြင်း မရှိတော့။

တုံးလုံး ပက်လက် ပြိုလဲ
သွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သော အသက်မဲ့
ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခု အပေါ်တွင်မူကား။

ရိုင်ဖယ်ပြောင်းဝမှ တွန်း
ကန်ထွက်လာနေဆဲဖြစ်သည့် ယမ်း
ခိုးများဝေလျက်ပင်...

ခင်မောင်အေး (မန္တလေး)

လူစိမ်းနှစ်ယောက်နှင့်
 ဈာန်တော်
 မောင်မောင်ဖြင့်အေး

မိုးတစ်ည၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
 လူစိမ်းနှစ်ယောက်နှင့် စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တို့၏
 စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာဇာတ်လမ်း။

စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ရတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့
 သိပ်လွယ်လှတယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ စားသောက်ဆိုင်
 ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆိုင်က တိုလီမှတ်စ စားစရာတွေပါ
 ရောင်းတဲ့ စတိုးဆိုင်လေးပါဖွင့်ထားတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

“ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာ ကောင်းသလဲလို့၊ ဓားပြ
ပြီးတော့ သေနတ်နှင့် အချိန်ခံရတဲ့ အဖြစ်”

လူစိမ်းနှစ်ယောက်နှင့်
ညှန်ဝဲတာ

မောင်မောင်ဖြူအေး

ပြောသလိုပေါ့ဗျာ) ဆွတ်ယုံကြည်နူး
ဖွယ်လည်း အတိပြီးရသေးတယ်။

အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ သမီးရည်းစား စုံတွဲကလေးတွေ သိတယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကိုယ် ချင်းစာကြည့်လေ။

တစ်ခါကလည်း ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဒီဆိုင်မှာချိန်းချိန်းတွေကြတယ်။ ကောင်လေးက အရင်ရောက်တဲ့ အခါလည်းရှိတယ်။ တူတူလာတာလည်းရှိတာပဲ။ စားတော့ သောက်တော့လား။ ကြာဆံ့ကြော်တစ်ပွဲ အလယ်မှာချုပ်နစ်ယောက်အတူတူ စားကြ။ ဘယ်လောက် ကြည်နူးစရာကောင်းလဲ။

“မောင်၊ မကို သတိရရဲ့လား ဟင်”

- “သတိရတာပေါ့ မ၊ရယ်”
- “မှန်မှန် ပြောစမ်းပါ”
- “မှန်တာ ပြောရမလား”

“ပြောပါ”

အဲဒီလို ပြောလိုက်တာလေတွေဗျာ။ အမျိုးသမီးကြီးက မျက်နှာက ထောင့်ကပ်ပြီးတော့ အကြည့်ဗျ။ သူ့အကြည့်ကောင်လေး ဝိုင်သွားတယ်။ ပြီးမှ...

“သတိရတယ်၊ လွမ်း

တယ် ဆိုတာတွေဟာ မ ရယ်၊ တကယ်တော့ သတ်မှတ်ချက်တွေပါ။ ဒါပေမယ့် မှန်တာပြောရမယ်ဆိုရင် စာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ပြောတဲ့ စက္ကန့်မလပ် သတိရပါတယ်ဆိုတာမျိုးတွေဟာ တကယ်တော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့အချိန်နဲ့သ သတိရတယ်ဆိုတာတော့ မောင်ပြောမယ်။ လသာတယ်၊ မ၊ကို သတိရတယ်။ ကြာဆံ့ကြော်စားတယ်၊ သတိရတယ်၊ ဒီပိပ်ပွေ့နေတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ် သတိရနိုင်မလဲ၊ မော်တော်ကား စီးတယ်၊ သတိရတယ်၊ လမ်းဖြတ်ကူးတယ်။

ပြောသလိုပေါ့ဗျာ) ဆွတ်ယုံကြည်နူး
ဖွယ်လည်း အတိပြီးရသေးတယ်။

အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ သမီးရည်းစား စုံတွဲကလေးတွေ သိတယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကိုယ် ချင်းစာကြည့်လေ။

တစ်ခါကလည်း ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဒီဆိုင်မှာချိန်းချိန်းတွေကြတယ်။ ကောင်လေးက အရင်ရောက်တဲ့ အခါလည်းရှိတယ်။ တူတူလာတာလည်းရှိတာပဲ။ စားတော့ သောက်တော့လား။ ကြာဆံ့ကြော်တစ်ပွဲ အလယ်မှာချုပ်နစ်ယောက်အတူတူ စားကြ။ ဘယ်လောက် ကြည်နူးစရာကောင်းလဲ။

“မောင်၊ မကို သတိရရဲ့လား ဟင်”

- “သတိရတာပေါ့ မ၊ရယ်”
- “မှန်မှန် ပြောစမ်းပါ”
- “မှန်တာ ပြောရမလား”

“ပြောပါ”

အဲဒီလို ပြောလိုက်တာလေတွေဗျာ။ အမျိုးသမီးကြီးက မျက်နှာက ထောင့်ကပ်ပြီးတော့ အကြည့်ဗျ။ သူ့အကြည့်ကောင်လေး ဝိုင်သွားတယ်။ ပြီးမှ...

“သတိရတယ်၊ လွမ်း

တယ် ဆိုတာတွေဟာ မ ရယ်၊ တကယ်တော့ သတ်မှတ်ချက်တွေပါ။ ဒါပေမယ့် မှန်တာပြောရမယ်ဆိုရင် စာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ပြောတဲ့ စက္ကန့်မလပ် သတိရပါတယ်ဆိုတာမျိုးတွေဟာ တကယ်တော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့အချိန်နဲ့သ သတိရတယ်ဆိုတာတော့ မောင်ပြောမယ်။ လသာတယ်၊ မ၊ကို သတိရတယ်။ ကြာဆံ့ကြော်စားတယ်၊ သတိရတယ်၊ ဒီပိပ်ပွေ့နေတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ် သတိရနိုင်မလဲ၊ မော်တော်ကား စီးတယ်၊ သတိရတယ်၊ လမ်းဖြတ်ကူးတယ်။

သတိရနေရင် ကားတိုက်သွားမှာ ပေါ့။

“အရေးကြီးတာက သတိရတာ၊ မရတာထက် မေတ္တာ မပျက်ဖို့ပဲ။ မေတ္တာတွေ ထားနေသရွေ့တော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“အခုတောင် မ. မောင်ကိုလာတွေ့တာ၊ တွေ့တုန်းခဏပဲ စိတ်ချမ်းသာမယ်။ ပြန်သွားရင် စိတ်ဆင်းရဲတော့မယ်။ မောင်မတွေ့ချင်ပါဘူး။ အိပ်ပျော်နေတုန်း အိပ်မက် မက်နေတာပဲ ကောင်းတယ်။ အိပ်ရာက လန်နီးတော့ ဒီအိပ်မက် သတိရကော၊ အိပ်လို့လဲမပျော်တော့ စိတ်ဆင်းရဲရကော”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်၊ မောင်ပြောတာတွေက မှန်နေတော့ မ. နေရခက်တာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အမျိုးသမီးကြီးက လည်ကုပ်အစ်အစ်ပေါ်က ချွေးတွေကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်နေတယ်။ ကောင်လေးက ဆက်ပြောနေသေးတယ်။

မ. နဲ့ မောင်အဖိုက အခုမျက်စိရှေ့က မျက်မှန်တပ်ထားသလိုပဲ ယူဆထားကြရင်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်ထားကြရင် မပင်ပန်းကြဘူးပေါ့”

“ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အမျိုးသမီးကြီးက ရယ်တယ်။ ရယ်လိုက်တော့မှ အမျိုးသမီးကြီး အလှက ပိုပေါ်လာတယ်။ သွားလေးတွေက ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ ညီနေတယ်။ ဒါက ရယ်ရင်လုတဲ့ သူ့အလှပဲ။

“မရယ်နဲ့လေ မ.ရဲ့ မောင်က တကယ်ပြောနေတာ”

“မ.ကို မောင်ပြောဖူးသား ပဲ။ မ.ကို မောင်သဘောထားတာက ထောင့်ငါးရာနဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ် ပေါင်းထားတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပူလောင်ခြင်းဆိုတာ မရှိကြဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကြား မှာ နံရံတစ်ချပ် ခြားတယ် ဆိုပြန် ရင်လဲ ဒီနံရံဆိုတာ ဘာနံရံလဲ ဆိုတာ သိထားကြရမယ်။ မ. နဲ့ မောင်ကြားမှာ နံရံမရှိတူးလေ။ မှန်ပဲ ရှိတယ်။ မြင်နေကြရတယ်။ တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်မြင်နေ ကြရတယ်။ နံရံဆိုရင် ဘယ်မြင် ရမလဲ”

ကောင်လေး မဆိုးဘူးဗျ။ လူသာငယ်တယ်။ စကားသိပ်ပြော တတ်တယ်။ အခုလား။ ဟာဗျာ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ပြောမှာပေါ့။ သူတို့ မလာကြတော့ဘူးဗျ။ ဘာ ကြောင့်ဆိုတာတော့ သူတို့မှ သိမှာ ပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ကြာဆံ

ကြော်ဖိုးနှင့် လက်ဖက်ရည်ဖိုးတော့ လျှော့တာပေါ့။ ဒါတွေက ကျွန်တော် ဆိုင်ဖွင့်လို့ ကြုံရတဲ့အဖြစ်ထဲက တစ်ခုကိုပြောတာ။ တကယ်ဖြစ်ရပ် မှန် ရင်မသည်းဖိုလို့ ပြောရမလား။ အဲဒီကိစ္စကအခုမှ စမှ။ နားထောင် မယ် မဟုတ်လား။

*** ◆ ***

တစ်နေ့ဗျာ။ ရက်လား။ ဘယ်မှတ်မိမလဲဗျာ။ မိုးရွာတဲ့ တစ် နေ့တော့ မှတ်မိတယ်။ မိုးကတစ်နေ့ လုံးပေါ့။ အုံ့ကာလေ တသည်း သည်း။ ရွာလေလေ မစဲပဲလို့ ဆိုရ မလောက်ပဲ။ မရယ်နဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျား တို့လို စာက သိပ်ရေးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။

မိုးရွာနေတော့ အရောင်း ကလည်း ပါးတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် စတိုးဆိုင်ကတော့ ရောင်းရတယ် ပေါ့။ လာစားသောက်တဲ့ ဘာဘာ ညာညာ အိစကလီတွေ မရှိတော့

ကျွန်တော်လည်း ပျင်းပျင်းရှိတာ နှင့် စာတစ်အုပ်ကိုပဲ အဖော်လုပ်နေခဲ့တယ်။ ဒီကြားထဲက အလုပ်သမားတွေကလည်း စောစောပြန်သွားတယ်။ ဆိုင်မှာလား။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ ကိုးနာရီသာသာလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဆိုင်က တံခါးပိတ်ရုံပဲ အားလုံးက သူနေရာနှင့်သူပဲ။ တံခါးပိတ်ပြီး မီးမိုတ်ရင် ပြီးတာပဲ။ အဲဒီမှာ ဇာတ်လမ်းက စတာပဲ။

မိုးတစ်စိမ့်စိမ့်မှာ လူတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ လက်မှာ ခင်ဗျားတို့ ကိုင်နေတဲ့ ဘာလဲ၊ အတက်ချီကေ့စ် ဆိုတဲ့ သေတ္တာမည်းမည်းအပြားလေးနဲ့။ အဝတ်လား။ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ ကော်လံမပါဘူးဗျာ။ တိုက်ပုံက ပင်နီရောင် တက်ထရက်၊ လုံချည်လား။ အနက်ပြောင်လိုထင်ရတဲ့ အနက်ကွက်သေးသေးလေးနှင့်။ ထီးလား။

ပါတာပေါ့။ အခုခေတ်ကိုင်နေတဲ့ ထီးကောက်ရောင်စုံကြီးနှင့်။ မျက်နှာမှာက ဖိုတိုဂရေးခေါ်တဲ့ မျက်မှန်တပ်ထားတယ်။ သူက ဝင်လာလာချင်းပဲ...။

“မိုးက တစ်နေ့လုံးပဲဗျာ”

ပြောရင်း ဆိုရင်းနှင့် ကျွန်တော့် ကောင်တာ နားက ကပ်လျက်စားပွဲမှာ ထိုင်တယ်။ လမ်းကို ဘေးတိုက်ပေးထားတယ်။ ကျွန်တော်နှင့်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ပါပဲ။ သူကပဲ ဆက်ပြီး...။

“မိုးအေးအေးနဲ့ဗျာ...။

ကော်ဖီပူပူလေးပဲ ပေးဗျာ”
သူပြောတာနှင့်ကျွန်တော်က ကောင်တာက ထသွားပြီး ကော်ဖီကို ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖျော်ပေးလိုက်တယ်။ သူ စားပွဲကို ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားပို့လိုက်တယ်။ သူကော်ဖီသောက်မှပဲ ကိုယ်လည်း သောက်ချင်လာတာနှင့် ကျွန်တော့်ဖိုပါ တစ်

ခွက်ဖျော်လာလိုက်တယ်။ သူ့ကို
 ကော်ဖီသွားပို့တော့ သူက ဒီမနက်
 ထွက်တဲ့ သတင်းစာက စာမျက်နှာ
 ခုနစ်ကို ဖတ်နေတယ်။ သူက
 ပြုံးပြီး . . .

“ဒီသတင်း ဖတ်ပြီးပြီ
 လား”

“ဖတ်ပြီးပြီ”

“အေးဗျ၊ သူပြေးလိုတော့
 လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူက အားရပါးရ ပြော
 တယ်။ သူပြောတဲ့ သတင်းက
 တပြန်နေကုန်ထုတ်လာတဲ့ တရားခံ
 တစ်ယောက် လွတ်သွားတဲ့
 အကြောင်းပဲ။

“အစ်ကိုက ဘယ်ကလာ
 တာလဲ”

“ဘယ်ကရယ် မဟုတ်ပါ
 ဘူးဗျာ၊ ဒီနားလျှောက်လာရင်း
 ခင်ဗျားဆိုင်ဖွင့်နေသေးတာ တွေတာ
 နဲ့ မိုးကလဲအေးတော့ ကော်ဖီ

သောက်ချင်တာနဲ့ ဝင်သောက်တာ
 ပဲ”

သူ့ကြည့်ရတာ ကျူးရှင်
 ဆရာပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် စာအုပ်
 ထုတ်ဝေသူလား။ တစ်ခုခုတော့
 တစ်ခုခု ပုံစံပေါက်နေတာပဲဗျာ။
 သူက ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်
 လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး . . .

“အရောင်း ဘယ်နှယ်နေ
 သလဲ”

“မိုးတွင်းတော့ နည်းနည်း
 ပါးတယ်”

အဲဒီအချိန်မှာ ဆိုင်ပေါက်
 ဝကို လူငယ်တစ်ယောက် ရောက်
 လာတယ်။ သူက ဒီဇာတ်လမ်းမှာ
 အဓိကလို့ပဲ ပြောရမလား မသိဘူး။
 လူငယ်ဆိုလို့ အသက်နှစ်ဆက်၊
 အစိတ်လောက်ပဲ ရှိပါဦးမယ်။ ဝတ်
 ထားတာကတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပဲ။
 အကျိက် တီရှပ်အလတ်စားနှင့်။
 အောက်ပိုင်းကတော့ ဂျင်းဘောင်း

ဘီ အပြာရောင်နှင့်။ သူက ကော်ဖီ တစ်ခွက်ပေးပါလို့ လှမ်းမှာလိုက် တယ်။ ဘယ်နယ်။ ဆိုင်ပိတ်ခါနီး နေမှ ကော်ဖီရောင်းကောင်းနေပါ လိမ့်။

ကျွန်တော်က ကော်ဖီ ထဖျော်လိုက်တယ်။ အဲ...တစ်ခု ဖြတ်ပြောရဦးမယ်။ သူဝင်လာတာ နှင့် အချိန်ကိုက် ထားသလိုပဲ။ ပထမ ရောက်နေတဲ့ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံလှမ်းပေးတယ် ဗျ။ ရာတန်တစ်ရွက်။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီဖျော်ဖို့အထဲမှာ အဲဒီရာတန် ကို ကောင်တာ ပေါ်မှာပဲ ဖန်တုံး လေးနှင့် ဖိထားခဲ့တယ်။ ကော်ဖီ ခွက်ကိုကိုင်ပြီး သူ့စားပွဲကို သွားချ ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီလူငယ်ဆီ ကော်ဖီ ပို့ပြီး ပြန်လှည့်ထွက်လာကတည်းက စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု ဖြစ်တာမယ်လို့ ထင်နေတယ်။

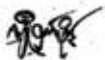
ဒီအချိန် ဒီကာလမှာ ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ဟာ ခါတိုင်း လာနေကျ လူတွေနှင့် မတူတော့ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ။ ထင်တဲ့အတိုင်းကတော့ ဖြစ်လာ တော့တာပါပဲ။

ကောင်တာမှာ ထိုင်မယ် အလုပ်မှာ ဘယ်အချိန်က ကပ်ပါ လာမုန်းမသိတဲ့လူငယ်ကိုကျွန်တော် အလှည့်မှာ တွေ့လိုက်ရလို့ပါပဲ။

သူက အေးအေးအေးအေး ဆေးပဲ ပြောပါတယ်။

“အဲဒီအတိုင်း ရပ်နေပြီး အံ့ဆွဲထဲက ငွေတေါကို ကျွန်တော့် ကို ပေးလိုက်ပါ”

သူက လက်တစ်ဘက်က လည်း ဖြောက်ထားတယ်။ လက်ထဲ မှာက ခလုတ်နိပ်စားချွန်ချွန်။ စားဦးက စကားဆုံးတာနှင့် ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို ထောက် ထားပြီးနေပြီ။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူပြောသလိုသာ အေးအေးဆေးဆေး ပေးလိုက်ရုံပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် . . .

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ညီလေးရာ”
စောစောက ရောက်နေတဲ့ လူရဲ့ အသံ။ အသံတွင်မကလူကပါ ကောင်တာနားရောက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ငနဲလေးက တစ်ချက် လှုပ်သွားတယ်။ အဲဒီလူကဆက်ပြောတယ်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။

“မလုပ်ပါနဲ့ ငါ့ညီရယ်၊ လုပ်ရအောင်လဲ တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။”

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ၊ ခင်ဗျား ဝင်မပါပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရာ။ နောက်ပြီး . . . ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လုပ်မယ်လဲ မကြံပါနဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခုခု လုပ်မိလိမ့်မယ်”

လူငယ်က ခြိမ်းခြောက်သလိုနှင့် ပြောပေမယ့် အသံကို

ထိန်းထားရတယ်။ လူကလည်း နည်းနည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေတယ်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ အနာတရ - မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်ကပဲ ဟိုလူစိမ်းကို . . .”

“သူ့ကို စိတ်ဆိုအောင် မဆွပါနဲ့” လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။
ပထမလူက ခပ်အေးအေးပဲ ဆက်ပြောနေတယ်။

“ဒီအလုပ်မျိုးကို သူ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ပထမဆုံး လုပ်ဖူးတာနဲ့တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် တုန်လှုပ်နေတာပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ငါ့ညီ”

“ခင်ဗျား ပြောချင်ရာပြောပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောတဲ့ငွေကိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ။ ဒီငွေကို ရမှဖြစ်မယ်”

လူငယ်က ဒီလိုပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ပထမလူစိမ်းက

ဆက်ပြောတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကြည့်ရတာ ဒါမြတိုက်နေတာနှင့် မတူတော့ဘူး။ ပြဇာတ်တိုက်နေ တယ် ထင်ရတယ်။

“ဒီမှာ ငါ့ညီ၊ မင်း ဒီငွေ ကို ဘာကြောင့် လိုနေရတယ်ဆို တာ အစ်ကိုမသိဘူး။ သိလဲ မသိ ချင်ဘူး။ သိစရာလဲ မလိုဘူး။ ဘာ ကြောင့်ပဲ လိုနေလိုနေ ဒီနည်းနဲ့ တော့ မင်းယူဖို့ မကောင်းဘူး။ မယူ သင့်ပါဘူး။ ငါပြောတာ နားထောင် ပါ။ ငါ့စကားကို နားထောင်ပါ။ ငါ သိလိုပြောနေတာပါ။”

သူက စကားကို ခဏရပ် တယ်။ ပြီး . . . ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီတစ်ကြိမ်မှာ မင်း လွတ် သွားတယ်ကွာ။ ဒီဆိုင်ထဲက ရတဲ့ ငွေက ဘယ်လောက်များ ပါသွား မလဲ။ အလွန်ဆုံး သုံးလေးထောင် ပေါ့ကါ။ ဒီပိုက်ဆံနဲ့ မင်းလွတ် သွားပြီပဲထာပါ။ မင်းဘဝရဲ့ နောက်

ပိုင်းရက်တွေမှာ မင်းကို ဒါမြ တစ် ယောက်၊ လူဆိုးတစ်ယောက်ဆိုပြီး စာရင်းသွင်းကြမယ်။ ဒီဆိုင်ရှင်ကလဲ ရဲကို မင်းရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ တိုင်မယ်။ ဒီတော့ ရဲရဲ့ လူဆိုးစာရင်းမှာ မင်း ပါတော့မယ်။”

ပထမလူက ခဏနား တယ်။ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရ တယ်။ နောက် . . . ဆက်ပြောပြန် တယ်။

“မင်းအခု ဘာမှ မလုပ် သေးတဲ့အတွက် အပြစ် ဘာမှမရှိ သေးဘူး။ အပြစ်ကင်းစင်နေတုန်းပဲ။ ဒီကနေ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားနိုင်တယ်။ ကျန်တဲ့ ဘဝ တလျှောက်လုံးလဲ အေးအေးဆေး ဆေး နေနိုင်တယ်။ ဘာမှ စိုးရိမ် စရာ မရှိတော့ဘူး။”

ပထမလူစိမ်းဟာ ပြော ပြောဆိုဆို အနားကပ်လာတယ်။ အပြင်က ရာသီဥတုကလည်း ပိုဆိုး

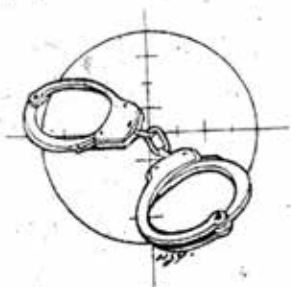
လာတယ်။ လေပါ ပါလာသလိုပဲ။
မိုးနည်းနည်း သည်းလာတယ်။
ပထမလူဟာ လူငယ်ရဲ့ ပန်းကို ဖက်
လိုက်တယ်။ လူငယ်ရဲ့ မျက်နှာကို
စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါ့ညီရာ၊ မင်းပုံကိုကြည့်
တာနဲ့ မင်းဟာ မင်းကိုယ်မင်း ဒုက္ခ
ရောက်အောင် တစ်ခါမှ လုပ်ဖူး
သေးတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာနဲ့
ရိုးသားသိမ်မွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်
ဆိုတာ အစ်ကို ပြောရဲပါတယ်ကွာ။
မင်းအခုလိုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်နဲ့
မင်းနဲ့ဟာ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့
မရှိဘူး။ ဆက်ပြီးပြောရမယ်ဆိုရင်
အခု မင်းကိုင်လာတဲ့ ဓားတောင်
မင်း ကိုယ်ပိုင်ဆောင်ထားတဲ့ဓား
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါလောင်းရဲပါ
တယ်ကွာ”

ပထမလူရဲ့စကား မဆုံးခင်
မှာပဲ လူငယ်ဟာ ဆိုင်တံခါးဝကို
ရောက်နေပါပြီ။ မင်းကိုယ်ပိုင်ဓား

မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တဲ့ စကား
ကြောင့် အဲဒီလူငယ်ရဲ့ မျက်နှာမှာ
ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားတာကို တွေ့
လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တ
ရပ်တော့ မှင်တက်မိသွားပါတယ်။
ပထမလူရဲ့ နှစ်နှစ် ခြိုက်
ခြိုက် အပြုံးကို မြင်လိုက်ရတော့မှ
ကျွန်တော် သတိတရ ဖြစ်သွားမိ
တယ်။ ပထမ လူဟာ ကောင်တာ
နားမှာကပ်ပြီး ရပ်နေတယ်။ သူ
အပြုံးကြောင့် ကျွန်တော်လည်း
ပြုံးမိပြန်တယ်။ အပြင်က မိုးကတော့
တိတ်စပြုနေပြီ။

အဲဒီလူက ပြန်တော့မယ့်ပုံပဲ။ သူလာတုန်းကပါလာတဲ့သေတ္တာမည်းလေးကို ဆွဲယူပြီး ကောင်တာပေါ်တင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ရာတန်ပြန်ပေး ဖြိုကြဲနေတုန်း သူက အဲဒီ သေတ္တာလေးကို ဖွင့်နေတယ်။

ကျွန်တော်က . . .

“ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါဗျာ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဟင်”

ကျွန်တော့်အမေးကို ရုတ်တရက် မဖြေသေးဘဲ သေတ္တာထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ပြီးမှ အေးအေး ဆေးဆေးလေး ပြန်ဖြေတယ်။

“ခမြ တစ်ယောက်ပဲ ဆိုပါတော့”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ လက်ထဲက အရာနှင့်ချိန်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ သေနတ်တစ်

လက်ပါပဲ။ ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံအရ လုပ်သေနတ်ထဲက သေနတ်အမျိုးအစား။

“သူ့ခိုးလက်က သူ့ဝက်လှ ဆိုတာလိုများ ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူးဗျာ။ ငနဲလေးကို မနည်းတရားချလိုက်တယ်။ ကဲ . . . ကဲ ဒါကတော့ တကယ်သေနိုင်တယ်။ ခင်ဗျား အံ့ဆွဲထဲက ငွေတွေ ဒီ သေတ္တာထဲသာ ထည့်လိုက်တော့ဗျို့”

ကဲ . . . မိတ်ဆွေ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်းဗျာ။ ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာ ကောင်းသလဲလို့၊ တားပြုပြီးတော့ သေနတ်နှင့် အချိန်ခံရတဲ့ အဖြစ်။

သူ့သေတ္တာထဲကို ကျွန်တော် ဒီနေ့ ရောင်းရတဲ့ငွေတွေ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

လူစီမ်းက ထွက်မယ့်ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ

တံခါးဝက လူတစ်ယောက် ဖြုန်းကန် ဝင်လာပြန်တယ်။ ရုတ်တရက် ဆိုတော့နောက်ထပ်တော့ ပြဿနာ ထပ်လာပြန်ပြီလို့ ထင်လိုက်မိတယ်။

“ဘာသောက်မလဲဆရာ”

အခု ဝင်လာတဲ့ သူကို ကျွန်တော် သိပေမယ့် မသိဟန် ဆောင်ပြီး ကောင်တာကနေ လှမ်း မေးလိုက်တယ်။ ပထမ လူလား။ သူက ရှိသေးတယ်ဗျ။ ဘယ်သွားမလဲ။ နောက်လူလားလို့ ထွက်

သွားရင် ကျွန်တော့်မှာ အင်အား တိုးသွားမှာပေါ့။ သူက ပြန်ထိုင်တယ်။ အခုမှ ဝင်လာတဲ့ လူက ကော်ဖီမှာလို့ ဖျော်ပေးလိုက်ရသေးတယ်။

အဲဒီ လူကပဲ...

“အေးဆေးလှချည်လားဗျာ”

“သိပ် မအေးပါဘူးဗျာ၊ ခပ်နွေးနွေးပါပဲ။ ဘယ်ကလုည့်လာတာလဲဗျ”

“ဒီနားကိုပါပဲ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ပြစ်မှု မဂ္ဂင်းဖတ်ပြီးပြီလား”

“မဖတ်ရသေးဘူးဗျ”

“ကျွန်တော့်မှာ ရှိတယ်၊ ယူသွားပါလား”

“ခင်ဗျားမှာ ရှိနေတယ်။

ဒါဆိုရင်လည်း ယူသွားမယ်လေ။ သွားမယ်ဗျာ။ ပေးလေ အဲဒီစာအုပ်”

အဲဒီ လူက ကော်ဖီကို တစ်ချက်တည်း မော့သောက်ပြီး ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့ ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်း ကိုယူပြီး ထွက်သွားတယ်။

သူထွက်သွားပြီး ဆယ့် မိနစ်လောက်နေမှ ပထမ လူစိမ်း လည်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွား တော့တယ်။

*** ◆ ***

အမှန်ကတော့ ရာဇဝတ် ဘေးဆိုတာ ပြေးမလွတ်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးမှ ဆိုင်ထဲရောက်လာတဲ့ လူက နယ်ထိန်းကိုဘဝံ ပေါ့။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘဝံက တပ်ထဲမှာ ကတည်းက တစ်တပ် တည်း အမှုထမ်းလာကြတာ။ တပ် မတော်ကနေ အသွင်ပြောင်းပြီး ရဲထဲကို သူရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က အနားယူလိုက်တယ်။

သူ နှင့် ကျွန်တော်က တပ်မတော်မှာကတည်းက သည်း ထိတ်ရင်ဖိုကိစ္စလေးတွေကို တာဝန် ယူနေကျ။ အဲဒီ ညကလည်း ကျွန်တော့်မှာ ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းရှိတယ် ဆိုတာ သူနှင့် ကျွန်တော် နားလည် မှုယူထားတဲ့ စကားပဲ။ အဲရေးကြံ့ရင် သုံးရအောင်လို့။

ဒါကလည်း အလေ့အကျင့် ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီစကားလည်း ကြား ရော ကိုဘဝံက ချက်ချင်းပြန်ထွက် သွားပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော့် ဆီက ဒါမြတိုက်သွားတဲ့ လူကို ဖမ်းလိုက် တော့တာပါပဲ။ ရင်မသည်းဖိုပဲ ပြောရမလား။ အတွေ့အကြုံ တစ် ပေါ့ဗျာ။ ဪ... ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော့် နာမည်က အငြိမ်းစား ဗိုလ်ကြီး သူရလွင်မောင်မောင် တဲ့။

မောင်မောင်မြင့်အေး

ကြေးပုံဟောင်း

မကောင်းဆိုးဝါး

ထွန်းကျော်

ကြေးမုံဟောင်းမှ မကောင်းဆိုးဝါး ထွန်းကျော်

အငြိမ်းစားယူသွားသော ဦးလူခိုင်ထံမှ သူနေရာ ကမာရွတ်ရှိ အိမ်ကြီးသို့ ကျွန်တော်အား စနေ၊ တနင်္ဂနွေတွင်လာရောက် ညအိပ်လည်ပတ်ရန် ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံနိုင်သောအခါတွင် ဦးလူခိုင် အငြိမ်းစားယူသွားခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ရှိခဲ့ပေပြီ။ အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် ဦးလူခိုင်သည် သူမွေးရာ အိမ်ကြီးတွင် ပြန်လည်ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ပြီး ထိုအိမ်ကြီးတွင်ပင် ခေါင်းချနေထိုင်သွားရန် ရည်ရွယ်ကြောင်း သိရှိရပေသည်။ ဦးလူခိုင်မှာ အလွန်တော်သော အကြီးအကဲဖြစ်၍ သူ၏ စီမံဆောင်ရွက်ခဲ့မှုများကြောင့်ပင် ကျွန်တော်အတွက် သူနေရာတွင် ဆက်ခံဆောင်ရွက်

ရာ၌ ပြေပြစ်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးလူခိုင်တို့မှာ အနှစ်သုံးဆယ်တိုင် ပူးတွဲဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါ၏။ အမြဲတမ်းလိုပင် နေ့လယ် နေ့ခင်းတိုင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်၌ အတူတကွ စားသောက်ရင်း အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အခြားရောက်တတ်ရာရာအကြောင်းများကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဆွေးနွေးငြင်းခုံခဲ့ကြရသည်မှာ ပျော်ရွှင်ဖွယ်အတိပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှာ ဘောင်တစ်ခုရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုဘောင်ကား အခြားမဟုတ်ပါ။ တစ်ဦး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် အိမ်တွင်းရေးကိစ္စများကို စပ်စုမှု

မရှိခဲ့ကြပေ။ တစ်ဦးအိမ်သို့တစ်ဦးလည်ပတ်ခြင်း မရှိခဲ့ကြ၍ ထိုကိစ္စများတွင်မူ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှာ သူစိမ်းပမာ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ယခုမူ ဦးလူခိုင်သည် အငြိမ်းစားယူသွားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား တုပ်နှောင်ထားရန် အလုပ်ကိစ္စကလည်း မရှိတော့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး၏ ရင်းနှီးခင်မင်မှုကို ဆက်လက်တံတားထိုးရန်အတွက် သူ၏ထံမှ ဖိတ်ကြားချက်များရရှိခဲ့သော်လည်း အလုပ်ကိစ္စနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများကြားဝယ် သံသရာလည်နေသဖြင့် ဦးလူခိုင်အား တောင်းပန်ထားခဲ့ရပြီး ယခု စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အပတ်မှပင် သွားရောက်လည်ပတ်နိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။

ကမာရွတ်ဘူတာတွင် ကျွန်တော်အား လာရောက်ကြိုဆိုနေသော ဦးလူခိုင်အား ကျွန်တော်

တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်၏အိမ်ရှင်အဖြစ် ကျွန်တော်၏လက်ဆွဲအိတ်ကို အတင်းလှယူ၍ သူပင်ဆွဲခဲ့ကာ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့အိမ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဦးလူခိုင်မှာ အငြိမ်းစားယူပြီးမှ စိတ်ငြိမ်းချမ်းပုံရကာ ဖျတ်လတ်သွက်လက်၍ ကြည်လင်ရွှင်ပျနေပါသည်။

သူ၏အိမ်မှာ ဝင်းခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုရှိပြီး ဆင်ဝင်အိမ်ပုံစံကို အောက်တွင် တိုက်ခံ ဆောက်လုပ်ထား၍ အလွန်ခံညား ကျက်သရေရှိလှပါသည်။ အိမ်ရှေ့တွင်မူ ရေကန်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။ အိမ်အပြင် ခံညားသကဲ့သို့ပင် အိမ်တွင်းမှာလည်း သပ်ရပ်သားနားကာ အလွန်ခံညားလှပါပေသည်။ နားနေစဉ်းစားရန်နှင့် စိတ်ကူးယဉ်ရန်အတွက် အလွန်ကောင်းမွန်သော နေရာပါပေ။ ကျွန်တော်တို့သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ရင်းနှီးရွှင်ပျစွာ

ချက်ချင်း စကားလက်ဆုံကျနေပါ တော့သည်။ ဦးလူခိုင်က သူ၏ လုပ် ဖော်ကိုင်ဖက်ဟောင်းများအကြောင်း ကို မေးပြီး အပြောင်းအလဲ ရှိမရှိ ကိုလည်း စုံစမ်းပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် တွေးထင်ထားသကဲ့သို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိလှပေ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သူနှင့် ကွဲနေသလို သူ့အနေဖြင့် လည်း ကျွန်တော်နှင့် ကွဲကွာ၍ သီးခြားနေထိုင်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေမည်။ သူသည် ကျွန်တော်၏ အတွေးများကို ရိပ်မိသည့်အလား။

“ဘဝဆိုတာ အခက်သား ကလားဗျာ။ ခဏခဏပဲ အကွေ့ တွေ၊ ကောက်တွေကို တွေ့ကြရ တာပဲ။ အကွေ့တစ်ခုကိုရောက်လာ တော့ နောက်က လာခဲ့တဲ့လမ်း ကြောင်းဟာ ပိတ်သွားခဲ့တာပေါ့။ လူတိုင်းဟာ နေရာသစ်တွေကို ရောက်ရမယ်၊ လူသစ်တွေနဲ့ ဆက်

ဆံရမယ်။ လူဟောင်းကို သတိရ ပေမယ့် လူသစ်တွေကို ပြန်ဆက် ဆံ နိုင်ခွင့်မရှိတော့ပေဘူး။”

ကျွန်တော်က အားလပ် ချိန်များကို မည်သို့ အသုံးချနေ ကြောင်း မေးသောအခါ ဦးလူခိုင် သည် သူ၏ ဝါသနာလုပ်ငန်းများကို ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြောပြပါသည်။ သူတွင် အလုပ်ရုံတစ်ခုရှိပြီး သူ၏ လက်မှုလုပ်ငန်းနမူနာများ များစွာ ရှိပါသည်။ သူတွင် လက်နက်ပစ္စည်း ကရိယာများ စုံလင်စွာလည်းရှိပေ သည်။

ထိုပြင် သူသည် မာလီ မကားဘဲ သူ့ဥယျာဉ်ကို ပြုပြင်စိုက်ပျိုး ပေသည်။ သူသည် ဥယျာဉ်မှူး ကောင်း တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ် ဥယျာဉ်တစ်ခု ကို ပိုင်ဆိုင်နေပြီပင်ဖြစ်ပေသည်။

ညနေခင်းတွင် ကျွန်တော် တို့ ဝရံတာတွင် ထိုင်ကာ စကား

စမြည်ပြောလျက် ရှိကြပါသည်။
မီးခိုးတန်းများသည် ပျင်းရိလေးတွဲ
စွာနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ဆေးတံ
များမှ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသည်။

“နွေကိုဘယ်သွားဦးမလဲ”

ကျွန်တော်က ဦးလူခိုင်
ကို မေးလိုက်ပါသည်။

“မသွားပါဘူး ကျွန်တော်
မှာ တခြားဝါသနာတစ်ခုရှိသေး
တယ်။ ကျွန်တော်အခု ပစ္စည်းလေး
တွေစုနေတယ်” ဟု သူက ပျော်ရွှင်
စွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

ဘယ်လို ပစ္စည်းများပါ
လိမ့်”

အစုံပါပဲ။ အထူးသဖြင့်
ဇာရတ်ကြွေအိုး များမယ်ထင်တယ်။
ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းတော့
နာမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
အဟောင်းအမြင်း ဆိုင်တွေလိုက်
ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ
ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ တွေ့ရင်

ဝယ်ပြီး စုထားတယ်။ အဲဒါတွေ
အားလုံး တစ်ခန်းသပ်သပ် စုထား
တယ်။ ထမင်းစားပြီးတော့ ခင်ဗျား
ကို ကျွန်တော်ပြရဦးမယ်”

ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ

ကျွန်တော်တို့သည် အပေါ်ထပ်တွင်
ရှိသော ထိုအခန်းသို့ သွားကြပါ
သည်။ ထိုအခန်းရှိ နံရံပတ်လည်
တွင် သေတ္တာကြီးငယ် စီတန်း၍
ရှိနေကြသည်။ ထိုသေတ္တာများကို
ခတ်ထားသော သော့များမှာလည်း
ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဆန်းကြယ်လှသော
သော့ခလောက်များ ဖြစ်ကြ၍
ကျွန်တော် ယခင်က ၎င်းသော့
အမျိုးအစားများကို မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း မရှိ
ကြောင်းဝန်ခံရပေမည်။ ဤသေတ္တာ
များအတွင်းရှိ ပစ္စည်းများမှာ စုံလင်
လှပါသည်။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
တန်ဖိုး မထားတတ်သူများအနေဖြင့်
ပြောရပါလျှင် အမှိုက်သရိုက်များ
ဟုပင် ခေါ်နိုင်ကြပေမည်။

သို့ရာတွင် ဦးလူခိုင်သည် တစ်ခုစီကို ထုတ်ယူ၍ ၎င်းအသေးစိတ်ရာဇဝင်များကို ပြောပြသဖြင့် အလွန်ရှေးကျသော ပစ္စည်းများဟု သိသည်မှတစ်ပါး အခြားတန်ဖိုးမသိသော ကျွန်တော်ပင်စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် ငေးမောကြည့်ရှုနားထောင်နေမိပါတော့၏။

ဦးလူခိုင်သည် ထိုနောက် စက္ကူဖြင့် ပတ်ထားသော အထုပ်တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ကြိုးများကိုဖြေကာ စက္ကူများကို တစ်ခုချင်း ဖြေနေပါတော့သည်။

“ကျွန်တော် ဒါကို မနေကမှ ဝယ်လာခဲ့တာ။ သူ့ပုံစံကို ကျွန်တော်က သဘောကျတာနဲ့ ဝယ်ခဲ့တယ်”

ဟု ဦးလူခိုင်က စက္ကူဖြေရင်း ပြောနေ၏။

စက္ကူများ ကုန်သွားသော အခါ မှန်တစ်ချပ်ပေါ်လာ၏။ မှန်၏

အောက်တွင် သစ်သားခံထားပြီး ထိုသစ်သားပေါ်တွင် ကွေး၍ထားသော သတ္တုတိုင်နှစ်တိုင်ဖြင့် ချုပ်ထား၏ မှန်မှာ အသည်းပုံစံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး ဘေးအနားကွပ်များတွင် ပန်းနှစ်ပွင့်ပုံစံ ဖော်ထားပြီး တစ်ကြိမ်က ထိုပန်းများမှာ ရွှေချထားခဲ့ပုံ ပေါ်ပေသည်။ မှန်၏ အပေါ်ပိုင်းတွင်မူ လှပသော ကြေးနန်းကြိုးကလေးပေါ်ဝယ် ပျားတစ်ကောင်၏ အရပ်ရှိပြီး ပျားမှာ ပန်းဝတ်ရည်စုပ်ပြီး ဝဲယုံတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

“ပုံကလေး မလှဘူးလား။

ဒီမှန်ဟာ နဂိုတုန်းက ရွှေချထားပြီး ရတနာတွေပါ ဒီပန်းပွင့်ထဲမှာ မြှုပ်ထားပုံပေါ်တယ်ဗျ”

သူကပန်းပွင့်ရှိသောနေရာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ပြောပြ၏။

“ဒါပေမယ့် ကံဆိုးချင်တော့ ရတနာတွေလည်း မရှိတော့ဘူးလေ။ တစ်ခုတော့ကောင်းပါ

တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီမှန်ကို ဈေး
ပေါပေါနဲ့ ရခဲ့တာပေါ့။ နို့ရိုရင် ဒီမှန်
ကို ကျွန်တော်ဝယ်နိုင်မယ်တောင်
မထင်ဘူး။”

ကျွန်တော်သည် မှန်ကို
ယူ၍ ကြည့်နေမိပါသည်။

“ဒီမှန်ဟာ လက်နဲ့ကိုင်
ကြည့်ရတဲ့ မှန်မျိုး ဖြစ်မယ်ထင်
တယ် ဦးလူခိုင်။ ဒီသစ်သားဖရိန်က
နောက်ခံထားတာနဲ့ တူတယ်။
ဒီအောက်မှာ လက်ကိုင်တန်ရှိ
ရမယ်။ နောက်မှ ကျိုးသွားလို့
သစ်သားပြန်ခံထားတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။”

ဦးလူခိုင်က မှန်အောက်
တွင် စမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျိုးသွားတဲ့အသားကို
လက်နဲ့စမ်းပွတ်ကြည့်ရင် တွေ့ရ
တယ်။ လက်ကိုင်နဲ့ကြည့်မယ်ဆိုရင်
တော်တော် လေးတာပဲ”

“ခင်ဗျားမှာ အစေခံတစ်
ယောက်ယောက်တော့ရှိမှာပေါ့။ မှန်
ကိုင်ဖို့လေ”

ကျွန်တော်က အကြံပေး
လိုက်မိပါသည်။

“ဘယ်ခေတ်လောက်က
သုံးခဲ့တဲ့မှန်လဲလို့ ကျွန်တော် တွေး
နေတယ်။ လက် ရာကတော့
အီတလီလက်ရာပဲဗျ။ ခင်ဗျားရော
ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ရောင်းတဲ့လူက ခင်ဗျား
ကို ပြောမပြဘူးလား ဦးလူခိုင်”

“ဘယ်ပြောနိုင်လိမ့် မတုံး။
ကျွန်တော် ဒီမှန်ကို မော်တော်
ဆိုင်ကယ်ပစ္စည်း အဟောင်းတွေနဲ့
ရေချိုးခန်းသုံး ပစ္စည်းအဟောင်းတွေ
ရောင်းတဲ့ ဆိုင်က ရခဲ့တာဗျ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ်နား
မှာ ရာဇဝင်ဆရာ တစ်ယောက်ရှိ
တယ်။ ဦးဝဏ္ဏလို့ခေါ်တယ်။ သူက
ရာဇဝင်သုတေသီ တစ်ယောက်ပဲ။”

မြန်မာ့သမိုင်းကော်မရှင်မှာတောင် တစ်ခါက လုပ်ခဲ့ဖူးသေးတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မေးကြည့်လိုက် ပါ့မယ်”

“နေပါစေဗျာ။ ဒုက္ခမရှာပါ နဲ့။ ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ လေ့လာ ပါ့မယ်။ ကျွန်တော် ဒီမှန်ကို လက် ကိုင်တပ်နိုင်မလား မသိဘူး။ ဒီ သစ်သားခုံကိုဖြတ်ကြည့်ရအောင်”

သူသည် မှန်ကို ထက် အောက် ပြောင်းပြန် ကြည့်ပြီး ဝက်အူလှည့်ရှာလာကာ သံချေး တက်နေသော ဝက်အူများကို လှည့်ဖြုတ်၍နေ၏။ ကျွန်တော် သည် သူဝက်အူဖြုတ်ရာ၌ မှန် သည် ဟိုမှ-သည်မှ လှုပ်ရမ်းခြင်း ကို အမှတ်မထင် ကြည့်မိရာမှ အလိုလေး”

ဟု ပါးစပ်မှ ရောင်ရမ်း၍ ထွက်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျို့”

ဦးလူခိုင်သည် အလုပ်ကို ရပ်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်အား စိုးရိမ် သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း မေးလိုက်ပါသည်။

“မှန်ထဲမှာ ကွက်လပ် တစ်နေရာ ရှိတယ်ထင်တယ် ဦးလူခိုင်”

ကျွန်တော်က ဦးလူခိုင် လက်မှ မှန်ကိုယူ၍ သေချာစွာ ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်နေ တုန်း မှန်လှုပ်လှုပ်သွားတုန်းက မှန်ထဲမှာ ပင့်ကူတစ်ကောင်လိုလို ဟိုဘက်ဘောင်နဲ့ ဒီဘက်ဘောင် ဖြတ်ပြေး ပြေးသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း လန့်သွားလို့ အော် လိုက်မိတာပါ။ မှန်ထဲမှာ ကွက်လပ် တစ်ခုရှိပုံပဲ။ ဒါပေမယ့် ရှာလို့လည်း မရဘူး”

“မှန်း ကျွန်တော် ကြည့် စမ်းမယ်”

သူသည် ကျွန်တော်
လက်မှ မှန်ကို ဆွဲယူကာ ထောင့်
အပျိုးမျိုးမှ မှန်ကို ကြည့်နေ၏။

“ဘာမှတော့ ရှိပုံမပေါ်
ပါဘူး”

သူသည် မှန်ကိုကြည့်ရင်း
ဇေဝေဝါပြောကာ သူ့လက်ဝါးဖြင့်
မှန်ကို ပွတ်ကြည့်လေသည်။

“အလိုလေး”

သူထံမှ အော်သံတစ်ချက်
ပေါ်လာကာ သူ၏ လက်ခလယ်
တစ်လျှောက်တွင် ခြစ်ရာနက်နက်
တစ်ခု ဒဏ်ရာရသွား၏။ သူသည်
ညာလက်ခလယ်ကို ပါးစပ်ထဲသွင်း
၍ စုပ်နေလေသည်။

“မှန်သား ဒီနေရာမှာ
နည်းနည်းမို့နေတယ်”

ကျွန်တော်သည်ကျွန်တော်
၏ မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ မို့နေသော
မှန်သားနေရာတွင်ကပ်၍ မှန်ဘီလူး
သဖွယ်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်ပါသည်။

“မမြင် ရသလောက်ဖြစ်ပြီ
မသိသာဘူး။ ချွန်ထက်လိုက်တာ
လည်း အပ်များလိုပဲ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်
၏ လက်ထိပ်ဖြင့် စမ်းသပ်ရင်း
ပြောလိုက်၏။

“မှန်လုပ်တုန်းက တစ်ခု
ခု ချို့ယွင်းသွားလို့ ဒီနေရာမှန်နည်း
နည်းမို့နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့”

ဦးလူခိုင်က လက်ခလယ်
ကိုစုပ်ရင်း ပြော၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီမှန်
ကိုတော့အာပတ်အတွင်း ကျွန်တော်
လက်ကိုင်အပြီးတပ်တော့မယ်”

ဦးလူခိုင်သည် မှန်ကို
သိမ်းလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် မှန်ကို
သေချာစွာ စိုက်ကြည့်နေခြင်း
မဟုတ်သော်လည်း ဦးလူခိုင်မှန်ကို
သိမ်းရာ၌ မှန်ဘက်မှ လက်ခနဲဖြစ်

သွားစဉ် မည်းမည်းအရာတစ်ခုသည် အလွန်လျှင်မြန်စွာ မှန်ပေါ်တွင် ဖြတ်ပြေးလိုက်ကြောင်းကိုမူ သတိ ထားလိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးလူခိုင် စုဆောင်းထားသော အခြား ရှေး ပစ္စည်းဟောင်းများကို သဘောကျ သော်လည်း လူတို့တွင် တစ်ခါတရံ ဖြစ်တတ်သည့် အချို့ သူစိမ်းတစ်ရံ လူများကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း မနှစ် သက်ဖြစ်တတ်သလို ကျွန်တော် သည် ဦးလူခိုင်၏ ထို မှန်ကိုလည်း နှစ်သက်သည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ တစ်ခါတရံတွင် ထိုကဲ့သို့ ကြိုတင်သိမြင် ဆုံးဖြတ်ခြင်းမျိုး သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက် အောင်ပင် မှန်ကန်တတ်ပါသည်။

တစ်လခန့် ကြာသွား သည်ပင် တင်ပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ဦးလူခိုင်ထံမှ နောက်ထပ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ လာရောက်လည်

ပတ်ပါမည့်အကြောင်း ဖိတ်ကြား ချက် ရရှိပါသည်။ သူ၏ ဖိတ်ကြား ချက်တွင် အလျှင်အမြန်လာစေလို သောသဘောပါရှိသဖြင့် ကျွန်တော် လည်း မဆိုင်းမတွပင် သွားရောက်ခဲ့ ပါသည်။ ဦးလူခိုင်မှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ အမူ အရာမှာ ပိုမိုငြိမ်သက်ပြီးလေးတွဲလှ သည်။ ယခင်အချိန်ကများဆိုမှ သူ စိတ်ထဲတွင်တစ်ခုခုထိခိုက်နေသည် ဟု ကျွန်တော် အတပ်ပြောရဲခဲ့ပေ မည်။

“အခြေအနေကောင်းရဲ့ လား”

ကျွန်တော်တို့ လျှောက် သွားကြရင်း ကျွန်တော်က စူးစမ်း လိုက်ပါသည်။

“အော် . . . ကောင်းပါ တယ်”

သူက အေးစက်စက်ပင် ပြန်ပြောပြီး ဆိတ်ငြိမ်သွားပါသည်။

“လက်ကော ဘယ်လိုနေ
သေးသလဲ”
ကျွန်တော်က မေးလိုက်
ပါသည်။

“လက်.. ဘယ်လက်လဲ”
သူက ဝေဝေဝေဖြင့် ပြန်
မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် အရင်တစ်
ခေါက်လာတုန်းက ဦးလူခိုင်လက်
မှန်နဲ့ခြစ်မိတယ်လေ။ နောက်နေမှာ
လက်ယောင်ပြီး နည်းနည်း ကိုက်
တယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ... ဟုတ်သားပဲ
ကျွန်တော်မှတ်မိပြီ”

သူက ပြန်ပြော၏။
ကျွန်တော် ဆေးထည်
လိုက်ပါတယ်။ နောက်ထပ် ဘာမှ
မဖြစ်တော့ပါဘူး။

“ခင်ဗျား မှန်ကိုလက်ကိုင်
တပ်မယ်ဆိုတာရော တပ်ဖြစ်သေး
လား”

“ဟုတ်ကဲ့”
သူက ပြန်ပြော၏။ ထို
နောက် သူသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ
တွေး၍ ကျွန်တော့်အား အေးစက်
စက်ပြောဆို ဆက်ဆံနေသည်ကို
အားနာလာသည့်အလား ခါတိုင်း
ကဲ့သို့ပင် ရွှင်လန်းဖျတ်လတ်စွာ
စကားဆိုနိုင်ပါတော့၏။

သူသည် လက်ကိုင့်
အသစ်တစ်ခုလုပ်ပြီးကောင်း လုပ်ပြီး
ခဲပြီကို ကျွန်တော်သိသော်လည်း
၎င်းလက်ရာကို ကျွန်တော်မြင်ရ
သောအခါ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်
ခဲ့ရပါသည်။

အမှန်ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်
ထင်သည်ထက် သူ့လက်ရာမှာ
များစွာ သာလွန်ကောင်းနေပါ၏။
လက်ရာတွင် ကောင်းသည်မဟုတ်
ပါ။ ပုံစံလည်း လွန်စွာထူးခြားနေ
ပါ၏။ မှန်ကိုဝန်းရံထားသော ပန်းပွင့်
များ၏ အညှာမှာ ယခု စုစည်းထား

ပြီး လက်ကိုင်တစ်ခုအဖြစ် ပြုလုပ်ထားပြီး ထိုစုစည်းထားသည့်နေရာတွင် မြေတစ်ကောင်မှာ ရစ်ပတ်၍ အထက်သို့ တက်သွားရာ မှန်၏အောက်ပိုင်း အနည်းငယ်ပေါ်နေပြီး မြေသည် ၎င်း၏ ရုပ်ပုံကို မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်နေပုံပေါ်နေသည်။ သူသည် မြေ၏မျက်လုံးကလေးနှစ်လုံးကို တောက်ပပြောင်လက်သော ကျောက်ကလေးများထည့်ပေးထားသဖြင့် မြေငယ်သည် သူ့ပုံကို သူသဘောကျနေပုံပေါ်သည်။

“ဒီစိတ်ကူးမျိုး ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ရတာလဲ ဦးလူခိုင်”
မှန်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သည် ဤမေးခွန်းကို လွှတ်ခနဲ ကျွန်တော်၏ ပါးစပ်မှ ထွက်သွားပါတော့၏။

ဦးလူခိုင်သည် အနည်းငယ် တွေဝေသွားပုံရသည်။

“နောက်တော့လည်း ဒီ

စိတ်ကူးမျိုး ပေါ်မလာရင်ကောင်းမှာပဲလို့ ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော် ဒီမှန်ကို တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ လက်ကိုင်တပ်ရင်းနဲ့ မှန်းလာတယ်။ ဒါပေမယ့် လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ဖြစ်လာတာပဲ။ ကျွန်တော်သာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူဆိုရင်တော့ ပန်းပွင့်တွေထဲက သူ့ဘာသာသူ ထွက်လာတာလို့ ပြောမိမှာပဲ”

သူသည် မှန်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ မှန်ကို မြင်နေရခြင်းသည်ပင် သူ့အဖို့ ရွံ့နေပုံပေါ်သည်။ သူသည် ဤမှန်ကို သူမြတ်နိုးသော အခြားပစ္စည်းများနှင့်အတူ ရောမထားတော့သည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိပေသည်။

ညစာ စားသောက်ပြီး သောအခါ ကျွန်တော်တို့ ဆေးတံအတူတကွ သောက်နေကြစဉ် သူသည် ကျွန်တော့်အား ပြောပြ

စရာ တစ်ခုရှိသော်လည်း မည်သို့ မည်ပုံ စတင်ရမည်မှန်း မသိသည့် အလား မကြာခဏ လှမ်း၍ ကြည့် နေလေသည်။

“ဦးလူခိုင် ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ပြောပြစရာရှိတယ်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပြချင်တာတွေရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပထမဆုံး ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို ခြေကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီလို့တော့ မထင်စေချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆက်ပါဦးလူခိုင် ခင်ဗျားလို စိတ်ဓာတ်မာတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာမဆို ဆုတ္တိမတန်ဘဲ မပြောဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် အသိဆုံးပါ”

ဦးလူခိုင်သည် ကျွန်တော်၏ စကားကို ကျေနပ်သွားသည့် အလား ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ် ဖြူနောက် စကားဆက်လေသည်။

“ဒီလိုရှိတယ်ဗျ ကျွန်တော် ထင်တယ် အာရုံဆိုတာ ကောင်းတဲ့ အာရုံနဲ့ မကောင်းတဲ့ အာရုံနှစ်မျိုး ရှိတယ်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဟို တစ်နေ့က ကျွန်တော်ဟာ အပေါ်ထပ် ကျွန်တော့်ပစ္စည်းလေးတွေ ရှိတဲ့ အခန်းမှာ ရှိနေတယ်။ မိုးရွာနေတော့ ကျွန်တော်ဘယ်မှ မသွားဘဲ တစ်ညနေလုံး အဲဒီမှာရှိနေတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့အခန်းဟာ အရင် ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားခဲ့တဲ့အခန်းနဲ့တူလာတယ်။ အမှန် ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကစားတဲ့အခန်းဟာ အောက်ထပ်မှာရှိတယ်။ ချက်ခြင်း ကျွန်တော်ဟာ အသက်ပြန်ငယ်သွားသလိုထင်ရပြီး ခလေးလိုပဲ ကစားစရာတွေနဲ့ ကစားမိတယ်။ ပြီးတော့ မေမေ ကျွန်တော်ကစားရာဆီကိုလာပြီး အိပ်ရာဝင်ဖို့ သိပ်တတ်တာကိုလည်း သတိရမိ

တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အအိပ်ဆတ် တဲ့ ကလေးမို့ မေမေက ကျွန်တော် အိပ်ပျော်တဲ့အထိ ကျွန်တော့်ကို ပုတ်သိပ်ရတယ်။ ဒါတွေဟာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုလိုပါပဲ။ ဘယ် သူမှလည်း သိတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီလိုစဉ်းစားပြီး မော့ကြည့်လိုက်တော့ မေမေဟာ တံခါးဝမှာ ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။
သူသည် စကားကို ခေတ္တရပ်ကာ ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေ သည်။

ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက် ပြီးတော့ ကြောက်စရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့် ဒီအာရုံ မျိုးပေါ်လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လည်း မပြောတတ်ပါဘူး။ မေမေ ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ခါတိုင်းလိုပဲ ကြင်နာချစ်ခင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေပြီး ကစားစရာတွေကို ကျွန်တော် တစ်ခါတည်းပစ်ချလိုက်

တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မေမေက လာ ခေါ်တော့မလိုဘဲ”

သူသည် လွန်စွာ စိတ် လှုပ်ရှားစွာနှင့် စကားကို ခေတ္တရပ် နားနေသည်။

“ဒါဟာ ကောင်းတဲ့ အာရုံ လို့ ကျွန်တော်ဆိုချင်တယ်။ ခင်ဗျား ကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ကျွန် တော် ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။

“ခင်ဗျား ဒီပြင်အာရုံမျိုး ရော ကြံ့ဖူးသေးလား ဦးလူခိုင်”

ကျွန်တော်က မေးလိုက် ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကြံ့ဖူးပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောပြမလိုပါပဲ။ ဒါပေ မယ့် ကျွန်တော် မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါထက် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စမ်းသပ်မှုတစ်ခု လုပ်ခိုင်းချင်တယ်။ ခင်ဗျားအတွက် ကိစ္စမရှိဘူးပါဆိုဘူး”

ဆိုရင်ပေါ့လေ။ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ အနည်းဆုံး ခင်ဗျားအတွက် ကြောက်စရာမရှိ ဘူး။”

သူက စကားကို ထူးဆန်းစွာ အဆုံးသတ်လိုက်၏။

“ဦးလူခိုင် ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်စေချင်သလဲ”

ကျွန်တော်က စိတ်ရနံ့မကင်းစွာနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ခုည အိပ်ရာဝင်ရင် မှန်ကို ခင်ဗျားခုတင်ဘေးမှာ ထားအိပ်စေချင်တယ်” ဟု ဦးလူခိုင်က ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားအိပ်ရာထဲ ကြည့်လို့မြင်အောင်ထားပါနော်။ ကျွန်တော် မှန်ကို လက်ကိုင် တပ်တုန်းက ညတိုင်းအိပ်ရာမဝင်ခင် ထွင်းထုနေရလို့ အဲဒီတုန်းကမှ ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတယ်”

သူသည် စကားကို ဖြတ်လိုက်ကာ . . .

“အေးလေ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အခု မပြောသေးပါဘူး။ ခင်ဗျားရော ဒီလိုဖြစ်မလားလို့ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

“ခင်ဗျား စိတ်ကျေနပ်အောင်ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ်လေ” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမယ့် ခုတင်ဘေးမှာ ထားအိပ်ရုံနဲ့ ခင်ဗျားမက်တဲ့ အိပ်မက်မျိုး ကျွန်တော်မက်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ဦးလူခိုင် အိပ်မက်မက်ခဲ့တာလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အိပ်မက်လားဆိုတာကိုပဲ သိချင်ပါတယ်”

ဟု ဦးလူခိုင်က ပြန်ဖြေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဦးလူခိုင် စိတ်ကျေနပ်သွား

စေရန် မှန်ကို အပေါ်ထပ်သို့ ယူခဲ့
ကာ ကျွန်တော်၏ ခုတင်ဘေး
စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်နှစ်အုပ်ထပ်၍
သေချာစွာ လက်ကိုင်ကို ညှပ်ရင်း
ထောင်ထားလိုက်ပြီး စိတ်ထဲမှ
အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

*** ◆ ***

အလင်းရောင်ရပြီး ပြတင်း
ပေါက်သံတိုင်ကြားမှ လရောင်
ကြောင့် အိပ်ရာထဲမှ မှန်ကို လှမ်း
ကြည့်သောအခါ ကြယ်များ မှန်ပေါ်
တွင် ပေါ်နေကြောင်းကို တွေ့ရပါ
သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်
အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်
နီးသောအခါ မှန်ထဲတွင် မိုးသောက်
အရောင်ဦး၏ ကောင်းကင်ပြင်ကိုတွေ့
ရုံရပါသည်။

“သနားစရာကောင်းတဲ့
ဦးလူခိုင်ပဲ။ အေးလေငါလည်း သူလို
အိပ်မက်မက်တဲ့ လူမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိ
သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အတွေး
များသည် ကျွန်တော်တို့အား
အလွယ်တကူ အရူးလုပ်နိုင်လေ
သည်။ ကျွန်တော်၏ ရင်ခုန်သံသည်
ခေတ္တမျှ ရပ်သွားကာ ကိုယ်ခန္ဓာ
သည် ခြုံထားသော စောင်ထဲတွင်
သေးငယ်သွားသလို ထင်လိုက်မိ
သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
မှန်အောက်နားတွင်ရှိသော မြေ
သည် အနည်းငယ် မြင့်တက်လာ
သည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ထင်မြင်လာ
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် တစ်ကယ်တမ်း
ထိုသို့မဟုတ်မူဘဲ မြေရိပ်ကျရာ
နေရာမှတစ်စုံတစ်ခုသည် လျင်မြန်
ဖျတ်လတ်စွာ ပြေးသွားနေပါသည်။
ထိုအရာသည် ပင့်ကူတစ်ကောင်
ဖြစ်ပြီး မှန်ဘောင်တစ်ဖက်မှသည်
တစ်ဖက်သို့ ပြေးလွှားကာ ပင့်ကူ

အိမ်ရက်၍ နေပါသည်။ အံ့ဩဖွယ်
ရာမဟုတ်ပါပေ။ ဖွင့်ထားသော
ပြတင်းပေါက်ပတ်ပတ်လည်တွင်
သစ်ပင်များရှိ၍ ထိုနေရာများမှ မှန်
ပေါ်သို့ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ရမည်။
ကျွန်တော်သည် ထိုသတ္တဝါငယ်၏
ပုဂိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်၊ ရှည်လျား
သော လက်မနှင့် မမောမပမ်း
လှုပ်ရှားနေမှုများကို အတန်ကြာ
စိုက်ကြည့်နေပြီး ထိုမျှအင်အားများ
အချည်းနှီး ကုန်လွန်နေသည်ကို
အံ့ဩနေမိပါသည်။

“သင်ခန်းစာ ယူနိုင်တာ
ပေါ့လေ။ မကောင်းတဲ့ အခြေခံပေါ်
မှာ တည်ဆောက်နေတာဟာ
အလဟဿမံ” ဟုလည်း တွေး
တောနေမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်သိ
ခဲ့သော လူများနှင့် သူတို့၏ မိုက်မဲ
သော စီမံကိန်းများကို တွေးမိပါ
တော့သည်။

ကျွန်တော် ခေတ္တမျှ ငိုက်
မျဉ်း၍ သွားခဲ့သည်ဖြစ်ရပေသည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နောက်
တစ်ကြိမ် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်
သောအခါတွင် ပင့်ကူအိမ်မှာ ပြီး
သွားပြီဖြစ်လျက် ပင့်ကူကောင်သည်
အနည်းငယ်လှုပ်ရှားနေသော အိမ်
၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် နားနေ
ပေပြီ။

ထို့နောက် သတ္တဝါငယ်
သည် ကျွန်တော့်အား စူးစိုက်ကြည့်
နေသည်ဟူသော အတွေးဆန်းက
စိတ်ဝယ် ဖြစ်လာပါတော့သည်။
ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ်ခေါင်း
ငဲ့၍ ကြည့်လိုက်ရာ ပင့်ကူကောင်၏
စဉ်းလဲ၍ စူးစိုက်ကြည့်နေသော
မျက်လုံးများကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုအိမ်ပေါ်တွင် ပိုးမွှားများ
ဖမ်းရန် စောင့်ဆိုင်းနေပုံမှာလည်း
ကြည့်ရင်ပင် စက်ဆုပ်စရာကောင်း
လာ၏။

ကျွန်တော်သည် မဖြစ်စဖူး
ဒေါသပြင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။
အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်သည်
ပင့်ကူများကို မုန်းတီးခြင်း မရှိခဲ့ပါ။
ကျွန်တော်က အိပ်ယာမှထလာကာ
လက်ကိုင်ပဝါကို နှစ်ထပ်ခေါက်၍
လက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး နောက်ပင့်ကူ
ကောင်တည်ရှိရာတွင် အုပ်ချုပ်လိုက်
၏။ နောက်တော့ မုန်သားနှင့်
ပွတ်ချေလိုက်။ ပင့်ကူ အိပ်မြင်များ
ကိုလည်း လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် လျှော်
ပွတ်ဖျက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်
သည် လက်ကိုင်ပဝါကို မယူပြီး
ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲဝယ် လွန်မင်းစွာ ကြောက်
သွားခြင်းလော၊ လွန်စွာ အတွေးရ
ကြပ်၍ စိတ်အိုက်သွားခြင်းလော
မပြောတတ်နိုင်ပါပြီ။ ပင့်ကူကောင်
မှာ ထိုနေရာတွင် ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်ပြီး
၎င်း၏ အမျှင် တစ်မျှင်သော်မှ

ပျက်စီးခြင်း မရှိခဲ့ပါပေ။ တုန်လှုပ်ရာ
မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော သတ္တိဖြင့်
ကျွန်တော်သည် လက်ကိုင်ပဝါ
ခံရန်ပင် သတိမရတော့ဘဲ ပင့်ကူ
အိမ်အားလက်ဖြင့် ကုတ်ခြစ်ဖယ်ရှား
လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်
၏ လက်ထိပ်များမှာ အေးစက်စက်
မုန်သားနှင့် ထိတွေ့နေပါ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်
သတိရလာကာ ပင့်ကူကို သေချာ
စွာကပ်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်၏ စိတ်
ဝယ် မတင်မကျဖြစ်သော ပြဿနာ
ကို သေချာစွာ စူးစမ်းလိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ပင့်ကူ၏
အောက် ပိုင်းကို တွေ့နေရပါသည်။
သူ၏ခြေထောက်များမှာ ကျွန်တော့်
ဘက်သို့ ကောက်ကွေ့၍ နေသည်။

တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပင့်ကူ
သည် မုန်၏ နောက်ခံသတ္တုပြား
ကြားဝယ် ရောက်နေခြင်းဖြစ်ရပေ
မည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုမှ ထို မှန်မှာ
ယခုခေတ်မှန်များကဲ့သို့ ပြဒါးသုတ်
(နောက်ခံ)ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ
ပြောင်လက်အောင် ပွတ်တိုက်ထား
သော ရောင်ပြန်သတ္တုပြားခံထား
သည့် မှန်ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် လက်
ချောင်းများဖြင့် မှန်ကို တတောက်
တောက်ခေါက်ကာ ပင့်ကူကို
ခြောက်လှန်၍ ပြေးစေသော်လည်း
ထိုသတ္တဝါသည် မလှုပ်မယှက်ပင်
မူရင်းနေရာတွင် တွယ်ကပ်နေ၏။

သို့ရာတွင် ပင့်ကူကောင်
သည် ကျွန်တော့် လက်ဆီသို့
အဆိပ်များ ထုတ်လွှတ်လိုက်ပုံရ
သည်။ ထိုသို့ အဆိပ်ထုတ်လွှတ်
ခြင်းမှာ ပင့်ကူတို့၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်
သဘာဝ ခုခံမှု ဟုတ်မဟုတ်ကိုမှ
ကျွန်တော်မသိပါ။ သို့ရာတွင်
ထိုနေရာတစ်ဝိုက်၌ မြူနင်းများကဲ့သို့
မူန်လာရာ ပင့်ကူကောင်ကိုပင်

တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖုံးအုပ်သွားပါတော့
၏။

ကျွန်တော်သည် ခုတင်
ပေါ်သို့ ပြန်လှဲချလိုက်ပြီး ဦးလူခိုင်
အစွဲကို ထိုမျှလွယ်ကူစွာဖယ်ရှား
လိုက်နိုင်၍ ကျေနပ်နေမိပါသည်။
ဦးလူခိုင်တွင် ပင့်ကူနှင့် ပတ်သက်၍
အစွဲတစ်ခုဖြစ်နေပြီး သူသည် ကျွန်
တော့်ကဲ့သို့ အနီးကပ်စုံစမ်းခဲ့ခြင်း
မရှိ၍ပင် ဖြစ်ရပေမည်။

ကျွန်တော်သည် အချိန်
ဖြုန်း၍ အအိပ်ပျက်ခံခဲ့ရသည်ကို
အတိုးချ၍ ပြန်အပ်လိုက်ရာ ပြတင်း
ပေါက်မှ နေရောင်များ တိုးဝင်လာ
သောအခါမှပင် နိုးပါတော့၏။

ကိုယ်လက် သန့်စင်၍
ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းသို့ရောက်သော
အခါ သတင်းစာတစ်စောင်ဖတ်ရင်း
ကော်ဖီသောက်ရန် စိတ်ရှည်စွာ
စောင့်နေသော ဦးလူခိုင်အား တွေ့
ရပါသည်။

“ဦးလူခိုင် ရေ ခင်ဗျား
မှန်အကြောင်း ကျွန်တော်အစအဆုံး
သိပြီဗျို့”

ကျွန်တော်က ရွှင်လန်းစွာ
ဖြင့် ဦးလူခိုင်အား ပြောပြလိုက်ပါ
သည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးလူခိုင်
ဘေးဝယ် ဝင်ထိုင်ရင်း ညကအဖြစ်
အပျက်အလုံးစုံကို ပြောပြလိုက်ပါ
သည်။ ဦးလူခိုင်၏ တောက်ပသော
မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်အား
စိုက်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေပါသည်။

“ဒါဖြင့်လာဗျာ၊ ခင်ဗျား
အခန်းသွားကြည့်ရအောင်”

ဦးလူခိုင်နှင့် ကျွန်တော်
သည် ကျွန်တော်၏ အိပ်ခန်းသို့
တက်သွားကြပါသည်။ သူသည်
စာအုပ်ပေါ်မှ မှန်ကို သေချာစူးစိုက်
ကြည့်ရှုပြီး ...

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး”
ဟု ပြောပါသည်။

မှန်မှာ လုံးဝကြည်လင်နေ
ပြီး ပင့်ကူကောင်နှင့် ၎င်း၏ ပင့်ကူ
အိမ် အရိပ်အငွေ့ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော်
အိပ်မက်မက်တာနဲ့ တူတယ်”

ကျွန်တော့် စိတ်ထဲဝယ်
ဇဝေဇဝါဖြစ်သွား၍ ပြောလိုက်မိပါ
သည်။ သူသည် တစ်ချက်မျှ ခပ်
အုပ်အုပ်ရယ်လိုက်ပါသည်။

“ဒါရော အိပ်မက်မက်ခဲ့
တာပဲလားဗျ”

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ
နှစ်ထပ်ခေါက်ရက်သား ကျွန်တော်
၏ လက်ကိုင်ပဝါကို ကောက်ရင်း
ပြောလိုက်ပါသည်။

“မှန်ဘောင်ထဲများ ဝင်
သွားသလားမသိဘူး”

ကျွန်တော်သည် အနား
ဘောင်များတွင် အမျှင်များရှိလို
ရှိငြား လက်သည်းများဖြင့် ကော်၍
စမ်းသပ်ကြည့်နေမိပါသည်။

“ပင့်ကူအိမ်ပါ တစ်ခါ တည်း ပြန်သွင်းသွားတယ်လို့ဆို ချင်လို့လား”

ဦးလူခိုင်က ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မစဉ်းစားတတ်နိုင် အောင်ပင်ဖြစ်နေပါသည်။

“ကျွန်တော်မတွေးတတ် တော့ဘူး ဦးလူခိုင်၊ ဦးလူခိုင်ရော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မထင် တတ်တော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း ညတိုင်း ညတိုင်း အဲဒီအဖြစ်မျိုးကြုံနေရတယ်။ ကျွန် တော်အိပ်ရာက နိုးပြီးထတယ်ဆို တာ ကျိန်ပြောရဲပါတယ်။ ပင့်ကူ ဟာ မှန်နောက်မှာ တွယ်တယ်ဆို တာလည်းပြောရဲပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မနက်မိုးလင်းတော့ အခု ခင်ဗျား တွေနေရတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါက ဒီလောက်မဆိုးပါဘူး။ ကျွန် တော်ဒီမှန်ကို လှပေမယ့် မကြိုက်

တော့လို့ မကြာခင်အရည်ကျိပ်ပစ် လိုက်တော့မယ်။ ဒါပေမယ့် ခက် တာက အိပ်မက်ကတော့ အရည် ကျိပ်ပစ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ညအိပ် ရာဝင်တိုင်း ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်တယ်။ အိပ်မက်က (နည်းနည်း ပါးပါး) တစ်ခါနဲ့တစ်ခါ ကွဲလွဲတာက လွဲပြီး မက်တဲ့ အကြောင်းက အတူတူပဲ”

သူသည် စကားစကိုဖြတ် ကာ ခေတ္တငေးမော၍နေသည်။ ထို့ နောက်မှစကားကိုပြန်၍ဆက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနေ သည်ထက် သူကိုယ်သူ တစ်ကိုယ် တည်း ညည်းတွားနေပုံပေါ်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ အခန်း တစ်ခုထဲရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော် ရောက်နေတဲ့အခန်းက သိပ်ပြီး မကြီးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအခန်းရဲ့ ရှေ့မှာတော့ အတော်ကျယ်တဲ့ ခန်းမကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ ခန်းမ

ကြီးထဲမှာတော့ သလွန်တစ်ခုရှိ တယ်။ သလွန်ကတော့ ရွှေပဲထင် တယ်။ သလွန်ပေါ်မှာလည်း ကတ္တီပါ ခုံခင်းထားပြီး မိုအုံးတစ်ခုကို မှေးပြီး ထိုင်နေတဲ့ မင်းသမီးတစ်ပါးရှိတယ်။ အဲဒီမင်းသမီးရဲ့ရှေ့မှာ မင်းယောက်ျား တွေ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လှုပ်ရှား နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ ပွဲလမ်း သဘင်တစ်ခုအတွက် ပြင်ဆင်နေ ကြသလားလို့ ကျွန်တော်ထင်မိ တယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ များသောအားဖြင့် သူတို့လက်ထဲမှာ လက်ဆောင်တွေပါလာကြတယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် မသဲမကွဲမြင် နေရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ရောက်နေတဲ့ အခန်းက သေးသေးလေးရယ်။ အဲဒီအခန်း ဟာ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်တဲ့ အခန်းဖြစ် မယ်ထင်တယ်။ အမွှေးနံ့သာ အမျိုး မျိုး မွှေးကြိုင်နေတဲ့အပြင် ရွှေချ

ထားတဲ့ ကျောက်ပြင်ကြီးတစ်ခုနဲ့ နံ့သာတုံး၊ ကြေးမုံတွေကို တွေ့နေ ရတယ်။ အဲဒီအခန်းမှာ မိန်းမရွယ် လေးတစ်ယောက်ဟာ ဝတ်လဲ တော် တစ်စုံကို ပြုပြင်ခေါက်သိမ်း နေတယ်။ မိန်းကလေးဟာ အလွန် ကရုဏာရှိဖွယ်ကောင်းတဲ့ ရုပ်ရည် မျိုးပဲ။ ဆယ့်ငါးနှစ်ထက်တောင် ကျော်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အဝါန ရောင်ဝတ်စုံနဲ့ နုလှတဲ့ သူ့အသား ဟာ ပန်ရလှပါတယ်။ ရွှင်ရွှင်လန်း လန်း အားတက်စွာနဲ့ ဖျတ်ဖျတ် လတ်လတ် လုပ်ကိုင်နေတာတွေ ဟာ တကယ်အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေး ပါပဲ။ ဒီလောက်အပြစ်မဲ့တဲ့ကလေး မကို ရန်လိုတုလူ ဘယ်သူမှတောင် ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။

သူသည် စကားကိုရပ်နား နေပြန်သည်။

“အေးလေ သူတို့က လည်း ရန်လိုတဲ့သဘောနဲ့ လုပ်တာ

မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောရဲ
တယ်”

သူသည် ခေတ္တမျှ တွေး
နေပြီး စကားကို ဆက်လေသည်။

“မကြာပါဘူး။ အပြင်ဘက်
အခန်းထဲကို မိန်းမကြီးတစ်ယောက်
နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဝင်လာ
တယ်။ သူတို့ဟာ သလွန်ပေါ်မှာရှိ
တဲ့ မင်းသမီးကို အရိုအသေပြုပြီး
တော့ ယောက်ျားကြီးကိုင်လာတဲ့
မှန်တုတ်ချပ်လှမ်းပေးတာ တွေ့ရ
တယ်... အဲဒီမှန်ဟာ ကျွန်တော့်
ဆီမှာရှိတဲ့ မှန်နဲ့သိပ်တူတာပဲ။ ဒါပေ
မယ့် အဲဒီမှန်ကတော့ ကျောက်
သံပတ္တမြားတွေ ဝင်းဝင်းလက်ပြီး
ပိုပြီးလှတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။
မကြာခင်ဘဲ ယောက်ျားကြီးနဲ့ မိန်းမ
ကြီးတို့ ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။
ပြန်ထွက်သွားတာနဲ့ သလွန်ပေါ်က
အမျိုးသမီးဟာ ကျွန်တော်ရှိတဲ့
အခန်းဘက်လှည့်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်

ပုံရတယ်။ အခန်းထဲမှာရှိတဲ့
မိန်းမကလေးသည် လုပ်လက်စ
အလုပ်ကိုဖြတ်ပြီး မင်းသမီးဆီသွား
တော့ မှန်ကိုပေးလိုက်တယ်။ မိန်း
မကလေးဟာ မှန်ကို ကျွန်တော်ရှိရာ
အခန်းထဲကို ပြန်ယူလာတယ်။
ဒီလောက် ငယ်ရွယ်နုနယ်လှတဲ့
ချောမောတဲ့ မိန်းမကလေးဟာ သူ
ပုံသူ မှန်ထဲမှာ ကြည့်ချင်ရှာတာ
ဓမ္မတာပါပဲ”

သူသည် စကားကို ရပ်
ဆိုင်း၍နေပြန်ပါသည်။

“အလွန်လှတဲ့ ကလေးမ
လေးပဲ။ သိပ်ပြီးနူးညံ့ပြီးသိပ်ပြီး ရွှင်
ရွှင်လန်းလန်းရှိတာပဲ”

သူက စကား ဆက်
သည်။

“သူဟာ ကျွန်တော့်သမီး
ကလေးပဲဖြစ်ပါစေလိုတောင် ဆု
တောင်းနေမိသေးတယ်။ ကလေးမ
လေးသူ့ပုံကို” ကျေနပ်စွာကြည့်ပြီး

ကျွန်တော်မှာ ကြည်နူးလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် မကြာပါဘူးဗျာ သူမရဲ့ အသက်ရှုလိုက်တဲ့လေနဲ့ မှန်နဲ့ထိ လို့ မှန်ဟာဝေလာတာနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်သလိုပဲ သူ့လက်ဖဝါးလေးနဲ့ ပွတ်လိုက်ရော ကျွန်တော် ခြစ်မိ သလို သူ့လက်မှာလည်း ခြစ်မိပြီး ကလေးမလေးဟာ သူ့လက်ကို ပါးစပ်နဲ့ စုပ်ပြီးနေတာတယ်။ အဲဒီ အခိုက်မှာပဲ သူ့သခင်မ ဝင်လာ တယ်။ ကျွန်တော် ဒီမင်းသမီးကို မနှစ်သက်ပါဘူး။ ဟိုခေတ်တုန်းက တန်ခိုးထွားတဲ့ နနယ်ခန့်ညားထယ် ဝါတဲ့ ဟန်တွေ သူ့မှာရှိပေမယ့် သူဟာ မာနကြီးပြီး စဉ်းလဲပုံပေါ် နေတယ်။ ကလေးမလေးဟာ သူ့ သခင်မရဲ့ ဝတ်လဲတော်ကို ဝင် ရောက်ပြုပြင်ပေးနေရတယ်။

ဒီနောက်တော့ ကလေးမ လေးဟာ သူ့သခင်မ မှန်ကြည့်ဖို့ မှန်ကိုကိုင်ပြီး ရပ်နေရတာတယ်။

ခင်ဗျား တစ်ခါက ပြောခဲ့သလိုပဲ ဒီမှန်ကို ကိုင်ထားဖို့လူတစ်ယောက် လိုပေတယ်”

“အဲဒီတုန်းမှာ ကလေးမ လေးဟာ ဖြူပပ်ဖြူရှော်ဖြစ်လာပြီး မှန်ကိုကိုင်ထားတဲ့လက်တွေဟာလဲ တုန်လာတယ်။ ဒီနောက်တော့ သူ ဟာ လဲကျသွားရှာပြီး မှန်လွတ်ကျ ကာ လက်ကိုင် ပြုတ်ထွက်သွား တယ်”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအဲဒီ မှန်လက်ကိုင်ပုံစံကို ခင်ဗျားစိတ်ကူး လာတာကိုး... ဦးလူခိုင်”

ကျွန်တော်က ဝင်၍ ဖြတ် မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော့် အိပ်မက်ဟာ ဒီနေရာမှာ လိုလိုပဲ ဆုံးတတ်ပါတယ်”

“မိန်းကလေးရော ဘယ် လိုဖြစ်သွားသလဲ” ကျွန်တော်က မေးလိုက်မိသည်”

“ကျွန်တော် ပထမတစ်ခါ အိမ်မက်ပြီးကတည်းက မိန်းကလေးကို မကြည့်ရက်တော့ပါဘူး။ သူမဟာ သေသွားရှာပါတယ်။ ပန်းကလေး တစ်ပွင့် ကြေမွပျက်စီးသွားရရှာသလိုပါပဲလား။ ဒါပေမယ့် သူ့သခင်မကတော့ သူ့ကိုတစ်ချက်ပဲကြည့်ဖော်ရပြီး . . . ယောက်ျားကြီးနဲ့မိန်းမကြီး ထွက်သွားရာဘက်ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ ငေးကြည့်နေတော့တယ်။ ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း လန်နီးတော့တာပါပဲ”

“အမြဲတမ်း ဒီလိုချည်းပဲ မက်သလား ဦးလူခိုင်”

အနည်းနဲ့အများပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်ဟာ အခန်းထဲမှာ အကြာကြီးရောက်နေပြီး အားလုံး ထင်ထင်ရှားရှားမက်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း တစ်ပိုင်းတစ်စတို့ဖြတ်မက်တယ်။

ညတိုင်းလို မက်ပြီး ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိ..သိ လာတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဇာတ်ရုံအောက်က အော်သလို ကျွန်တော်ကလေးမလေးကို သတိပေးဖို့ အော်ကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြားရှာပါဘူး။ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေကို ကျွန်တော်တို့ မပြင်နိုင်ကြပါဘူး”

“ဘယ်ခုနစ်လောက်ကလို့ ထင်သလဲ ဦးလူခိုင်”

“ဝတ်ပုံစားပုံတွေ ကြည့်ရတာတော့ ကုန်းဘောင်ခေတ်အလယ် ပိုင်းလောက်ကပဲ ထင်ပါတယ်”

ဒါပြင်ကျွန်တော်(ဦးဝဏ္ဏ)ကို ဒီအကြောင်း မေးကြည့်ပါရစေဗျာ။ သူကတော့ ဒီရာဇဝင်ကို သိတန်ကောင်းပါတယ်”

“မေးကြည့်မယ်ဆိုလဲ မေးကြည့်ပေါ့ဗျာ။ သူ့အနေနဲ့ ဦးလူခိုင်

တစ်ယောက်ဖြင့် အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးကိုသနားလောက်အောင် ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီလို့ မှတ်ချက်ချစရာပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ကျွန်တော်တော့ တကယ်ပဲ ကလေးမလေးအတွက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေမိပြီဗျာ”

“အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အိပ်မက်ကလေးလမ်းစရပြီဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောရဲပါတယ်”

ကျွန်တော်က စဉ်းစားရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မပြောရသေးတဲ့ အိပ်မက်အဆုံးလည်း ရှိသေးတယ်”

ဦးလူခိုင်က ပြောပါသည်။

“လက်ကိုင်တစ်ဖက် မှန်ကတစ်ဖက် လွင့်သွားတော့ မှန်ထဲမှာ ပင့်ကူအိမ်ပျက်တစ်ခုနဲ့ ပင့်ကူမျှင်တွေပေါ်က ဖြတ်ပြေးသွားတဲ့

ပင့်ကူ တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။

*** ◆ ***

ရက်များ မကြာမီပင် ကျွန်တော်သည် ဦးလူခိုင်ထံ ဖုန်းဆက်၍ ကျွန်တော်လာလည်မည့် အကြောင်း ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားမှာ သတင်းထူးပါလာပြီထင်ပါရဲ့”

ဦးလူခိုင်က ဘူတာရုံတွင် ကျွန်တော့်အား လာကြိုပြီးပြောပါသည်။

“ပါခဲ့တယ် ဦးလူခိုင်။ ဦးဝဏ္ဏက အားလုံးရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။ ညစာ စားပြီးတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်။ မှန်ကိုလည်း သက်သေအဖြစ်နဲ့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ကျွန်တော် ထိုအကြောင်းကို စတင်ပြောပြသည့်အခါတွင် မှန်

ကို ကျွန်တော်တို့ နစ်ယောက်ကြား
စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားပါသည်။

“ဦးဝဏ္ဏ အဆိုအရ ဆိုရင်
တော့ ဒီမုန်မို့ တစ်ခုဟာ ကုန်
ဘောင်ခေတ်အလယ်ပိုင်းလောက်က
သန်လျင်မြို့စားမင်းသမီး စောနွဲ့ဖြူ
အတွက် အီတလီကုန်သည်တစ်ဦး
က မာယူလက်ဆောင်ပေးခဲ့ဖူးတယ်
လို့ဆိုတယ်”

“ဒီမုန်ကို စောနွဲ့ဖြူဟာ
သူမရဲ့ လက်သုံးတော် ဗိဇ္ဇောဆရာ
ကြီး ဦးရာဂရဲ့ အကြံပေးချက်အရ
မှာယူပြီး ဦးရာဂကိုပဲ အဆိပ်သုတ်
နိုင်တယ် စောနွဲ့ဖြူဟာ သူမ မနှစ်
သက်တဲ့ လူတွေကို အဆိပ်နဲ့
ဖယ်ရှားတတ်တယ်။ ပြီးတော့လည်း
ဒီမုန်ဟာ သူ့ချစ်သူနဲ့ ယူမယ့်မင်း
သမီးတစ်ပါးကို လက်ဆောင်ပေးဖို့
စီစဉ်ခဲ့တယ်ပြောတယ်။ သန်လျင်
မင်းသမီး စောနွဲ့ဖြူရဲ့ လက်ဆောင်
ဆိုရင် အင်မတန် အန္တရာယ်များ

တာကလား။ ဒီလက်ဆောင်ဟာ
လည်း အလွန်သေသပ်ပီရီလှပါ
တယ်။ မုန်သားဟာ ကြည်လင်ပြီး
အရောင်အဆင်းမရှိတဲ့ အဆိပ်နဲ့
ဖုံးအုပ်ထားတယ်။ လူတစ်ယောက်
ဟာ ဒီမုန်ကို ကြည့်လိုက်ရင် သူ
အသက်ရှူလိုက်တဲ့လေနဲ့ မုန်သားနဲ့
ထိတွေ့ပြီး အဆိပ်ဟာ မုန်သားပေါ်
မှာ မြူနင်းများလို့ မိုင်းဝေသွားတတ်
တယ်။ လူတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မုန်
မကြည်ရင် လက်နဲ့ ပွတ်တိုက်ကြ
တော့တယ်။ အဲဒီအခါမှာ မုန်ပေါ်
မှာ ဖောင်းမို့ပြီး ချွန်ထားတဲ့
မုန်သားကလေးနဲ့ တိုက်မိတော့ စူး
ကနဲဖြစ်ပေါ်လာပြီး အဆိပ်တွေ
လက်ပေါ်ရောက်သွားစေတယ်။
လက်ထဲမှာ အဆိပ်ဝင်ရုံမကဘူး
လူ့သဘာဝအတိုင်း လက်နာရင်
ပါးစပ်နဲ့ စုပ်တော့မှာမို့ အလွန်ပြင်းတဲ့
အဆိပ်ကို ဒီနည်းနဲ့ ပါးစပ်ထဲ
ရောက်သွားစေတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော် ထင်တယ် ဦးလူခိုင်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ကလေးမဟာ သူမအတွက် မရည်ရွယ်တဲ့ကိစ္စမှာ စားစာခံဖြစ်သွားရတာပါပဲ”

ဦးလူခိုင် ဤမျှဒေါသဖြစ် သည်ကို ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ခဲ့ဘူးပါ။

“မကောင်းဆိုးဝါးတွေ”

ဦးလူခိုင်သည် ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်ပါသည်။

“သူရဲဘော နည်းတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးလူသတ်သမားတွေ”

သူသည် မှန်ကိုကောက် ယူလိုက်ရာ မှန်သည် သူ့လက်ထဲ တွင် လှုပ်ခါ၍နေပါသည်။

“ဒီ ဗိဇ္ဇောဆရာဦးရာဂ ဆိုတာ ဘယ်လိုကောင်မျိုးလဲ။ ခင်ဗျားကို ဦးဝဏ္ဏက ပြောပြလိုက် သေးသလား”

သူသည် ဒေါသအရှိန်ဖြင့် ပင် ဆက်၍ မေးပါသည်။

“ဦးဝဏ္ဏဆီက ကျွန်တော် ပန်းချီပုံတူကို မြင်ရပါတယ်။ ဦးရာဂ ဟာ အမွှေးအမျှင် ရှည်ရှည် ခါးကုန်းကုန်းနဲ့ ပုဝိုင်းဝိုင်းကိုယ်ခန္ဓာ ရှိပြီးတော့ လူနဲ့ မလိုက်တဲ့ ရှည် လျားတဲ့လက်နဲ့ ခြေတွေရှိပါတယ် ဦးလူခိုင်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ လူ တစ်ယောက်နဲ့ မတူဘဲ ပင့်ကူကြီး တစ်ကောင်နဲ့ ပိုပြီးတူတယ် ထင် ရတယ်”

ဦးလူခိုင်သည် ခေါင်းတ ဆတ်ဆတ် ညိတ်လေသည်။

“ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပါ ပဲ” ဟု သူက စက်ဆုပ်စွာနှင့် ပြော လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့ ဒီမကောင်းဆိုးဝါး မှန်ကို တစ်ခါ တည်း အပြီးအပိုင် ဖျက်ဆီးလိုက် တော့မယ်”

သူသည် မှန်ကို ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင်ချကာ တူကြီးတစ်ချောင်း

ဖြင့် အားကုန်ထုချလိုက်ပါသည်။
မုန်သည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ
ကြေမှုပျက်စီးသွားပါ၏။

ထိုစဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့
နှစ်ဦးလုံးပင် ပြိုင်တူအော်လိုက်မိ
ပါ၏။ မည်းနက်သေးငယ်သော
အရာတစ်ခုသည် အလွန်အမင်း
မြန်လှသောအဟုန်ဖြင့် ပြေးထွက်
သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

သို့ရာတွင် ဦးလူခိုင်သည်
ပို၍ လျင်မြန်ပါသည်။ သူသည်
အတင်းပြေးလိုက်ကာ ထိုအကောင်
ပေါ်တွင် ခြေထောက်ဖြင့် ကြိတ်၍
ကြိတ်၍နေပါသည်။

ဦးလူခိုင်သည် သီလကို
အလွန်လေးစားသောသူ ဖြစ်၍
သူတစ်ပါးအသက်ကိုသတ်ရန် မဆို
ထားဘိ အခြားသူများ သတ်ဖြတ်
လှောင်ပင် တားမြစ်လေ့ရှိခဲ့သည်ကို
ကျွန်တော်သတိရမိပါသည်။ သို့ပါ
နသော်လည်း ဦးလူခိုင်၏ မျက်နှာ

တွင် အပြစ်တစ်ခုကို ကျူးလွန်
လိုက်သည်နှင့်မတူဘဲ တစ်စုံတစ်ခု
ကို တရားမျှတစွာ ဆောင်ရွက်
လိုက်ပုံသာ ပေါ်လွင်နေပါသည်။

“ဟူး” ဟု သူကသက်ပြင်း
တစ်ချက် ချလိုက်ကာ...

“ခုမှပဲ နှစ်ပေါင်းလေးရာ
လောက် စောင့်ဆိုင်းကြေးတင်ခဲ့ရ
တဲ့ ကိစ္စဟာ ပြီးပြတ်ပေတော့
တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် သူသည် သူ
၏ ခြေကို ကြွလိုက်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်
သို့ ငုံ့ကြည့်လေသည်။ ထိုနောက်
သူ၏ ညာခြေဖောင်ကို ကြည့်ပြန်
၏။

ထူးဆန်းသည်က ထို
နေရာများတွင် မည်သည့်အရာကိုမျှ
သူတို့မတွေ့ကြရပါပေ။ မကောင်း
ဆိုးဝါးသည် ထာဝရ ပျက်သုဉ်းခြင်း
သို့ ရောက်ပြီ ထင်ပါ၏။

ထွန်းကျော်

ဘိုးတော်ဆီတိုင်း မယုံသင့်ပါ

◆ ခင်မောင်ထွန်း(လမ်းမတော်) ◆

“ဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင် ဗေဒင်ယတြာ စသည်တို့မှာ မြန်မာလူမျိုးများ၏ ဘိုးဘွားဘီဘင် အစဉ်အဆက်များ လက်ထက်ကပင် ရှိခဲ့ကြပါသည်။ ၎င်းပညာကို အမှန်တကယ် လေ့လာလိုက်စားသူများ ရှိခဲ့ကြပါသည်။ ပညာရှင်များကိုယုံကြည်၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းများကို မဆိုလိုသော်လည်း အချို့သော လိမ်ညာသူများသည် မိမိကိုယ်မိမိ “ဘိုးတော်” အမည်ခံပြီး ဗဟုသုတ နည်းပါးသူများကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ လိမ်လည်မှု ကျူးလွန်ခြင်း၊ မျက်လှည့် ပညာဖြင့် အယုံသွင်းခြင်း၊ ဒလံများထားပြီး နာမည်ကြီးအောင် ပြောနိုင်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသည်။ စာရေးသူ အရေးယူ ဖော်ထုတ်ခဲ့သော ဘိုးတော်အတုတစ်ဦး အကြောင်းကို...

“လူတွေကို ကျွန်တော် လိမ်တာ
 ကျွန်တော့်မှာတင် အပြစ်ရှိသလား။
 ကျွန်တော့် ဆီလာပြီး ကျွန်တော်
 လိမ်သမျှ အလိမ်ခံကြတဲ့ လူတွေမှာ
 ကော အပြစ်မရှိဘူး။”

စာရေးသူ ရန်ကုန်တိုင်း
 ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့
 စဉ် ဘိုးတော်အတုအယောင်များကို
 သက်သေ အထောက်အထားများ
 ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီး တရားစွဲတင်ပို့
 နေစဉ်ကာလက ဖြစ်ပါတယ်။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်တိုင်း
 အပါအဝင် နယ်မှ ဘိုးတော်အမည်ခံ
 လူလိမ်အချို့ ဥပဒေအရအပြစ်ပေး
 ခံနေရချိန်ဖြစ်ပါတယ်။

ထို ကာလကလည်း ဘိုး
 တော်အမည်ခံ လူလိမ်လူညာများ
 ခေတ်စားခဲ့ကြပါတယ်။ ရှေ့ဖြစ်
 နောက်ဖြစ်ကို ဟောရာ၌ လက်ကို
 မြှောက်လိုက်လျှင် လက်ထဲမှာ
 အဆောင်ပစ္စည်း၊ စီးကရက်၊ ရုပ်ပွား
 တော်၊ အင်းကွက်၊ ဓာတ်စာ စသည်
 စသည်တို့ကို ထွက်ပေါ်လာစေသည့်
 လက်လှည့်ပညာများကိုလည်း သုံးစွဲ
 လာကြပါတယ်။

အတတ်ပညာကို အနည်းငယ် တတ်ရုံသင်ပြီး လက်လှည့်မျက်လှည့်တွေ ပူးတွဲသုံးလိုက်တော့ ပြဿနာဖြစ်နေသူ၊ ချို့တဲ့နေသူ၊ စိတ်ဆင်းရဲနေသူ၊ အားငယ်နေသူ၊ ကြီးပွားချင်သူတွေ တကယ် ယုံပြီး ဘိုးတော် အတုအယောင်တွေဆီ အလှအယက်သွားကာ အားကိုး တကြီး ဖြစ်လာကြပါတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ အမျိုးသမီးတွေက ပိုများလာတာပေါ့။ အတုအယောင်တွေက အဲဒီ အားနည်းချက်ကိုယူပြီး ငွေ၊ ပစ္စည်း၊ အဲဒီကနေ အချို့ဘိုးတော်အတုတွေက လူမှုရေးဖောက်ပြန်တဲ့အထိ လုပ်လာကြတယ်။ အဲဒီအမှုတွေထဲက တစ်ခုကို တင်ပြရရင်တော့...

စာရေးသူ၏ အထက် အရာရှိကြီးတစ်ဦးက သူ့ရုံးခန်းကို အခုလာခဲ့ပါဆိုလို့ အနော်ရထာလမ်းနှင့် (၄၇)လမ်းမှာရှိတဲ့ ရန်ကုန်တိုင်း

ရဲတပ်ဖွဲ့ရုံးကနေ သိမ်ဖြူလမ်းမှာရှိတဲ့ ဝန်ကြီးများရုံးက ရဲဌာနချုပ်ရုံးကို ချက်ချင်းပဲ သွားခဲ့ပါတယ်။ အရာရှိကြီးရုံးခန်း ရောက်တော့ စာရေးသူကို တိုင်စာ တစ်စောင် ထုတ်ပေးရင်း...

“ရှေ့ ဒီမှာ တိုင်စာတစ်စောင် အထက်က ပို့လိုက်တယ် “ဘိုးတော်လိမ် မောင်ချစ်” တဲ့၊ တာမေ့ဘက်မှာ ရှိတယ်။ မင်းလက်အောက်က အဖွဲ့နဲ့ သေချာစစ်ဆေးပြီး အမှန်ကို ဖော်ထုတ်ပါ။ အခြေအနေကို ပြန်ပြီးတင်ပြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စာရေးသူ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ရုံးခန်းရောက်တော့ တိုင်စာကို ဖတ်ကြည့်မိပါတယ်။ တိုင်ထားသူက အမျိုးသား တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဇနီးဟာ ဘိုးတော်လိမ်မောင်ချစ်ကို သွားမေးရင်း မောင်ချစ်၏ လှည့်ဖျားမှု ခံရကြောင်း၊ သူ့ဇနီး

အပြင် အခြား အမျိုးသမီးများကို လည်း လိမ်လည်လှည့်ဖြား အယုံ သွင်းနေကြောင်း၊ မကြာခင် လူမှုရေး ဖျက်ဆီးခံရမည်စိုး၍ တိုင်ကြားပါ ကြောင်း ဖော်ပြထားပါတယ်။

မောင်ချစ်သူ ဆိုသူ အကြောင်း စာရေးသူ သတင်းရထား ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း အနီး ကပ်လေ့လာစုံစမ်းနေသော အဖွဲ့ရှိ နေပါတယ်။

သူတို့နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး စာရေးသူကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံမေးမြန်း ချင်တာနဲ့ လျှို့ဝှက်စွာ အပူသည် တစ်ဦးဟန်ဆောင်ပြီး သွားမေးခဲ့ပါ တယ်။ တိုင်စာတိုင်ကြားသူကို အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့စေလွှတ်ပြီး စစ်ဆေးဖို့တာဝန် ပေးခဲ့ပါတယ်။

စာရေးသူ ရောက်သွား ချိန်မှာ လူပါးသော နေ့ခင်းထမင်း စားချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ နေ့ခင်းတစ်နာရီ ခန့်ဆိုတော့ မောင်ချစ် ထမင်းစားပြီး

ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ကာ အချို့ပွဲစားနေချိန် ဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးသူနဲ့ တပည့်တစ်ဦး သူ့ထံ ရိုရိုသေသေပုံစံပြုပြီး ဝင်သွား ပါတယ်။ မောင်ချစ်က စာရေးသူကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ညီတော်မောင်၊ လာ ရှေ့တိုးလာခဲ့။ ဒီဆက်တီကုလားထိုင် မှာ ထိုင်ကြပါ”

စာရေးသူနှင့် တပည့်တို့ ဆက်တီကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင် ကြတယ်။ မောင်ချစ်က ပက်လက် ကုလားထိုင်မှထပြီး စာရေးသူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံသို့ ရွှေ့ထိုင် လာပါတယ်။ သိရှိထားသော မေးမြန်း သူတို့ ထုံးစံတိုင်း စာရေးသူက စာအိတ်နှင့်ထည့်လာသော ငွေကျပ် ၅၀၀ ကို မောင်ချစ်ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ် သို့ တင်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“ကဲ၊ ညီမောင်ရဲ့ မွေး သက္ကရာဇ်ပြော၊ နာမည်ပြော...”

စာရေးသူက တလွဲတွေကို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

မောင်ချစ်က စာရွက်ပေါ်ရေးပြီး တွက်ချက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါ ဘိုးတော် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ”

“အင်း။ ညီတော်မောင် အညံ့ထဲရောက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ညီတော်မောင်က သိုက်ကလာတာ ဆိုတော့ အသက်အန္တရာယ်ထိရှိနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် အကောင်းဆုံးယတြာတွေ လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်ကုန်ရင်တော့ အညံ့လွတ်ပြီ။ ဒီအတွက် ယတြာအပြင် အဆောင်ပါ ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒါ ဆောင်ရင် မင်းလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေ အောင်မြင်လိမ့်မယ်”

“ရော့၊ ဒီရေခွေးကြမ်း ထည့်ထားတဲ့ ပန်းကန်ကို မင်းကိုင်

ထား မျက်စိမှိတ်ပြီး၊ ဘုရား ဆုတောင်း။ မင်းရဲ့သိုက်က အစောင့်တွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အဆောင်ပေးမယ်။ မျက်စိ မှိတ်ထားတော့”

စာရေးသူက သူပေးလာသော ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကိုယူပြီး လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ပါတယ်။ မျက်စိမှိတ်ခါနီး တပည့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

တပည့်ကသဘောပေါက်ကြောင်း ခေါင်းညိတ် ပြပါတယ်။ ဆရာတပည့် အတိုင်အဖောက် လုပ်ထားသည်မှာ သူ့ဘာကို လိမ်သလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရန်ဖြစ်ပါတယ်။

“ကဲ ... ညီတော်မောင်၊ မျက်စိမှိတ် ဘုရားအာရုံပြု”

စာရေးသူ မျက်စိမှိတ်လိုက်ပါတယ်။

တအောင့်အကြာလောက် တွင်...

“ကဲ မျက်စိဖွင့်ပြီး ပန်းကန် ထဲကြည့်လိုက်ပါ။ ရေခွေးပန်းကန် ထဲတွင် သေးငယ်လှသော ရှင်သီ ဝလီရုပ်ပွားတော် အဖြူရောင်လေး တစ်ဆူရောက်နေပါတယ်။ စာရေး သူက တပည့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် လိုက်ရာ ခေါင်းခါပြပါသည်။ မမြင် တွေ့လိုက်ကြောင်း ပြောပြခြင်းပင်၊ သူ သိလိုက်ပုံမပေါ်ပါ။”

“ကဲ... ညီတော်မောင်ရဲ့ သိုက်ဆက်တွေကိုလည်း တိုင်တည် ပြီးပြီ စောင့်ရှောက်ကြလိမ့်မယ်။ အကြံအစည်အတိုင်း ဆက်လုပ်ပေ တော့။ အဘကလည်း ယတြာ အတွက် အိမ်မှာ သာသနာပွဲတင် ပေးမယ်။ အဲ သာသနာပွဲအတွက် ကတော့ ငွေကျပ် ၁၅၀၀ ကုန် မယ်။ အခုပါရင်လည်း ပေးခဲ့ မပါ ရင်လည်း ညနေလာပို့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ညနေ လာပို့ပါ မယ်”

စာရေးသူတို့ ပြောဆို နေချိန်မှာပင် အသက် ၃၀ ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဝင်လာပါသည်။

“ဪ... ကြည့်မေ့နွယ်၊ သမီးရောက်လာပြီကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့အဘ၊ အဘစား ဖို့ ကြက်သားပလာတာလည်း ဝယ် လာတယ်”

“ညက အဘပြောတာ ဖြစ်ရဲ့လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်ပါတယ် အဘ”

“အေး... ထူးခြားလာမယ် သမီး။ သမီးကလည်း သိုက်ဆက် ထဲကပဲ”

စာရေးသူ မထသေးဘဲ နားထောင်နေမိပါတယ်။ နောက်ထပ် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ထပ်ရောက်လာပါ တယ်။

“ကဲ၊ ညီတော်မောင်တို့ ပြန်ပြီးလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြတော့”

စာရေးသူ ဆက်မနေ
တော့ဘဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါ
တယ်။ ကားပေါ် ရောက်တော့
တပည့်ဖြစ်သူကို ရှင်သီဝလိရုပ်ပွား
တော် ဘယ်လို ပန်းကန်ထဲထည့်
လိုက်တာလဲဟု မေးကြည့်ရာ သူ
သေချာအာရုံစိုက်ကြည့်နေသော်
လည်း မမြင်မိကြောင်း ပြောပါ
တယ်။ လိမ်တာတော့ လိမ်ခြင်းပင်၊
ပိရိုသေသပ်စွာ လိမ်ခြင်းဟာ စာရေး
သူမှတ်ချက်ချမိပါတယ်။

စာရေးသူ ရုံးခန်းရောက်
တော့ တိုင်စာပို့တဲ့သူကို သွားစစ်
တဲ့အဖွဲ့ ပြန်ရောက်နေပါပြီ။ တိုင်
ကြားသူထံမှ အချက်အလက် အခိုင်
အမာ ရခဲ့ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ည(၇:၀၀)နာရီ
လောက်မှာ “ဘိုးတော်လိမ် မောင်
ချစ်” ကို သွားခေါ်ပြီး ရရှိတဲ့အချက်
အလက် အခိုင်အမာနဲ့ စစ်ဆေးခဲ့
ပါတယ်။

မောင်ချစ်ကို အချက်
အလက် အခိုင်အမာတွေ စစ်ဆေး
ရရှိကြောင်းပြောတော့ မောင်ချစ်က
ဘူးကွယ်မနေတော့ဘဲ အမှန်အတိုင်း
ဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်က
မောင်ချစ် ပြောဆိုခဲ့တဲ့ အချက်အချို့
ကို တင်ပြရမယ်ဆိုရင်တော့ . . .

“ကျွန်တော် ဗေဒင်ပညာ
ကို နှစ်နှစ်သင်ခဲ့ပါတယ်။ လူတွေ
ပိုပြီး ယုံကြည်အောင် ဗေဒင်ပညာ
နဲ့ရောပြီး လက်လှည့် မျက်လှည့်
ပညာကို သင်ဖို့လိုတယ်ထင်လို့
လက်လှည့် မျက်လှည့်ပညာကို
တော့ သုံးနှစ် လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်တော့် လက်ထဲက
အဆောင်တွေ ထွက်လာအောင်
လုပ်တာကတော့ ကျွန်တော်က
တိုက်ပုံ ခပ်ပွပွချုပ်ပြီး ဝတ်ပါတယ်။
တိုက်ပုံ တံတောင်ဆစ်တွေရဲ့
အောက်မှာ စီးကရက်ဘူးကို လက်
မောင်းက ညှပ်ထားပါတယ်။ လိုချင်

တဲ့အခါ ထွက်လာအောင် လက်ကို
 ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရင် တံတောင်ဆစ်
 နားက စီးကရက်ဘူး အလိုလိုထွက်
 ကျလာတော့ လှမ်းဖမ်းလိုက်ပါ
 တယ်။ မြင်တွေ့ရသူက အံ့ဩသွား
 စေခဲ့ပါတယ်”

“ရှင်သီဝလီ ဆင်စွယ်ရုပ်
 တုငယ်လေးတွေနဲ့ ကျောက်အနီ
 အပြာရောင်စုံ အသေးဆုံးလေးကို
 ရွှေတိဂုံဘုရားဈေးနဲ့ ရွှေဘုံသာလမ်း
 က ဝယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လက်
 ချောင်းကိုကြည့်ပါ။ လက်သည်း
 အောက်က အသားကို လက်သည်း
 နဲ့ကွာပြီး ဟောင်းလောင်းဖြစ်အောင်
 ဖင်အပ်နဲ့ ထိုးထိုးပြီး ပြုပြင်တော့
 လက်သည်းတွေကို ညှိပြီး အောက်
 က အသားနဲ့ ကပ်နေရာက ကွာပြီး
 ဝလိုင်လိုဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီကွာဟ
 နေတဲ့ လက်ဆယ်ချောင်းရဲ့ ဝလိုင်
 ဆံမှာ ရှင်သီဝလီရုပ်နဲ့ ရောင်စုံ
 ကျောက်ကလေးတွေ တစ်ခုစီထည့်

ထားပြီး လာမေးတဲ့သူတွေယုံအောင်
 လက်ကို ဝှေ့ရမ်းလိုက်ပြီး လေ့ကျင့်
 ထားတဲ့အတိုင်း ထုတ်ယူလိုက်ပါ
 တယ်။ ပြီးတော့ အဆောင်အဖြစ်
 ပေးပါတယ်။ ကြည့်နေသူတွေက
 တကယ်ပဲအစောင့်တွေကပေးလိုက်
 လို့ ရောက်လာတယ်ဆိုပြီး ထင်ကြ
 အံ့ဩကြတာတွေရှိပါတယ်”

“အချို့ကိုတော့ ရေခွေး
 ကြမ်းပန်းကန် ကိုင်ထားစေပြီ
 မျက်စိမှိတ်ခိုင်း၊ ဘုရားအာရုံပြုခိုင်း
 ထားပြီး ပေးမယ့်အဆောင်ပစ္စည်းကို
 လက်သည်းကြားကထုတ်၍လက်ညှိုး
 ပေါ်တင်ကာ လက်မနဲ့တောက်ပြီး
 ပန်းကန်ထဲကျအောင် လုပ်ပါတယ်။
 အဲဒါလည်းသုံးနှစ်လောက်လေ့ကျင့်
 ခဲ့ရပါတယ်”

စာရေးနဲ့အဖွဲ့ကလက်တွေ
 လုပ်ခိုင်းကြည့်ပါတယ်။ ပန်းကန်
 အတွင်းသို့ကျအောင် လုပ်ပြနိုင်ပါ
 တယ်။ သေးငယ်သော ပစ္စည်းဖြစ်

လို ပေါင်ကြားတွင် ဝှက်ထားသော
လက်မှ တောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော
ကြောင့် သတိမထားမိကြပါ။

သိုက်ဆက်၊ လူဝင်စား၊
အညံ့တွေများနေပါတယ်။ အချို့ကို
အသက်အန္တရာယ်ထိရှိနေတယ်ဟု
ပြောခြင်းမှာလည်း လာမေးသူ၏
စိတ်ဓာတ်ကိုကျစေပြီး ယုံကြည်လာ
အောင် ပြောနေကျ၊ သုံးနေကျ
စကားများပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရပါ
တယ်။

ယတြာအတွက် ပွဲထိုးရ
ပါမယ်ဟု ပြော၍ ငွေတောင်းခြင်း
မှာ ထိုးထားသောပွဲကို လူတိုင်းပြု၍
ငွေလိမ်ယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါ
တယ်။

လာမေးတဲ့ သူများထဲမှ
အမျိုးသမီးများမှာ အထူးသဖြင့်
အယုံလွယ်ကြ၍ ယုံသည်ထက်
ယုံအောင် မြူဆွယ်ခဲ့ကြောင်းကို
လည်း ဝန်ခံခဲ့ပါတယ်။

မောင်ချစ်က နောက်ဆုံး
ပြောတဲ့ ဝန်ခံချက်ကတော့

“ကျွန်တော် လူလိမ်ပါ။
ဝန်ခံပါတယ်”

“လူတွေကို ကျွန်တော်
လိမ်တာ ကျွန်တော့်မှာတင် အပြစ်ရှိ
သလား။ ကျွန်တော့် ဆီလာပြီး
ကျွန်တော်လိမ်သမျှ အလိမ်ခံကြတဲ့
လူတွေမှာကော အပြစ်မရှိဘူး
လားတဲ့”

“မောင်ချစ် ပြောခဲ့သော
စကားအတိုင်း လိမ်တဲ့ ကျွန်တော့်
မှာတင် အပြစ်ရှိလား။ ကျွန်တော်
လိမ်သမျှ အလိမ်ခံကြတဲ့ လူတွေ
မှာ အပြစ်မရှိဘူးလားတဲ့”

စာဖတ်သူများ သတိထား
ဆင်ခြင်နိုင်ရန် တင်ပြလိုက်ရပါ
တယ်။

ယုံသင့်မှ ယုံကြပါဟု။

ခင်မောင်ထွန်း(လမ်းမတော်)

Loard Dufferin Sees a Ghost

by Law's Anspacher

အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ်ဖရင်၏

ကိုယ်တွေ့ ဂမ္ဘီရ

အောင်မြတ်ဦး

.....

(၁)

“လောက၌စိတ်ကူးယဉ် ထက်ဆန်းကြယ်သည့် ဖြစ်ရပ်များ ရှိနေသည် ဟူသော စကားအား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ ကြုံ၍ ယုံခဲ့ရပြီ။

*** > ***

(၂)

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အိုင်ယာ လန်ဒေသသည် စိတ်ကိုညွတ်နှုံး

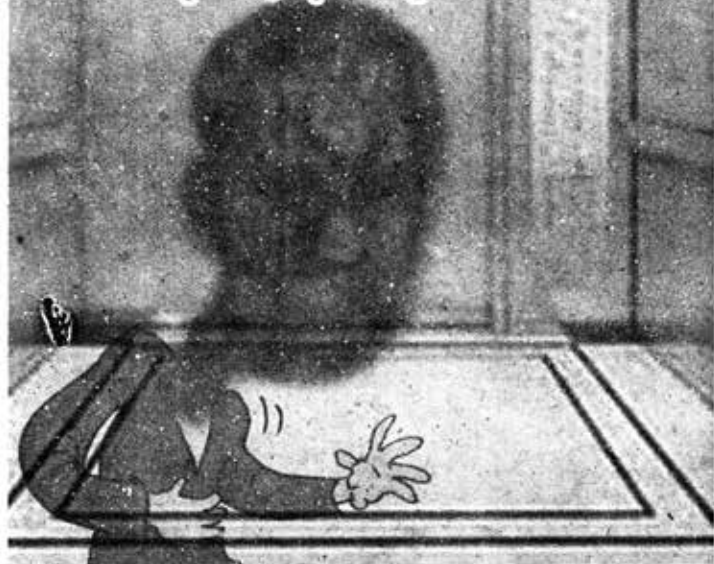
သာယာမှုများစွာကို ပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်ဒေသဟု နားလည်လိုက် သဖြင့် ညွှန်သည်တော် အဖြစ် အလည်လာရန် ဖိတ်ကြားခြင်းဟု ကျွန်ုပ်လက်ခံလိုက်၏။

အိုင်ယာလန်သည် အမှန် တကယ် စိတ်ကို ညွတ်နှုံးသာယာ စေသည်မှာ အမှန်ပင်။

တစ်ခုထူးခြားနေသည်က ကျွန်ုပ် အိုင်ယာလန်သို့ ရောက် သည့်ညက လပြည့်ည။

(၈၁)

မိတ်လှေခါး တံခါးသည် ပွင့်လျက်
ကျွန်ုပ် မိတ်လှေခါးဝသို့
အရောက်တွင် မိတ်လှေခါးတွင်းသို့
မျက်စေ့ရောက် သွား၏။

ရွန်းလဲသည် လရောင်
သည် ဖြာကျနေ၏။

လေနအေးသည် နော့
သွေးနေ၏ သစ်ရွက်ရိုက်ခတ်သံ
များကို ကြားနေရသည်။

ညွတ်နူး သာယာမှုဖြင့်
ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တို့ သည် လွတ်လပ်
ပေါ့ပါးနေ၏။

ထို့ကြောင့် ထင်ရဲ့ ကျွန်ုပ်
အချိန်တိုတိုအတွင်း အိပ်မောကျ
သွားခဲ့၏။

သို့သော် အချိန်တိုအတွင်း
မှာပင် အိပ်ယာမှလည်း နိုးခဲ့၏။
စိတ်ထဲ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်နေ
သလိုပင်၊ ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် ထူးခြားမှု
တစ်ခုရှိနေသလိုပင်။

ကျွန်ုပ် အိပ်စက်နေသည့်
အခန်းထဲရှိ လေထုသည် အပြောင်း
အလဲ တစ်စုံတစ်ရာရှိနေသလိုပင်။
ပျံ့နှံ့သက်ဝင်မှုတစ်ခုက စီးပိုးနေ
သလိုပင်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒါက
ထူးခြားတဲ့ နိမိတ်တစ်ခုပဲ၊ နိမိတ်
ဆိုးရဲ့ အရိပ်ဖြစ်နေသလား”

စိတ်ထဲ မဆိုးမသန့်ဖြစ်
နေသည် ဘာကြောင့်လဲဆိုသည်ကို
ကျွန်ုပ် ရှင်းမပြတတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်
အိပ်ယာမှ ထလိုက်သည်။ လရောင်
ဖွေးဖွေးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဖြာ
လက်စီးကျနေ၏။ တစ်ခုရှိသည်က
လရောင်သည် ဝိညာဉ်ဆန်နေသလို
ပဲ၊ လရောင်ထိတွေ့မှုမရှိသည့်
နေရာတွင် အမှောင်ထုရှိနေ၏။

မီးထွန်းလိုက်သည်။ မီး
ထွန်းလိုက်သဖြင့် ခြောက်ခြားဖွယ်
ရာ အရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွား
သလိုပင်။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ချင်မှူးတူး
စိတ်များ ပျောက်သွားစေရန် ခေါင်း
ကို ခါလိုက်သည်။ သည်အခါ အာရုံ
သည် အလိုလို နိုးကြားလာသလို
ရှိ၏။

အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင်
စိတ်ထဲ၌ ဆန်းကြယ်သလိုခံစား
နေရ၏။ မည်သည့်ခံစားချက်မျိုး
ဆိုသည်ကို ပြောမပြတ်တတ်ပါ။ တိတိ
ကျကျ ပြောနိုင်သည်က ကျွန်ုပ်
စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို အပြည့်အဝခံစား
နေရ၏။

“ငါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊
အစွဲအလန်းတွေက ငါ့ကို ခြောက်
လှန့်နေတာလား။ အိုင်ယာလန်က
ရှေးဆန်တဲ့ အိမ်တိုင်းမှာ တစ္ဆေ
ခြောက်တတ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို
ယုံကြည်စွဲလန်းနေတာလား။ ဒါတွေ
က အမှန်တရား မဟုတ်နိုင်ဘူး။
အဓိပ္ပာယ်လဲမရှိဘူး။”

ဟု တွေးဖြစ်သည်။

စင်စစ် ကျွန်ုပ်က အများ
နှင့်တူသူမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်က စိတ်ကူး
ယဉ်ဆန်သော အဓိပ္ပာယ်မဲ့သော
အရာမှန်သမျှအား ယုံကြည်တတ်
သူ မဟုတ်။ အယူသည်းမှသည်

ကျွန်ုပ် နှလုံးသားတွင်လည်းကောင်း၊
အသိတွင်လည်းကောင်း မရှိ။

ကျွန်ုပ်က လက်တွေ့
သမား။ ရုပ်ဝါဒီတစ်ဦးပင်။
သူ့ထလိုက်၏။

ယခုမှ ပြတင်းပေါက်တံခါး
များပွင့်နေသည်ကို သတိထားမိ
သည်။ ပြတင်းပေါက်တံခါးမှ တိုးဝင်
လာသည့် အသံများကို ကြားနေ
ရ၏။ အသံတွေကို နားမလည်နိုင်။
ဘာသံတွေလဲ။

မည်သို့ဆိုစေ၊ လသာ
သည့်ညသည် ထူးဆန်းနေ၏။

ထိုစဉ် ထူးဆန်းသည့်
အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

“လူ . . . လူသံပါလား။”

လူတစ်ယောက်၏ပင်ပန်း
နွမ်းနယ်စွာ အသက်ပြင်းပြင်း
ရှူရှိုက်သံ။ မောပန်းနွမ်းဟိုက်စွာ
ငြီးငြူသံ။

ထိုအသံကြောင့် သူထ
လိုက်၏။ ပြုတင်းပေါက်ဆီသို့
အပြေးတစ်ဝိုင်းသွား၏။ ပြုတင်း
ပေါက်မှ ကြည့်ရှု၍ အားမရသဖြင့်
အောက်သို့ဆင်းခဲ့၏။

မြက်ခင်းပြင်အား သစ်ပင်
အိုကြီးများ၏အရိပ် လွှမ်းနေ၏
အသံသည် အရိပ်မည်းအောက်မှ
လိုလို . . .

ည . . . ထူးခြားသည့်ည။

*** > ***

(၃)

သူပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝဲ
ကြည့်လိုက်၏။ မျက်ဝန်းသူငယ်အိမ်
တွင်းသို့ သဏ္ဍာန်တစ်ခု ကျူးဝင်
လာသည်။

အရိပ်က .. သဏ္ဍာန်က။

သို့သော်၊ အသက်ပြင်း

ပြင်း၊ ငိုသံနှင့် ငြီးငြူသံကို ကြား
လိုက်ရ၏။ မှန်သည်။ သဏ္ဍာန်တစ်

ခု။ လရောင်အောက်မှ ထွက်လာ
သည်။

“အို . . . လူတစ်ယောက်
ပါလား။”

လူတစ်ယောက်ပင်။

သို့သော်ထိုသူက လေးလံ
သည့် အရာဝတ္ထုကြီးတစ်ခုကို ထမ်း
လာရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး
ကြိုးစားလျှောက်လာရမှန်း သိသာ
၏။

ပစ္စည်းက မည်းမည်းကြီး
ဖြစ်ပြီး၊ သေတ္တာတစ်လုံးနှင့်တူ၏။
ထိုပစ္စည်းကြောင့် သူ့မျက်နှာကို
မမြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့စေကာမူ မကြာမီ သူ
လရောင်အောက်သို့ ရောက်လာ၏
လရောင်အောက်သို့ရောက်ပြီး သူ
ပခုံးပေါ်မှ မည်းမည်း အရာဝတ္ထုကို
ပီပြင်စွာမြင်လိုက်ရလျှင် . . .

ကျွန်ုပ် လွန်စွာ အံ့ဩ
တုန်လှုပ်သွားရင်း သူ့ပခုံးပေါ်တွင်

ကား လူသေထည့်သည့် ခေါင်း
တလားကြီး တစ်လုံးပင်။

သူဘယ်သူလဲ။ သူသည်
အလောင်းခိုးပြီး ထွက်ပြေးလာသူ
လား။

ကျွန်ုပ် သူ့ဆီသို့ ပြေးသွား
ပြီး သူ့ရှေ့မှ ကာစီးလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်
သူလဲ? ရပ်စမ်း။ ဒီခေါင်းထဲမှာ
ဘယ်သူပါလဲ?”

ကျွန်ုပ် အသံကျယ်ကျယ်
ဖြင့် အော်မေးလိုက်၏။ သည်အခါ
သူသည် ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ မော့လာ
၏။ သည်အခါ သူ့မျက်နှာကို ပီပြင်
စွာ မြင်လိုက်ရ၏။

“အို . . . .”

ကျွန်ုပ် လိပ်ပြာ လွင့်
မတတ်ခံစားလိုက်ရ၏။ သူ့မျက်နှာ
ကျွန်ုပ် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်
တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်ဘူး။ မကြုံဘူးသည့်
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာမျက်နှာတည်း။

ကျွန်ုပ် ကြက်သီးများ
တဖြည်းဖြည်းထပြီး နောက်သို့ဆုတ်
လိုက်မိ၏။ သူ မျက်နှာက မုန်းတီး
မုပြုန်းသော၊ စဉ်းလဲကောက်ကျစ်
သော ရွံ့စရာကောင်းသော မျက်နှာ
ပင်။

သည် မျက်နှာမျိုးကို
မေးလိုရမည်မဟုတ်။

ကျွန်ုပ်စိတ်ကို ထိန်းကာ
အာရုံကို စုစည်းလိုက်သည်။

“ဟေ့ မေးနေတယ်လေ။
မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဒါကို ဘယ်ယူသွား
မလို့လဲ”

ဟု မေးရင်း သူ့အနားသို့
ကပ်သွားမိ၏။

ထိုစဉ် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း
ထကာ ခေါင်းနာပန်းကြီးဖွယ် အဖြစ်
နှင့် ကျွန်ုပ် ကြုံတွေ့လိုက်ရ၏။ သူ
ကျွန်ုပ် မျက်စေ့အောက်မှ ပျောက်
ချင်းမလှ ပျောက်သွားခြင်းဖြစ်
သည်။

နင်းရည်စိုသော မြက်ခင်း
ပြင်ဥကာ ဘာမျှမရှိ။

ညရင်ခွင်ဝယ် ကျည်စား
တတ်သော လရောင်နှင့် အသံဗလံ
များမှအပ ဘာမျှမရှိတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်အဖို့ ကြက်သီး
တဖြန်းဖြန်းထလျက် . . .

ဦးခေါင်းပုတ်လောက်ကြီး
လျက် . . . . .

ကျွန်ုပ် အကျင့်အတိုင်း
ထူးခြားသောတွေ့ဆုံမှုအား ခိုင်ယာ
ရီကူး၍ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။*

နောက်တစ်နေ့တွင် အိမ်
ရှင်အား အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍
မေးမြန်းခဲ့သည် မည်သူမျှ တိတိပပ
မပြောနိုင်ခဲ့။ လတ်တလော အခြေ
အနေအရ သေသူမရှိ။ မြုပ်နံ
သင်္ဂြိုဟ်မှု မရှိဟုသာ သိခဲ့ရသည်။

သို့သော် လူ၏ ပုံပန်း
သဏ္ဍာန်ပြောပြသည်အခါ အားလုံး
အံ့သြနေကြ၏။

“ဒီလိုပုံစံမျိုး ဒီနားမှာ မရှိ
ပါဘူး။ မြင်လဲ မမြင်ဘူးပါဘူး”

ဟု တုန်ပြန်ကြ၏။

သည်အဖြစ်သည်အိပ်မက်
မဟုတ်ဘဲ၊ ချောက်ခြားခြင်းဟု
ပြောရမည်လား။ ဖြစ်ရပ်အဖြေသည်
ဝေးသည်ထက်ဝေးကာ ဒဏ္ဍာရီ
သဖွယ် အဆုံးသတ်ရမည်လားဟု
ဆုံးဖြတ်ရမလိုဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော်၊ ယခုကျွန်ုပ်ကြုံခဲ့
သည့်အဖြစ်နှင့် အောက်ပါအဖြစ်
အပျက်ကို ပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက်
သည့်အခါတွင်မူ . . . .

*** > ***

(၄)

နှစ်ပေါင်းများစွာ အကြာ။
ကျွန်ုပ်သည် ဗြိတိသျှသံ
အမတ် တာဝန်နှင့် ပဲရစ်မြို့သို့
ရောက်ခဲ့သည်။ သည်မှာမမျှော်လင့်
သော အဖြစ်တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်

ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ သည်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် မမေ့နိုင်ပါ။

တစ်နေ့ . . .

ထိုနေ့က ပဲရစ်မြို့၏ ကျက်သရေဆောင် ဂရင်းဟော် တယ်နှင့် သံတမန်ဆိုင်ရာ ဧည့်ခံ ပွဲတစ်ခု ကျင်းပခဲ့၏။ ဟိုတယ်သို့ ရောက်လျှင် . . .

“ဧည့်ခံပွဲက အပေါ်ထပ် မှာပါ။ သံအမတ်ကြီး ဓါတ်လှေခါးနဲ့ တက်ရပါမယ်”

“အိုကေ”

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုယ်ရေးအရာ ရှိတို့ ဓါတ်လှေခါးဆီသို့ ဦးတည်းခဲ့ သည် ဓါတ်လှေခါးဝတွင် အရာရှိ ကြီးများရှိနေ၏။

“မင်္ဂလာပါသံအမတ်ကြီး”

ကျွန်ုပ်အား အရိုအသေ ပေးကြ၏။

“မင်္ဂလာပါ”

ကျွန်ုပ် ယဉ်ကျေးစွာ တုန့်ပြန်ပြီး ဓါတ်လှေခါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဓါတ်လှေခါး တံခါးသည် ပွင့်လျက် ကျွန်ုပ် ဓါတ်လှေခါးဝသို့ အရောက်တွင် ဓါတ်လှေခါးတွင်းသို့ မျက်စေ့ရောက် သွား၏။

“အို”

ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် ကြောက်ရွံ့သွားသကဲ့သို့ ခြေလှမ်း တို့ တုန်သွား၏ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ရေး အရာရှိအား အထဲသို့ မဝင်ရန် ဟန့်တားပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သံအမတ်

ကြီး”

“လာ၊ အမြန်လာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဓါတ်လှေခါး စောင့်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အကြည့် ကို ခွာလိုက်သောလည်း သူ့အသွင် က မျက်ဝန်းရိပ်တွင် စွဲထင်နေ ဆဲ။

သူက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်
အိုင်ယာလန်၏ ညတစ်ညတွင်
ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော မျက်နှာတည်း။
စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ် မျက်နှာ။

သူက နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကြာမှ ဘယ်လို ပဲရစ်(စ်)မြို့ ဂရင်း
ဟော်တယ်သို့ရောက်လာသနည်း။

ကျွန်ုပ် ရင်ခုန်နေ၏။

အရာရှိများက ရုတ်တရက်
စိတ်ပြောင်းသွားသည့် ကျွန်ုပ်ကို
ကြည့်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ် ပြုံးလျက်

“အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု
ရှိလို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

ဟု ပြောပြီး ထွက်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်ထွက်ခဲ့စဉ် အရာရှိ
များ ဓါတ်လှေခါးတွင်းသို့ ဝင်သွား
ကြ၏။ ဓါတ်လှေခါးအပေါ်သို့ တက်
သွားပြီ”

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ် မန်နေဂျာ
နှင့် တွေ့ခဲ့၏။

“ဓါတ်လှေခါးစောင့်က
ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်အရပ်က အလုပ်
လာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

မန်နေဂျာက ကျွန်ုပ်အား
တုန့်ပြန်မည်အပြု . . .

“ဝုန်း”

“ဂျိမ်း”

“အား၊ အမလေး”

ကျယ် လောင် သည်
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံကြီးတစ်
ခုနှင့် စကြိုန်မှ လူများ အော်ဟစ်
ပြေးလွှားနေသည့် မြင်ကွင်းနှင့်
တုန်ခါမှုဖြစ်စဉ်များကို ကြုံတွေ့ရ
လိုက်၏။ ဘာကြောင့်မူ မသိပါ။

ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်၏
ကိုယ်ရေးအရာရှိသည် ပြုံးပြုံးပြာ
ပြာနှင့် ပြေးလာပြီး . . .

“အင်မတန်စိတ်မကောင်း
စိတ်မကောင်းတဲ့ ကြီးမားထိန်လန့်
စရာ အဖြစ်လို့ဆိုရမယ့် မတော်

တဆမူကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ် သံအမတ်ကြီး။

“အင်း ပြောပါဦး”

“သံအမတ်ကြီး စီးမယ် လုပ်ပြီးမှ မစီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဓါတ်လှေခါး အပေါ်ထပ်ထိ တက်သွားပြီးမှ ကြီး ပြတ်ကျလို့ အတွင်းမှ လူအားလုံး သေကုန်ကြပါပြီခင်ဗျာ”

“ဒါထက် ဓါတ်လှေခါး အစောင့်ရော”

“သူလဲ အားလုံးနဲ့အတူ သေသွားပါပြီ”

ကျွန်ုပ် ကြက်သေသေ ကာ ရပ်လျက်...

သို့သော် အဖြစ်က မမေ့နိုင်စရာအဖြစ်ပင်။

ထိုကဲ့သို့ပင် ဤအဖြစ် အပျက်က သမိုင်းဝင်ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို အဖြစ်အား သတင်းစာများမှ ဝေဝေ ဆာဆာ ဖော်ပြခဲ့၏။ မည်သို့ဆိုစေ ဓါတ်လှေခါး အစောင့်မည်သူဖြစ်

သည်ကို ယနေ့တိုင် မသိရပေ။ ထို အဖြစ်အပျက်သည် ထူးခြားသည့် အဖြစ်အပျက်ပင်။

ထိုအဖြစ်ကြောင့် လော့ဒ် ဖရင်တွင် အမြင်နှင့်ဘဝ တမျိုး တမည်ပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။

ထိုအမြင် နှင့်ပတ်သက်၍ ပြင်သစ်စိတ်ပညာရှင် ဗာရာတရေး က အသေးစိတ်စုံစမ်းခဲ့ပြီး ဗြိတိသျှ သုတေသနသို့ တင်ပြခဲ့သည်။

ထို အဖြစ်အပျက်က ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အဖြစ်။ ဂမ္ဘီရအမြင်နှင့် ဆန်းစစ်လျှင်ရင် သပ်ရှုမောဖွယ်အဖြစ်။

“လော့ဒ်ဖရင်” အတွက် မမေ့နိုင်စရာအဖြစ် မဟုတ်ပါလား။

Loard Dufferin Sees a Ghost

by Law's Anspacher

ကို ဆီလျော်အောင်ပြန်ဆိုသည်။

အောင်မြတ်ဦး

မရတာ ရယ်မောသံများ စောလှိုင်မိုး

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၂၅)နှစ်ခန့်က ဖြစ်သည်။
ကပ္ပလီလူမျိုးများ အများအပြားနေထိုင်ရာ အာဖရိကတိုက်ရှိ
နိုင်ယာလေနိုင်ငံလေးအတွင်းတွင် ကမ္ဘာကို ကိုင်လှုပ်မည့်
ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်ကြီး တစ်ခုဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်က အမှန်ပင် ကမ္ဘာကိုကိုင်လှုပ်နိုင်လောက်အောင် ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ရယ် မောရင်းသေပွဲဝင်ကြရသော ဖြစ်ရပ် များပင်ဖြစ်သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်များက နိုင်ယာ လေကို ပထမဆုံး ကိုင်လှုပ်ခဲ့သည့် ကပ်ဆိုးကြီးလည်းဖြစ်သည်။

နိုင်ယာလေ၏ မြောက် ဘက်ခပ်ကျကျရွာလေးတစ်ရွာမှ ထိုဖြစ်ရပ်များ စတင်ခဲ့သည်။ ထိုဖြစ် ရပ်စတင်သည့်နေ့က ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ(၂)ရပ်နေ့ဖြစ်သည်။

နိုင်ယာလေမြောက်ပိုင်းရှိ ရွာလေးမှ ရွာသားတစ်ဦး ထိုဖြစ်ရပ် ကို ပထမဆုံး စတင်ကြုံတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသူက ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်နေ့ အလုပ်က အပြန်တွင် ထို သူတစ်ဦးတည်း အားရပါးရ ရယ် မောပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့လည်း အရယ် မရပ်ဘဲ အားရပါးရ ရယ်မောနေပြန် သည်။ သူ၏ အိမ်ရှိသူများက အကျိုးအကြောင်းမေးတော့လည်း မရ။ သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက် တည်းရယ်နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ညသန်းခေါင် ကျော်အချိန်လောက်အထိ အရယ် မပြတ်ခဲ့သေးပေ။

သူ၏ အိမ်ရှိမိသားစုများ လည်း တဖြည်းဖြည်းကြောက်ရွံ့ လာကာ အနီးရှိ ဆရာဝန်ကိုခေါ်

ပြီး ပြသခဲ့သည်။ သို့သော် ဆရာဝန်
ကိုယ်တိုင် ဘာအကြောင်းမှန်းမသိ
ခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ထိုသူ၏အခြေ
အနေမှာ မဟုတ်တော့သဖြင့်
ဆရာဝန်က အနီးစပ်ဆုံး ဆေးရုံသို့
တင်ပို့ဖို့ မိသားစုဝင်တွေကို အကြံ
ပေးခဲ့သည်။

မိသားစုဝင်တွေ သဘော
တူတော့ နိုင်ယာလေရဲတပ်ဖွဲ့ကို
အကြောင်းကြားပြီး ထိုသူကို ဆေးရုံ
တင်ပို့ပြင်ခဲ့ကြသည်။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို
ရဲတွေ မသယ်တော့လည်း သူက
ရယ်အား ကောင်းနေပြန်သည်။
အလုပ်က ပြန်လာကတည်းက
အဆက်မပြတ် ရယ်နေသော ထို
သူအား ရဲတွေက ဆေးရုံကိုတင်ပို့
သိုက်ကြရာ ဆေးရုံရောက်ပြီး နှစ်
နာရီအကြာတွင်မူ သူ၏ ပါးစပ်မှ
အမြှုပ်များထွက်လာကာ ထိုသူ
သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ထိုသူ သေဆုံးသွားတော့
ဆေးရုံက ဆရာဝန်ကြီးတွေက
သူ၏အလောင်ကို ခွဲစိတ်ပြီး သေဆုံး
ရခြင်းအကြောင်းအရင်းကို စူးစမ်း
လေ့လာခဲ့ကြသည်။

ဤတွင် ဆရာဝန်ကြီးများ
အံ့အားသင့်ဖွယ် အချက်တစ်ချက်
ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုအချက်က သေဆုံးသူ
သည် ဣတက်မတတ် အဆက်
မပြတ်ရယ်မောစေသော ဗိုင်းရပ်(စ)
တစ်မျိုးကြောင့် ရယ်မောခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်ကာ လည်ချောင်းအတွင်းရှိ
သားနံရည်အကျိတ်များ ပျက်စီး
သွားရာမှ သေဆုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်ကြီးများတွေ့ခဲ့
သော အဆိုပါဗိုင်းရပ်(စ)ပိုးသည်
ထိုစဉ်ကအထိ ဆေးအတတ်ပညာ
သမိုင်းတွင် လုံးဝမရှိခဲ့ဖူးသည့်
ဗိုင်းရပ်(စ)ပိုးဖြစ်သည်။ ထိုဗိုင်းရပ်
(စ)က ကူးစက်ခံရသူကို အဆက်

မပြတ်ရယ်မောစေသည်။ ပြီးတော့ သားနဲ့ရည်အကျိတ်တွေကို ပျက်စီးစေကာ သေပွဲဝင်စေသည်။ ထို ဗိုင်းရပ်(စ)က လတ်တလောတွင်မှ ပေါ်လာပြီး နိုင်ယာလေကို မျိုးဖြုတ် နိုင်သည့် ဗိုင်းရပ်(စ)ဖြစ်သည်။ ဘယ်ကဘယ်လိုစလောသည့် ဗိုင်းရပ်(စ)မှန်းလည်း မသိ။

သို့သော် ထိုဗိုင်းရပ်(စ)ကို တတ်နိုင်သမျှ နှိမ်နင်းမှုဖြစ်မည်။ မဟုတ်လို့ကတော့ နိုင်ယာလေ တစ်နိုင်ငံလုံး ရယ်သံတွေ အုန်းအုန်း ကျွတ်ကျွတ်ညံ့ပြီး သေဆုံးသူတွေ လည်း အတုံးအရုံးဖြစ်သွားပေလိမ့် မည်။

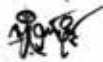
သို့သော် ထို ဗိုင်းရပ်(စ)ကို တားဖို့ကလည်းဘယ်က ဘယ်လို စလုပ်ရမှန်းဆရာဝန်တွေ ကိုယ်တိုင် လုံးဝ စဉ်းစားမရသေး။ ရယ်ရင်းသေ သွားသူမဟာဇာသာ ထပ်မတိုးလာပါ စေနင့်ဟု ဆရာဝန်တွေ ကိုယ်တိုင်

လတ်တလော ဆုတောင်းခဲ့ကြရ သည်။

သို့သော် သူတို့၏တောင်း ဆုတွေက မပြည့်။ နှစ်ရက်လောက် အကြာမှာ အရယ်လွန်နေသူတစ် ယောက် ဆေးရုံကို ရောက်လာခဲ့ ပြန်သည်။ သိပ်မကြာလိုက်။ ထိုသူ လည်း သေသွားပြန်သည်။ ထိုသူ သေသွားတော့လည်း ဆရာဝန်တွေ က ထုံးစံအတိုင်း ခွဲစိတ်ကာ သေရ ခြင်းအကြောင်းအရင်းကို ပိုမိုခိုင်မာ အောင် စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။

ဆရာဝန်တွေ၏ မျှော်လင့် ချက်က လောလောဆယ် ဗိုင်းရပ် (စ)ကို ကင်းပွန်းတပ် နိုင်ဖို့ပဲဖြစ် သည်။

သို့သော် ဗိုင်းရပ်(စ)က ဆရာဝန်တွေကို ဒီတစ်ခါမျှက်လှည့် ပြသွားသည်။ ဒုတိယလူကို ခွဲစိတ် စစ်ဆေးကြည့်တော့ ဗိုင်းရပ်(စ) ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တွင်းဖြစ်

စဉ်တွေ ပျက်စီးရာမှ ရယ်မောလွန်ကာ သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ခဲ့ကြရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ယာလေ ဆရာဝန်များ ဘာမျှ ဆက်မလုပ်နိုင်ဘဲ အဆက်မပြတ် ရယ်မောကာ သေပွဲဝင်ကြသူတွေကို ထပ်ပြီး စောင့်ကြည့်ဖို့ ရင်လေးစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ကြရသည်။

ဆရာဝန်တွေ စောင့်မျှော်တော့လည်း ဗိုင်းရပ်(စ)က တစ်လလောက် ပျောက်သွားပြန်သည်။ တစ်လလောက်ကြာလို့ ဆရာဝန်တွေ ခေါင်းထဲက ထုတ်မယ်ကြံမှ ဗိုင်းရပ်(စ)က ပြန်ပေါ်လာသည်။

အဆက်မပြတ် ရယ်မောရင်း ပါးစပ်က အမြှုပ်တွေထွက်ကာ ဆေးရုံ ပေါ်ရောက်လာသူတွေ နေ့စဉ်လိုလို ရှိလာသည်။

တချို့ ရက်တွေဆိုလျှင် တစ်နေ့တည်းနှစ်ယောက်သုံးယောက် အထိပင်ရှိသည်။

အဆက်မပြတ်ရယ်မောပြီး ဆေးရုံပေါ်ရောက်လာသူတွေ ရောက်လာချိန်စောသည်ဖြစ်စေ နောက်ကျသည်ဖြစ်စေ ဆရာဝန်ကြီးများ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ လက်မှိုင်ချခဲ့ရသည်။ အားလုံးလိုလို သေပွဲဝင်သွားကြရသည်။

ဆေးရုံပေါ် ရောက်မလာဘဲ အိမ်မှာတွင် အဆက်မပြတ် ရယ်မောရင်း ပါးစပ်မှ အမြှုပ်ထွက်ကာ သေဆုံးသွားကြ သူတွေလည်း ရှိသည်။ ဆေးရုံပေါ် ရောက်လာကြ သူတွေအနက် အချို့ကို ဗိုင်းရပ်(စ) ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း စမ်းသပ်တွေ့ရှိခဲ့သလို အချို့ကိုကြံ ပြန်တော့လည်း ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်စဉ်တွေ ပျက်စီးပြီး အရယ်လွန်ကာ သေပွဲဝင်သွားရကြောင်း စမ်းသပ်တွေ့ရပြန်သည်။

သေဆုံးရခြင်းအကြောင်း အရင်းတွေကို တိကျသေချာစွာ မစုံစမ်းနိုင်မိမှာပင် ထိုရောဂါဆိုကြီး

က တစ်ဖန်ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

ဤ တစ်ကြိမ် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းသည် စတင်ပေါ်ပေါက်လာ ပြီးချိန်မှာ (၄၆)ရက်အကြာတွင် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် (၄၆)ရက်အတွင်းတွင်တော့ နိုင်ယာလေမြောက်ပိုင်း ရွာသား ဆယ်ယောက်တိတိ အူတက်မတတ် အဆက်အပြတ်ရယ်ပြီး သေသွားခဲ့ရသည်။

ဒုတိယ အကြိမ် ကိုယ်ယောင် ဖျောက်သွားသော ရောဂါကပ်ဆိုးကြီးကို ဆရာဝန်ကြီးတွေက စမ်းသပ်မှုတွေပြုရင်း သတိချပ်စောင့်ကြပ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ထိုရောဂါဆိုးကြီးက နိုင်ယာလေကို ယနေ့တိုင် ပြန်မလာတော့ပေ။

ထိုကပ်ဆိုးကြီးက နိုင်ယာလေကိုသာ စွန့်ခွာသွားပြီး ဂျပန်နိုင်ငံကို ကူးသွားခဲ့သည်။

သို့သော် ဂျပန်တွင်တော့ ထိုရောဂါဒဏ်ကို သုံးယောက်သာ ခံစားခဲ့ရပြီး ဂျပန် ဆရာဝန်ကြီးများကတော့ ထိုရောဂါ၏ ဖော်ပြချက်ကို သိရှိခဲ့ကြသည်။

ထို ရောဂါကို ဂျပန်သို့ စတင်သယ်လာသူများမှာ ပင်လယ်ငါးများဖြစ်သည်။

ဂျပန်ဆရာဝန်များကမူ ထိုရောဂါဆိုးကြီးကို အပြီးအပိုင် တိုက်ဖျက်နိုင်လိုက်ကြသဖြင့် ထိုကပ်ဆိုးကြီးသည် ကမ္ဘာမှ ယနေ့တိုင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံး ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည့် ရယ်သံများဖြင့် လွှမ်းခြုံသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

စောလိုဏ်မိုး

Ref: The Violent World

ချစ်လွန်းလို့ သတ်မိပါတယ်

ဘာမထီခင်အောင်

အခန်း(၁)

အမှုလိုက်အရာရှိဖြစ်သူ မစ္စတာပီဟူးဘတ်က တဲဒိုးကြီးမေးချလိုက်၏။ ဝယ်လ်တာဝိတ်တန်းကမ္ဘာ့ကြေးစား လက်ငွေချန်ပီယံ မစ္စတာ (တောနီဒီမားကိုး)သည် ရဲအရာရှိအား စိတ်မကြည်မသာ အကြည့်မျိုးဖြင့် စိုက်၍ကြည့်လိုက်ပြီး လေးလေးတွဲတွဲဖြေလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပေါ်လီကို ချစ်လွန်းလို့ ပစ်သတ်လိုက်တာပါ”

‘အမှုစစ် ရဲအရာရှိသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် “ဟာ” ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ လူသတ်သမား၏ လက်ဝဲနှင့် လက်ယာဘက်လည်း အံ့အားသင့်သွားဟန်ရှိနေ၏။

ကမ္ဘာ့ ကြေးတန်းစား လက်ငွေချန်ပီယံ တော်နီဒီမားကိုး၏ မျက်နှာသွင်ပြင်သည် လေးထောင့် စပ်စပ်ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင် မဖြစ်မနေ လုပ်တတ်သည့် လူစား...။

ချစ်သူကိုလည်း လုယူခံရ သူ့ကမ္ဘာသရဖူကြီးကိုလည်း လုယူခံရသဖြင့်
ချစ်သူပေါ်လီကိုရော လက်တွေ့သတ်ပြိုင်ဘက် (ကာမင်းဘာစီလီယို)ကိုပါ
သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်သည့် အရုံးသမားတော်နီဒီမာကိုး၏
ထိုးဟန်သွင် . . . . | ချစ်လွန်းလို့ သတ်မိပါသတဲ့ |

ရည်စား

(၂)ယောက်

တစ်ပြိုင်နက်ထားမိ၍

ပစ်သတ်ခြင်းခံရသည့်

ကမ္ဘာ့အလှမယ်

“ပေါ်လီယာနာ”

၏

လှပမှုယာ

သူ့ အသားအပေါက်
ညှိ၏။ အရပ်အမောင်းက ၅ ပေ
၉ လက်မခွဲ၊ ကိုယ်အလေးချိန်ပေါင်
(၁၄၇)ပေါင်ရှိသည်။ တော်နီသည်
စကားပြောရာတွင် လေး၏။ မဟုတ်
လျှင် မခံ၊ သတ္တိအပြည့်ရှိသူပါ။
စိတ်နေစိတ်ထား မွန်မြတ်လှ
သလောက် ငွေရေးကြေးရေး ရက်
ရောလှသည်။ အထူးသဖြင့် မရှိ
ဆင်းရဲသားများအပေါ် ငဲ့ညှာတတ်
၏။ လက်ဝှေ့သတ်ရာဝယ် နောက်
ကောက်ချသည်က များသည်။
လက်ဝှေ့သတ်ရာ၌ ရဲလွန်း၏။
တော်နီက တိုက်စစ်သမားပါ။ သူ
ဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ
ရည်စားဆိုလို ပေါ်လီစမစ် တစ်
ယောက်တည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယခု
သူ့အသက် (၃၅)နှစ်၊ လူပျိုကြီးပေါ့။
ပေ (၃၀) ပတ်လည်
အကျယ်အဝန်းရှိ နှစ်ထပ်တိုက်နီး
ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သည် အမူလိုက်

အရာရှိ မစ္စတာပီဟူးဘတ်၏ ရုံးခန်း
ဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်လေးပေါက်
နှင့် တံခါးမကြီး နှစ်ပေါက်၌ အခန်း
ဆီးအစိမ်းနုရောင်ပိတ်စကို စနစ်
တကျချုပ်၍ လှပစွာ တပ်ဆင်ထား
သည်။

အလျား(၈)ပေ၊ အနံ(၄)
ပေ ရှိစားပွဲရည်ကြီးသည် ပေါ်လစ်
သုတ်ထားသဖြင့် ပြောင်လက်
နေ၏။ အနီစားပွဲကြီးပေါ်သို့
အဖြူရောင်ပလက် စတစ်စားပွဲခင်း
ကို သပ်ရပ်စွာ ခင်းထားသည်။
ပန်းအနီရောင်ရှိ ပန်းအိုးနှစ်လုံးကို
ထိုစားပွဲပေါ်၌ ထားရှိ၏။ ပန်းအိုး
တစ်အိုးနှင့်တစ်အိုးသည် နှစ်ပေ
အကွာရှိနေသည်။ အမူလိုက်ရဲ
အရာရှိ တစ်ဦးတည်း ကိုင်ဆောင်
ပုံရသော မင်နီ၊ မင်ပြာ၊ မင်နက်
မင်အိုးသုံးလုံးနှင့် ကလောင် သုံး
ချောင်းနှင့် ခဲတံတစ်ချောင်း၊ ပေတံ
တစ်ချောင်းအပြင်မှတ်စုရေး စာရွက်

ဖြူရွက်ရေ(၂၀)မျှသည် သူ့စားပွဲကြီး ပေါ်တွင် ဣန္ဒြေရရထိုင် လျက်ရှိ နေသည်။

သူ့ဆရာ ကိုင်တွယ်အသုံး ချမှုကို ငံ့လင့်နပ်ရသည်။ သူ့စားပွဲ ရှည်၌ ကျွန်ထိုင်ခုံလေးလုံးရံထား သေးသည်။ အနီးထိုင်ခုံလေးလုံး အနက် ရဲအရာရှိထိုင်သော ထိုင်ခုံ က ခြောက်လက်မတိတိ ပိုမြင့်ထား ၏။ မျက်နှာကြက်မှာ ပန်ကာကြီး နှစ်လုံးရှိထားသည်။

ရဲအရာရှိထိုင်ခုံ၏ ကျော ဘက်အပေါ်ကျကျတွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအလံတော်ကို စနစ် တကျလွှင့်ထူထား၏။ ထိုအလံတော် ၏ ထိပ်စီးမှာ နိုင်ငံတော်သမ္မတ၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရှိနေသည်။

ထို အဆောက်အအုံ၏ အောက်ထပ်တွင် သံထည်နှင့်ချည်း တည်ဆောက်ထားသည့် ပေ(၂၀) ပတ်လည်ရှိ ယာယီရဲအချုပ်ခန်းရှိ

သည်။ ရဲအရာရှိတစ်ဦး၊ ရဲတပ်ကြီး ကြီးနှစ်နှင့် ရဲအမှုထမ်း ရှစ်ဦးက တာဝန်ယူရသည်။ ရဲအချုပ်ခန်း သည် ဝင်ပေါက် တစ်ပေါက်တည်း ထားသလို မီးလုံးတစ်လုံးပဲတပ်ဆင် ပေးထားသည်။ မီးတစ်ပွင့်က အချုပ်ခန်းသံတိုင်များ၏ ပြင်ပ၌ ထားသည်။ အပေါ်ထပ် ရဲအရာရှိ၏ ရုံးခန်းမှာ လေးပေမီးချောင်း နှစ် ချောင်း တပ်ဆင်ထားသော်လည်း အောက်ထပ်တွင်တော့ တပ်ဆင် ပေးမှုမရှိ။ အနီအောက်ထပ်၌ အမှု စစ်ဆေးရာမှာ အသုံးပြုလေ့ရှိသော လျှပ်စစ်ထိုင်ခုံတစ်ခုံနှင့် ရေကတော့ တပ်ဆင်ထားသေးသည်။ [ခုံငုံ၍ ကြည့်လိုက်လျှင်သော်... ချီကာဂို မြို့ရှိ အနီရဲခန်းသည် အတော်ကြီး ကို စနစ်ဇယား ကျနကြောင်းတွေ့ရ သည်။

စားပွဲရှည်ကြီး၌ လက်ထိပ် ခတ်လျက်နှင့်ထိုင်နေသော လူသတ်

သမား၊ ကမ္ဘာလက်ဝှေ့ ချန်ပီယံ
တော် နီဒီမားကိုး၏ လက်ဝဲ၊
လက်ယာဘက်တွင် လက်နက်
အပြည့်အစုံနှင့် ရဲအမှုထမ်းနှစ်ဦးက
ညှပ်၍ ထိုင်ရ၏။ လူသတ်သမားနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသူ အမှု
လိုက်ရဲအရာရှိ မင်းမစ္စတာဟူးဘတ်
သည် (၁၉၅၀)ပြည့်နှစ်က ကမ္ဘာ
မစ်ဒယ်ဝိတ်တန်း ချန်ပီယံဖြစ်ခဲ့သူ
နီဂရိုးကပ္ပလီနာမည်ကျော် ရူးဂါး
ရေးရော်ဘင်ဆင်နှင့် ဖိုက်ခဲဖူးသည့်
ကြေးတန်းစား လက်ဝှေ့ကျော်
ဟောင်း တစ်ဦးပါ။ သူ မရူမလှ
ရုံးခဲ့ရသည်။ ရူးဂါးရေးရော်ဘင်ဆင်
က အလွန်ပဲကောင်းနေချိန်ကိုး။
ရဲအရာရှိသည် အရပ်အမောင်းက
(၆)ပေ(၁)လက်မကိုယ်အလေးချိန်
ပေါင်(၁၇၀)ရှိ၏။ တုတ်ခိုင်သန်မာ
လှသူ . . . ရဲရဲတောက်လုပ်ရဲလုပ်
တတ်သမို့ ရဲအရာရှိဖြစ်လာသူပါ။
လူဆိုးနှစ်ဦးကို ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွင်

အသေ ပစ်သတ်နိုင်သဖြင့် သူ
ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ရဲတံခွန် “ကြယ်နီ”
တံဆိပ်တစ်ခုရှိနေသည်။ သူသည်
မျက်နှာသွယ်၍ အသားဖြူသည်။
“ကျုပ်ပေါ်လီကို ချစ်လွန်း
လို့ ပစ်သတ်လိုက်တာပါဆိုတဲ့
စကားက တော်တော်ချို့မြတ်တဲ့ စကား
ဗျ. . . ဒါပေမဲ့ စကားတစ်လုံးချင်းကို
အသေးစိတ် လေ့လာစိစစ်ကြည့်
လိုက်တော့ တော်တော်ခါးလှသဗျို့
အဲလေ ထားပါတော့၊ မစ္စတာ
တော်နီဒီမားကိုးရဲ့ ပြောစကား
လေးက တော်တော်ပဲ ကဗျာဆန်
သလောက် အနှောင့်အယှက်
မလွတ်ဘူးဗျနော်”
ရဲအရာရှိမင်းက ကျား
နက်စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဆွဲထုတ်
၍ မီးရိုးပစ်လိုက်ပြီ။ လှစ်ခနဲ ပါး
စောင်သို့ ပစ်ခဲလိုက်သည်။ သို့
စီးကရက်ကိုခဲရင်း မသင်္ကာသော
အကြည့် (စုံထောက်တို့၏ အကဲ

ခတ် မျက်လုံးမျိုးဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် မျက်တောင်မခတ် စိုက်၍ကြည့်နေ သည်။ ပြီး အံ့ကြိတ်လိုက်၏။ (မေးရိုး ထောင်တမျှ) ပြီး သူ့ခါးတွင် ချိတ် ဆွဲထားသည့် သေနတ်ကို တမင် တကာ လက်ဝါးကြီးနှင့် အုပ်ကိုင် ထားသည်။

ဘာ သဘောလဲတော့ မပြောတတ်ပေလေ။

ရဲအရာရှိသည် ချောင်း တစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး စကားဆက် ၍ ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ရဲ အရာရှိကြည့်ရတာ ဖိတ်အိုက် နေပုံရသည်။

“ချန်ပီယံကြီး ကျုပ်ပြော တာကို သေသေချာချာ နားစိုက် ထောင်ပေးပါ။ ကျုပ်ရှင်းရှင်းနဲ့ ပြတ် ပြတ်ပြောပြသွားမယ်။ ပြောပြရှင်းပြ မယ့် အချက်အလက်တွေ အားလုံး လိုလိုဟာ ခင်ဗျားအတွက်နဲ့ တရား ထိုအတွက်ပဲဗျ...ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့

အမှကြီးကို မကိုင်တွယ် မစစ်ဆေး ချင်ဘူး။ အခြားအမှုလိုက်၊ အမှုစစ် ရဲအရာရှိ ရှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ ရှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ယောက်ကို ခင်ဗျားရဲ့ လူသတ်မှုကြီး စစ်ဆေးဖို့ ကျုပ်ရဲမင်းကြီး မစွတာ ဘရောင်းကို တက်ပြောသေးတယ် မရဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ စစ်ရမတဲ့။ ဒီအမှုဟာ အလွန်ပဲအရေးကြီးသတဲ့ လေ။ ဒီအမှုရဲ့ နောက်ဆက်တွဲတွေ တသိကြီးထွက်ပေါ်လာဦးမတဲ့... ကျုပ်က ခင်ဗျားလိုဘဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်လောက်က ကမ္ဘာကြေး တန်းစား လက်ဝှေ့သမားဖြစ်ခဲ့တာ မို့...ခင်ဗျားနဲ့ သွေးချင်းတူနေလေ တော့ ကျုပ်က ဘက်လိုက်မိမှာ စိုးလို့ဆိုပါတော့”

“ဒါပေမဲ့...”

ရဲအရာရှိသည် စကား မဆက်သေးဘဲ၊ စီးကရက်တစ်လိပ် ကို မီးညှိနေပြန်ပါသည်။

ပြီး ...

“သောက်ပါ မစ္စတာ တော်နီ၊ သောက်ပါ ကျုပ် ခင်ဗျား ထိုးခဲ့တဲ့ လက်ဝှေ့ပွဲစဉ်အားလုံးလိုလို ကို ကြည့်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ပရိသတ် တစ်ယောက်ပေါ့။ ကျုပ် နှစ်သက် ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ့လက်ဝှေ့ချန်ပီယံခုနစ်ဦး ထဲမှာ ခင်ဗျားလည်းပါနေတာမို့၊ လေးစားတဲ့အနေနဲ့ စီးကရက်ကို သောက်စေတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဟူးဘတ်”

တော်နီဒီမားကိုး က စီးကရက်ကို မတ်တတ်ရပ်၍ လှမ်း ယူလိုက်သည်။ လက်ထိပ်တန်းလန်း ကြီးနဲ့ပေါ့။

“ခင်ဗျား စီးကရက်ကို သောက်ရင်း သေသေချာချာ နား စိုက်ထောင်ပါ။ အရေးကြီးတာတွေ ပါလိမ့်မယ်”

ရဲအရာရှိသည် တံတွေး ကို မျိုချပြီးသည့်နောက် အံတစ် ချက်ကြိတ်လိုက်၏။ (လက်ဝှေ့ သမားတိုင်းလိုလို၏ အကျင့်စာဂမှာ လက်ဝှေ့ သတ်ပွဲဝင်ခါနီးစက္ကန့်ပိုင်းမျှ အလိုတွင် အံကိုကြိတ်၍ စိတ် အားမာန် (ကီ)ကို သွင်းလိုက်တတ် လေ့ရှိသည်။)

၁။ “အချက်ကတော့ ခင်ဗျား ထွက်ပြေးရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အသေပစ်သတ်ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

၂။ “ကျုပ်လိုပဲ ဟောဒီတာဝန် ကျရဲအမှုထမ်းနှစ်ယောက်ကလည်း ပဲ ခင်ဗျားကို အသေပစ်သတ်ရပါ လိမ့်မယ်။ ထွက်ပြေးဖူးတဲ့ တရားခံ တွေကို ကျုပ်တို့ သတ်ခဲ့ဖူးတယ်”

၃။ “ကျုပ်တို့ရဲ့ ရဲအချုပ်ခန်း က အလွန်ပဲ လုံခြုံတယ်။ သံထည် ပစ္စည်းနဲ့ချည့် စီမံထားတယ်။ လုံခြုံ ရေးအရာရှိတစ်ယောက်၊ တပ်ကြပ် ကြီး(ဆာဂျင်)နှစ်ယောက်နဲ့ ရဲအမှု

ထမ်း ရှစ်ယောက်က (၄)နာရီအမြဲ
စောင့်ကြည့်နေပါတယ်။

၄။ ခင်ဗျားက လူနှစ်ယောက်
ကို ပစ်သတ်လိုက်တဲ့ လူသတ်
သမားဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မျက်မြင်
သက်သေ(၁၀)ယောက်တောင်ရှိတဲ့
အတွက် သက်သေခံပစ္စည်းလည်း
ရထားပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် အမှုက
အလွန်ခိုင်လုံနေပါပြီ။”

၅။ “ခင်ဗျားက မလိမ်မကောက်
ဘဲ အမှုမှန် ဖြစ်ရပ်မှန်အတိုင်းသာ
ဖြောင့်ချက်ပေးမယ်သာဆိုရင် . . .”

၆။ “ထောင်ကျသက် နှစ်
လျော့ သွားရအောင် ကျုပ်ကူညီ
ထောက်ခံပေးမယ်။ ကိုင်း... အဲဒါပဲ
ချန်ပီယံကြီးရေ၊ ခုညမှာ သေသေ
ချာချာစဉ်းစားပါ။ မနက်ဖြန် မနက်
(၉)နာရီတိတိမှာ ခင်ဗျားရဲ့အမှုတွဲ
ကို ကျုပ်ဆက်စစ်မယ် ဟုတ်ပြီ
လား။”

*** ◆ ***

အခန်း(၂)

(၁၉၅၇) ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ
(၃)ရက်နေ့ နံနက်(၉)နာရီခန့်တွင်
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဒွီကာဂို
မြို့၊ မင့်(ဂ)လမ်းရှိ ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်း
အပေါ်ထပ်၌ ရဲအရာရှိမင်း မစ္စတာ
ဟူးဟတ်၊ လက်စေ့သမား၊ လူသတ်
သမား၊ တော်နီဒီမားကိုးနှင့် ရဲအမှု
ထမ်းနှစ်ယောက်သည် ယမန်နေ့ည
ကကဲ့သို့ စားပွဲရှည်ကြီးတွင် ထိုင်
လျက်ရှိ၏။

တော်နီသည် လက်ထိပ်
ခတ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို
ပေါင်ပေါ်သို့တင်လျက် ရင်ကိုကော့
၍ ထိုင်ထားသည်။ သူ၏ မျက်နှာ
သည် ဣန္ဒြေရရ အနေအထားမှာရှိ
သည်။ မျက်တွင်းကတော့ ဟောက်
တောက်တောက်။

“ခင်ဗျား နေကောင်း
တယ် မဟုတ်လား။ မနေ့ညက

အိပ်ရတယ်မဟုတ်လား” ပြုံးထေ့ထေ့နှင့် မေး၏။

ခပ်လေးလေးအသွင်ဖြင့်

“နေ ကောင်းပါတယ်။

အိပ်လိုကတော့ မရဘူးဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ မိုက်ပြစ်တွေကို တစ်ညပတ်လုံး တွေးရင်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမိတယ်”

တော်နီဒီမားက ခပ်တည်တည်နှင့် တစ်လုံးချင်းပြောပြစဉ်-

“အေးဗျာ . . . ယူကျုံးမရ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့စကားကို ကျုပ်ကြိုက်သွားပြီ။ အဲဒီစကားစုက (နောင်တ)ပဲဗျ။”

ခင်ဗျား နောင်တရနေပြီလို့ ကျုပ်ကောက်ချက်ချလိုက်ပြီ၊ ဟုတ်ရဲ့လား . . . သူက အသံကို မြင့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဟုခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ဖြေ၏။

ဝုန်းခနဲ ထိုင်ရာကထ၍

ရဲအရာရှိက လူသတ်သမားအား လက်ကမ်းပေးကာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်လေတော့သည်။

“ခင်ဗျားဟာ တကယ် သတ္တိအပြည့်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ လက်ဝှေ့သမားပီသပါပေတယ်။ သတ္တိ အပြည့်ရှိတဲ့ ယောက်ျားဟာ လုပ်ရဲရင်ခံရဲတတ်ကြသဗျ။ အဖြစ်မှန်ကို အဖြစ်မှန်အတိုင်း ရဲရဲတောက်ဝန်ခံဝံ့သဗျ။ အဲသဟာဟာ သူ့ရဲကောင်းစိတ်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ စရိုက်ပဲ၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ လူသတ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ပေတဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ကျုပ်မှတ်ထားလိုက်ပြီ”

လူသတ်သမား တော်နီဒီမားကိုးသည် အံ့ကိုတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး မကြောက်မရွံ့သော ဟန်အသွင်ဖြင့် စကားတုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ကျုပ် အသက် (၃၅)နှစ်ရှိပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး

မှာ လူတွေကို မတရားလုပ်ခဲ့တာ အကောက်ကြံညစ်ပတ်ခဲ့တာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲ့... အခု လူနှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်ရတာက သူတို့ဘက်က အဓမ္မလွန်ကျူးလာလို့ ကျုပ်မခံရပ်နိုင်ဖြစ်ရလွန်းလို့ ရှင်းပစ်လိုက်ရတာပေါ့။ ပေါ်လို့ကို ချစ်လွန်းလို့ သတ်ပစ်လိုက်ရတာပါ။”

“ဒါပေမယ့်... ”

စကားကို ရပ်ထား၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ”

စကားကို ရပ်ထားပြန်

သည်။

“ကျုပ် မှားပါတယ်”

“ကျုပ် ဝန်ခံပါတယ်”

“တရားဥပဒေရဲ့ အပြစ်ပေးချက်ကို ကျုပ်ပြုံးပြုံးကလေးလက်ခံဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးပါပြီ”

“အခုလို ဝန်ခံတာဟာ ကောင်းမြတ်တဲ့အချက်ပါ မစ္စတာတော်နီ။ ဖြစ်သမျှဇာတ်ကြောင်း

ကောင်းချည်းလိုသာ သဘောထားလိုက်ပေတော့ဗျာ။ နှောင်းခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ရာဇဝတ်ဘေးပြေး မလွတ်မှတော့ မပြေးပါနဲ့တော့လေ။ ရဲရဲကြီးသာ ရင်ဆိုင်လိုက်တော့ပေါ့။ ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြပြီးကာမှ လူတွေဟာ နောင်တရကြလေ့ရှိတယ်။ ရာဇဝတ်မှု မကျူးလွန်ခင် ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်းမိရင် ဘယ်လို ဘယ်ကဲ့သို့ အရေးယူမှုမျိုး ခံရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး တွေးဆသင့်တယ်ဗျာ နောက်လက်လွန် ခြေလွန်ဖြစ်ကြပြီးကာမှ... ”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့လက်

ထဲကို ရောက်ရောက်လာကြတော့ အရေးယူရတော့တာပေါ့။ ရာဇဝတ်သားကို ကွင်းလုံးကျွတ် လွှတ်ပေးရိုးထုံးစံမှ မရှိတာဘဲကိုးဗျာ။ ကဲဗျာ... ဒီလိုဆို ခင်ဗျား ဝန်ခံပါမယ်ဆိုလေ တဲ့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းက လူနှစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်လိုက်တဲ့

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းကလေးကို စလိုက်ကြရအောင် ဖြည်းဖြည်းပဲ ပြောသွားဗျာ။ ကျုပ် အသံဖမ်းထားလိုက်ပါ့မယ်။ စောစောက ပြောခဲ့ပြီးတာတွေကိုလည်းပဲ အသံဖမ်းထားပြီးနေပါပြီဗျာ။”

*** ◆ ***

အခန်း(၃)

“ကျုပ်နဲ့ ပေါ်လီဟာ ချီကာဂိုမြို့ စိန့်ပက်ထရစ် အထက်တန်းကျောင်းကြီးမှာတစ်တန်းတည်း အတူတူ ကျောင်းတက်ခဲ့ကြတဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်တယ်။ ကျောင်းတက်တုန်းက နှစ်ယောက်စလုံး အလယ်တန်းအဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်ပေါ့။

အဲတုန်းက ကျုပ်ရဲ့ အသက်က(၂၀)နှစ်ကျော်ကျော်ရှိပြီ။ ပေါ်လီလေးက (၁၆)နှစ်

လောက်ရှိရောမယ်။ အိမ်ချင်းကလည်း သိပ်မဝေးလှဘူး။ ကျုပ်မှာ ကားလေးရှိတယ် ကျောင်းတက်သွားတဲ့အခါ ပေါ်လီကိုတင်စင်သွားပါတယ်။ ကျောင်းလွှတ်လို့ ထမင်းစားရင်လည်း အတူတူစားကြတာပါပဲ။ ကစားလည်း အတူတူဆိုပါတော့။ မြို့အပြင်ကို ကားနဲ့ထွက်ရင်လည်း သူနဲ့ကျုပ်နှစ်ယောက်တည်းပဲ။ ကျုပ်က လူပိုပါလာတာကို မကြိုက်တတ်ဘူး။ ပေါ်လီက ကျုပ်နဲ့စာရင် ဆင်းရဲတယ်။ ကျုပ်က ချည်းပဲ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ပေးပါတယ်။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဘဝကနေ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သမီးရည်းစားတွေဖြစ်လာပါရော။ ကျုပ် တို့နှစ်ဦးစလုံးဟာ ချစ်ဦးသူတွေချည်းပါ။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျုပ်က ဘောက်ဆင်(Boxing)လက်ဝှေ့ညှာကိုသင်တယ်။ တတ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်လက်ဝှေ့တွေ လိုက်ထိုးတယ်။

ဟိုမြို့ရောက် ဒီမြို့ရောက်နဲ့ပေါ့။ ပွဲပေါင်း (၃၀)ကျော်ကျော်လည်းနိုင် ပြီးရော ကျုပ်ကျောင်းကထွက်လိုက် တယ်။ ကြေးတန်းစားလက်ဝှေ့ထိုး ဖို့ စာချုပ်ချုပ်လိုက်တယ်။ နယူး ယောက်မြို့ကို သွားရောက်နေရပါ တယ်။ ကြေးတန်းစားလက်ဝှေ့ပွဲတွေ ကို နယူးယောက် မေဒီဆင်စကွဲ ယား ဥယျာဉ်တွင်း လက်ဝှေ့ရုံ၊ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကို၊ ပိုလန်နိုင်ငံ၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ဆွီဒင် နိုင်ငံတွေအနဲ့ လိုက်ထိုးလို့နေတယ်။ ပေါ်လီနဲ့ စာတော့မပြတ်ရေး ဖုန်း မကြာခဏ ဆက်သွယ်ပါတယ်။

သူ အထက်တန်းပညာကို သင်နေပြီ။ ကျုပ် ကမ္ဘာ့ဝယ်လ်တာ ဝိတ်တန်း ချန်ပီယံသရဖူကိုရပြီးတဲ့ နောက် သတင်းဆိုးတစ်ခု ဝင်လာ ပါတယ်။ ပေါ်လီဟာ ကမ္ဘာ့ဝယ်လ် တာဝိတ်တန်းအဆင့်ရှိတဲ့ ချီကာ ဂိုသား “ကာမင်းဘာစီလီယို” နဲ့

တိတ်တိတ်ပုန်း ညားနေပြီဖြစ်တဲ့ သတင်းပါပဲ။

“ကျုပ်သိတော့ တော် တော်ကို နောက်ကျနေပြီဗျ။ ပေါ်လီ က ကျွန်တော့်ကိုလည်း မပြတ်၊ ဘာစီလီယိုနဲ့လည်း လက်တွဲနေ သဗျ။

“တစ်နေ့”

“ကျုပ် နယူးယောက်က နေ ချီကာဂိုမြို့ကို ချက်ချင်းပြန်ပြီး ပေါ်လီနဲ့ လက်တွဲ နေလေတဲ့ “ကာမင်းဘာစီလီယို”နဲ့ ချိန်းတွေ့ တယ်။”

“ပေါ်လီက ငါ့ရည်းစားကွ မင်းနောက်ဆုတ်ပေးပါ”

ဆိုတော့ ဘာစီလီယိုက ဘာပြောလိုက်သလဲဆိုတော့ . . .

“ငါ့မှာ ခံစစ်ဆိုတာ မရှိ ဘူး။ တိုက်စစ်ပဲရှိတယ်။ တိုက်ရဲရင် တက်ခဲ” တဲ့။

“စကားစစ်ထိုးပွဲမှာ ရုံး
ရပြီ၊ ဒါနဲ့ နောက်ဆုတ်လာခဲ့ပြီး
ပေါ်လီ ဆီသွားရောက်တွေ့ပါတယ်”

“မင်း ငါ့အပေါ် သစ္စာ
ဖောက်တယ်။ ငါ့အသည်းဒဏ်ရာ
ရနေပြီ” လို့ ပြောလိုက်တော့...

“ဘာစီလီယိုက ရှင့်ထက်
သွက်တယ်။ မိန်းကလေးတွေဆို
တာ သွက်လက် ချက်ချာရဲတင်းတဲ့
ယောက်ျားလေးတွေကိုမှ နှစ်သက်
တာ ခု ဘာစီလီယိုနဲ့ ကျွန်မ
လက်ထပ်တော့မှာမို့ တော်နီ

နောက်ဆုတ်ပေးပါတော့” တဲ့။

“အဲဒီပွဲမှာလည်း ကျွန်
တော် ရုံးခွဲရပြန်ပါပြီ။ အဲဒီနောက်
ပိုင်း သူတို့လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။
ကျုပ်ကတော့ အသည်းကွဲရပြီပေါ့။
အရူးကြီးလို မြို့တကာလျှောက်သွား
နေမိတယ်။ လက်ဝှေ့လေ့ကျင့်မှု
လည်း မမှန်တော့ဘူး။ အချစ် အရုံး
ကြီးဘဝနဲ့နေတဲ့ ကာလအတော
အတွင်း တစ်နေ့ ကျုပ်ရဲ့ ဝိတ်တန်း
က ပြိုင်ဘက်အဆင့်နံပါတ်(၁)

ဖြစ်သူ ကျုပ်ရဲ့ ရည်စားဟောင်း ပေါ်လီရဲ့ ယောက်ျား “ကာမင်းဘာ စီလီယို” က ကျုပ်ကို စိန်ခေါ်လိုက် တော့တာပါပဲ။ ကျုပ်ကလည်း ဒီ အကောင့်အသည်းကို လက်သီးနဲ့ ထိုးခွဲချင်နေတာနဲ့ စိန်ခေါ်ချက်ကို လက်သင့်ခံလိုက်တယ်။ အဲ သုံးလ လောက်လေ့ကျင့်တယ်။ လေ့ကျင့် ရေး ပြည့်ဝလာတာနဲ့ ပွဲရက်ကို ရွေးလိုက်တော့တယ်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ(၃၀)ရက် ချီကာဂို မြို့ကို ရွေးလိုက်ပါတယ်။

ကျုပ်က ကြေးစား လက် ဝှေ့ပွဲပေါင်း (၄၃)ပွဲမှာ သုံးပွဲရှုံး(၄၀) ပွဲ အနိုင်ရခဲ့တယ်။ ကိုယ်အလေး ချိန်က (၁၄၆)ပေါင် လက်ရှိ ကမ္ဘာ့ ဝဲလ်တော့ဝိတ်တန်း ချန်ပီယံ ဘာစီ လီယိုက လက်ဝှေ့ ပွဲပေါင်း (၄၀)မှာ (၃၈)ပွဲနိုင်တယ်။ ဝိတ်က (၁၅၃) ပေါင်ခွဲ အဲဗျာ လက်ဝှေ့သတ်ပွဲက သုံးမိနစ်ချီပွဲပါ။ ရင်နာနာအသည်း

နာနာနဲ့ ပြောပြရရင် ကျုပ်(၁၂) ချီမှာ “နောက်ကောက်” ကျပြီး ကျုပ်ပိုင်ခဲ့တဲ့ သရဖူကို အပ်လိုက် ရတယ်ဗျာ တကယ်တော့ ကျုပ်သူ ကို နိုင်နေတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘာစီလီယိုကို မတ်တပ်ရပ်ပြီး အဓမ္မအားပေး နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ တစ်ချိန်သော အခါ က ရည်စားဦးလေး ပေါ်လီကို လက်ဝှေ့ လက်ဝှေ့ကြီးဝိုင်းနဲ့ အနီး ဆုံးနေရာမှာ ရှိနေတာကို ကျုပ် လက်ဝှေ့ သတ်နေရင်း လှမ်းမြင် လိုက်တာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေဆဲ ဘာစီလီယိုက ထိုးလွှတ်လိုက်တဲ့ ဝိုက်လက်သီး တစ်လုံးကို ကျုပ်ရဲ့ မေးဖျားကို ထိမိသွားပြီ ကျုပ် ပစ်လဲကျတော့ တာပါပဲ။ နောက် ကောက်ကျပြီး ရုံးရပါပြီ”

“ကျုပ်မှာ ဘာဆိုဘာမှ မကျန်တော့ပါဘူး”

“အဲဒါ... ဒီလိုနဲ့ ကြမ္မာ ရိုင်းစိတ်ရဲ့ လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းချက် အရ ကမ္ဘာ့လက်ဝှေ့သရဖူလှပွဲပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း သူတို့ဇနီးမောင်နှံကို လူ့လောက ဤလူ့ဘောင်မှာ မထား ချင်လို့ မကြည့်ချင်လို့ သတ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတော့တယ်”

“တစ်နေ့ ညနေခင်းမှာ ပေါ်လီနဲ့ ကွာမင်းဘာစီလီယိုတို့ ဇနီးမောင်နှံ မြစ်ဆိပ်ကမ်းဘေးရှိ စခန်းသာမှာ လေညင်းခံနေဆဲ ပစ္စတိုသေနတ်နဲ့ မသေမချင်း ပစ်သတ်လိုက်တာပါပဲ။ လူသတ်တဲ့ တရားခံဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ဥပဒေ အရ အရေးယူကြပါတော့”

ဘာမထီခင်အောင် မှတ်ချက်

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မစ်ဂူရီအကျဉ်းထောင်တွင် ၁၉၅၇ ခုနှစ်က ကမ္ဘာ့ဝယ်လ်တာဝိတ်တန်း

လက်ဝှေ့ချန်ပီယံဖြစ်သူ (တော်မီဒီ မားကို (TONY DE MARCO) WORLD WELTE BOXING CHAMPION လူနှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်မှု ထင်ရှားသဖြင့် ထောင်ဒဏ် နှစ်(၅၀)ကျသွားခဲ့သည်။

- ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ပါ။

- တရားခံသည် ဖြောင့်ချက် ပေးခဲ့သဖြင့် အမှုစစ်ရဲအရာရှိ ဖြစ်သူ မစ္စတာဟူးဘတ်၏ ထောက်ခံချက် အရထောင်ဒဏ်(၁၃)နှစ် သက်သာ သွားစေပါသည်။

ဝန်ခံချက်

၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ထုတ် THE RING MAGAZING တွင် စာရေးဆရာ BUCK POWELL ရေးသည့် GUN AND FIST ဝတ္ထုတို ကို ဖတ်၍ ကောင်းအောင် ရွှေဘို ဘာမထီခင်အောင်က ဘာသာပြန် ပါသည်။

စိန်ခေါ်သော
ညော်သည်
အောင်ဘုန်းဝေ

“ဘာကူညီရမလဲ”

ရှေ့တွင် လာရပ်သူကို ရဲအုပ်မျိုးမြင့်ဦး အပြုံးဖြင့် နွေးနွေး ထွေးထွေး ဆီးကြိုလိုက်သည်။ ရဲလုပ်ငန်းက မလွယ်။ လူမျိုးတစ်ရာ တစ်ပါးနှင့်ဆက်ဆံရသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ဆက်ဆံရသော လူမျိုး တစ်ရာတစ်ပါးတွင် လူကောင်းလူဆိုးရောနေသည်။ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း ရဲစခန်းထဲရောက်လာလျှင် ကူညီရမည်များ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ တာဝန်ပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ဆိုင် သူခိုး ဝင်ခိုးသွားလို့”

စားပွဲရှေ့တွင် ရပ်နေသူကို ရဲအုပ်မျိုးမြင့်ဦး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲရှေ့တွင် ရပ်နေသူကလည်း ရဲအုပ်မျိုးမြင့်ဦးကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေသည်။

“ထိုင်ပါ”

စောစောစီးစီး အမှု လာ တိုင်သူ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင် သည်။ ရဲအုပ်မျိုးမြင့်ဦး မှတ်စုစာအုပ် ဖွင့်လိုက်သည်။

“နာမည်က စပြောကြရ အောင်”

အမှုတိုင်လျှင် တရားလို၏ အမည်က အဓိကဖြစ်သည်။ တရား လို အမည်မသိဖြင့် တရားစွဲ၍ မရ။ တရားလိုအမည် ရှိကို ရှိရမည် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်အောင်မြင့်ပါ”

ရဲအုပ်မျိုးမြင့်ဦး လက်ထဲ မှ ဘော့ပင် မှတ်စုစာအုပ်ပေါ် ပြေး သွားသည်။ တရားလို အမည် အောင်မြင့်။ “အသက်ကရော”

“၅၂-နှစ်”

“လိပ်စာကရော”

“အမှတ် (၄၇) သပြေ လမ်း၊ မြို့ဦးရပ်ကွက်”

“ဘာပစ္စည်း အခိုးခံရတာ

လဲ”

“ရွှေဆွဲကြိုးတွေပါ”

“ဦးအောင်မြင့်ဆိုင် က ရွှေဆိုင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သမာဓိ ရွှေဆိုင်ပါ”

“ဘယ်မှာဖွင့်ထားတာလဲ”

“မြို့မဈေးမှာပါ”

“ဘယ်တုန်းက အခိုးခံရ တာလဲ”

“ဒီနေ့မနက် ဆိုင်ဖွင့်ချိန်

က အခိုးခံရတာပါ”

“ဆိုင်က ဘယ်အချိန် ဖွင့်

တာလဲ”

“(၉)နာရီမှာ ဖွင့်တာပါ”

ဆိုင်ဖွင့် ဖွင့်ချင်း အခိုးခံ ရသည်ဆိုသည်အတွက် ရဲအုပ် မျိုးမြင့်ဦး အံအားသင့်သွားသည်။ လူရှင်းချိန် ဘယ်သူက ဝင်ခိုးသွား သည် မသိ။

“ဆိုင်ဖွင့်တော့ တံခါး
သော့တွေ ပျက်နေလား။”

“မပျက်ပါဘူး။”

“ဘယ်လိုအခိုးခံရတာလဲ”

“ဒီနေ့ မနက် ကျွန်တော်
ရယ်၊ သဲသဲသလင်၊ ဇေယျာလင်းထွန်း
တို့ ဆိုင်လာဖွင့်ပါတယ်။”

“သဲသဲသလင်နဲ့ ဇေယျာ
လင်းထွန်းက အလုပ်သမားတွေလား။”

“ကျွန်တော့်သမီးနဲ့ မြေးပါ။”

“သားအဖ၊ မြေးအဖိုးတွေ
ဆိုင် လာဖွင့်ကြတာပေါ့။”

ဦးအောင်မြင့် ခေါင်းညိတ်
ပြသည်။ မျက်နှာက ညိုတိုတို။
မျက်ဝန်းများက ပိုင်းတိုင်းတိုင်း။

“အခိုးခံရတာ ဆက်ပြော
ပါဦး။”

“ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ခင်း
နေတုန်း နိုင်ငံခြားသားနှစ်ယောက်
ဆိုင်ထဲဝင်လာကြတယ်။”

“ဘယ်နိုင်ငံသားတွေလဲ”

“အိန္ဒိယနိုင်ငံသားတွေ
ထင်ပါတယ်။”

“ဘာလို့ထင်တာလဲ”

“နုတ်ခမ်းမွှေးတွေ၊ ပါး
သိုင်းမွှေးတွေကြောင့်ပါ။”

“ဘာစကားပြောလဲ”

“အင်္ဂလိပ်လိုပြောပါတယ်။
ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေလိုက် ကြည့်ပါ
တယ်။ ခဏကြာတော့ ပြန်ထွက်
သွားကြပါတယ်။”

“ဘာမှ မဝယ်ဘူးလား။”

“မဝယ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်
တို့လည်း ကောင်တာပေါ်တင်ထား
တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဆက်ခင်းကျင်း
တော့ ကတ္တီပါအိတ် အစိမ်းနဲ့ ထည့်
ထားတဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးခုနစ်ကုံး ပျောက်
ဆုံးနေတာတွေရပါတယ်။”

“ဆွဲကြိုး ခုနစ်ကုံးက
အလေးချိန် ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“၆ ကျပ်သားပါ။”

“တန်ဖိုးကရော”

“၃၇ သိန်းလောက်”
တယ်”

“အဲဒီ လူနှစ်ယောက်ကို
ခင်ဗျားသိလား”

ဦးအောင်မြင့် ခေါင်းခါပြ
သည်။ ဦးအောင်မြင့် မှုတ်ထုတ်
လိုက်သော သက်ပြင်းပူပူက ရဲအုပ်
မျိုးမြင့်ဦး မျက်နှာကို ကြမ်းတမ်းစွာ
ပွတ်တိုက်ဖြတ်သန်းသွားသည့်။
(၃၇)သိန်းဆိုသော ကိန်းဂဏန်းက
အရေအတွက်များသလို တန်ဖိုးက
လည်းကြီးသည့်အတွက် ဦးအောင်
မြင့် သောကရောက်မည် ဆို
ရောက်နိုင်လောက်သည်။

“မသိဘူးလား”

“မသိဘူး။ တစ်ခါမှ မမြင်
ဖူးတဲ့လူတွေ”

“နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ ပါးသိုင်းမွှေး
တွေပါတာတော့ဟုတ်ပါပြီ။ သူတို့
ဘာ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထား
ကြလဲ”

“အသက် (၄၇)နှစ်အရွယ်
က ခဲရောင်စပိုရှပ်နဲ့ စတိုင် ဘောင်း
ဘီအနက် ဝတ်ထားတယ်”

“နောက်တစ်ယောက်က
ရော”

“အသက်(၄၅)နှစ်အရွယ်
လူက စပိုရှပ်လက်တိုနဲ့သာ ရောင်နဲ့
စတိုင်ဘောင်းဘီရှားစေးရောင်ဝတ်
ထားတယ်”

ဦးအောင်မြင့်ပြောသည့်
အသက်၊ အဝတ်အစား အရောင်
များကို ရဲအုပ်မျိုးမြင့်ဦး သေချာ
မှတ်ထားသည်။ မမှတ်၍မဖြစ် ထို
အဝတ်အစားများက သက်မဲ့
သက်သေများ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်
သည်ကို အတွေ့အကြုံအရ ရဲအုပ်
မျိုးမြင့်ဦး သိနေသည်။

“တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးဆို
တော့နာမည်တွေလည်းမသိဘူးပေါ့”
တရားလိုအမည် သိ
သော်လည်း တရားခံနာမည် မသိ။

နာမည် မသိရုံတင်မက လူလည်း
မရှိ၊ သဲလွန်စလည်း ဘာမှမရှိ။
ဘယ်က စလိုက်ရမည် မသိ။

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်
တို့ ကြိုးစားရှာပေးပါမယ်”

(၃၇) သိန်းတန် အမှုတွဲ
ဖြင့် ပြော(၅)ရက်ကို ပျဉ်းမနားရဲ
စခန်း က ဖွင့်လိုက်သည်။ (ပ)
၁၃၅/၂၀၁၄ ပုဒ်မ ၃၈၀။

*** > ***

“အမှုဖြစ်စဉ်ကတော့ ပြော
လ(၉)ရက် မနက် (၁၀)နာရီ (၄၅)
မိနက်လောက်မှာ ကုမ္ပဏီဗဟိုရုံး
(၇)ရပ်ကွက်၊ ဩစတိန်၊ ကျွန်းတော်
လမ်း Junction Square အတွင်းရှိ
လက်ဝတ်ရတနာဆိုင်ကို နိုင်ငံခြား
သားနှစ်ဦးရောက်လာပြီး အင်္ဂလိပ်
ဘာသာစကားနဲ့ ပြောခေါင်းစိမ်း
ကျောက်တွေ ကြည့်ရှုလိုကြောင်း
ပြောလို့ ဆိုင်ရှင် ဒေါ်မျိုးမမလွင်နဲ့

အရောင်းဝန်ထမ်း ဇော်ဇော်နိုင်တို့က
ကောင်တာပေါ်ကို ကျောက်တွေတင်
ပြတော့မကြိုက်ကြောင်းပြောတယ်”

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ရဲ
တပ်ဖွဲ့မှူးကို ဒုရဲအုပ်လင်းထွဋ်နိုင်
ငေးကြည့်နေသည်။ တိုင်းဒေသကြီး
ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကဖြစ်စဉ်ကို ပီပီသသ
ရှင်းလင်း ပြောပြနေသည်။

“နောက် စိန်ထည်ပစ္စည်း
တွေ ထပ်ပြောင်းလို့ ဒေါ်မျိုးမမလွင်
တို့က စိန်ထည်ပစ္စည်း (၄၄)မျိုး
ထုတ်ယူပြသခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးက
မကြိုက်ကြောင်းပြောပြီး ထွက်သွား
တယ်။”

ကပီစတန်မာက ပစ္စည်း
ပြောင်းသည်။ ဆိုင်ရှင်က ပြသည်။
ကပီစတန်မာက မကြိုက်၊ မကြိုက်
လို့ မဝယ် ပြဿနာမဟုတ်။ ရောင်း
သူ၊ ဝယ်သူ ထုံးစံ။

“စိန်ထည်တွေကို ပြန်ပြီး
ရေတွက် စစ်ဆေးကြည့်ရတော့

အသည်းပုံ စိန်လော့ကတ်သီးတစ်ခု
တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၁၁၈,၀၀,၀၀၀”

ဒုရဲအုပ်လင်းထွဋ်နိုင် တို့
မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

စိန်လော့ ကတ်သီးတစ်ခု
တန်ဖိုးက ကျပ် ၁၁၈,၀၀,၀၀၀။

“ခဏလေး”

တိုင်းဒေသကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့
မှူး လက်ထောင်ပြုသည်။ ဒုရဲအုပ်
လင်းထွဋ်နိုင်တို့ အသံတိတ်သွား
သည်။ တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက
မျက်မှန်ပင့်တင်ရင်း တပ်ဖွဲ့ဝင်များ
ကို ကြည့်သည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်များက
စုံသည်။ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး
ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၊ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ခွဲ(၂)၊
အနောက်ပိုင်းခရိုင် အထူးမှူးခင်းနှိမ်
နင်းရေးဌာနစု၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်
ရဲစခန်း၊ ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
လေဆိပ် ပူးပေါင်းအဖွဲ့။

“ပျောက်တာက အဲဒီ
အသည်းပုံ စိန်လော့ကတ်သီးတစ်ခု

တည်းမဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခုရှိ
သေးတယ်”

ဒုရဲအုပ်လင်းထွဋ်နိုင်တို့
တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကို ဝိုင်း
ကြည့်ကြသည်။ တိုင်းဒေသကြီး
ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက စားပွဲပေါ်မှ ဖိုင်ကို
ကြည့်သည်။

“မိုးစက်ပုံ စိန်လော့ကတ်
သီးတစ်ခုလည်းပျောက်နေသေးတယ်”

“အဲဒီ စိန်လော့ကတ်သီး
က တန်ဖိုးဘယ်လောက်လဲ ရဲမှူး”

“၉၆၃၀၀၀၀ ကျပ်”

“ဟိုက်”

စိန်လော့ကတ်သီး နှစ်ခု
တန်ဖိုးက ၂၁၄,၃၀,၀၀၀ ကျပ်။
ဆိုင်ရှင် ရူးနိုင်လောက်သည်။
၂၁၄,၃၀,၀၀၀ ကျပ်ဆိုသည်မှာ
နည်းသည့်ငွေကြေးမဟုတ်။ ကိုယ်ပိုင်
ပစ္စည်းဆိုလျှင်အကြောင်း မဟုတ်
သော်လည်း သူများအပ်ထားသည့်
ပစ္စည်းဆိုလျှင် ပြဿနာမှ တကယ်

ပြဿနာ။ လမ်းဘေးရောက်ရုံတင်
မက မြောင်းထဲပါကျသွားနိုင်သည်။

“တိုင်ချက်ရတော့ ဆိုင်ကို
သွားစစ်ဆေးရတာပေါ့။ အဲဒီမှာ
ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းတာက
ဆိုင်မှာ CCTV ရှိနေတာပဲ”

ဒုရဲအုပ်လင်းထွင်နိုင်တို့
အောင့်ထားသော သက်ပြင်းမှုတ်
ထုတ်လိုက်ကြသည်။ CCTV ရှိ
သောကြောင့် ခြေရာလည်းပျောက်၊
ရေလည်းနောက် မဖြစ်၊ သဲလွန်စ
ရနိုင်သည်။

“ဒီမှာ ပြစ်မှု ကျူးလွန်
သူနှစ်ဦးပဲ။”

တိုင်းဒေသကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့များ
ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံထောင်ပြသည်။ နှုတ်
ခမ်းမွှေးနှင့် ပါးသိုင်းမွှေးနှင့်၊ နှစ်ဦး
စလုံး စပို့ရှပ်လက်တိုဝတ်ထားကြ
သည်။ တစ်ဦးက အနက်။ အမေရိ
ကန်အလံနှင့်။ တစ်ဦးက အဝါ။
အင်္ဂလန်အလံနှင့်။ နှစ်ဦးလုံး ဂျင်း

ဘောင်းဘီအပြာဝတ်ထားကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အဲဒီနိုင်ငံခြား
သားနှစ်ယောက်ကို တွေ့အောင်ရှာ
ကြရမှာ အဲ နာမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ
တော့ မသိဘူး။ သိရင် ခင်ဗျားတို့
ကို ရှာမခိုင်းဘူး။ ကျွန်တော့ဘာသာ
သွားဖမ်းမှာ”

ရဲမှူးဟာသကို ဒုရဲအုပ်
လင်းထွင်နိုင်တို့ ပြုံးရုံမျှသာ ပြုံးနိုင်
ကြသည်။ တကယ့် မရူသာ မရှိက်
သာအဖြစ်။ မိအောင်မဖမ်းနိုင်လျှင်
စိန်ထည်ပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးရုံတင်မက
မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့လည်း နာမည်
ပျက်မည်ဖြစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံရဲ
တပ်ဖွဲ့ မည်မျှခြာကြောင်း ကမ္ဘာ
ကျော်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းရ
သွားသည့် နိုင်ငံခြားသားများက
တော့ တဟားဟားရယ်မောနေကြ
မည်မှာ သေချာသည်။

“မေးစရာရှိလား”
“မရှိ”

“ဟိုင်း ဝွတ်တမောနင်း”

ဒုရဲအုပ် လင်းထွဋ်နိုင်ကို နိုင်ငံခြားသားနှစ်ဦး မျက်မှောင် ကြုတ်ကြည့်သည်။ ပလေကတ်နှင့် နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ကြသည်။

“လူမှားနေတယ် ထင် တယ်”

စပိုရှပ်အဝါနှင့် နိုင်ငံခြား သားက ဒုရဲအုပ်လင်းထွဋ်နိုင်ကို ခေါင်းခါပြုသည်။ စပိုရှပ်အစိမ်းနှင့် လူကပခုံးတွန့်ပြုသည်။ ပလေကတ် ပုဆိုးနှင့် နှစ်ယောက်က ခေါင်းခါပြု ကြသည်။

“မမှားပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို နှုတ်ဆက်တာပါ”

“မင်းကို ငါတို့ မသိဘူး”

“အနောက်ပိုင်းခရိုင် အထူး မှုခင်းနှိမ်နင်းရေးဌာနစုက ဒုရဲအုပ်လင်းထွဋ်နိုင်ပါ”

“ငါတို့မသိဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် တို့သိတယ်”

“ဘာ”

ခရီးသည်များ ဝိုင်းကြည့် ကြသည်။ ရဲအုပ်တင်ဝင်းတို့လည်း ရောက်လာသည်။

“လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေပြီ မေးစရာရှိလို့ ခဏ လိုက်ခဲ့ပါ”

နိုင်ငံခြားသား နှစ်ယောက် နှင့်လိုက်ပို့သူနှစ်ယောက်ကိုလေဆိပ် ရုံးခန်းခေါ်လာသည်။ ပူးပေါင်း တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရှေ့နောက် မသိမသာ ကပ်လိုက်လာကြသည်။

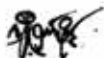
“လေယာဉ်လက်မှတ် ခဏပြပါ”

စပိုရှပ်အဝါနှင့် လူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ လေယာဉ် လက်မှတ်ထုတ်ပေးသည်။ ရဲအုပ် တင်ဝင်းလက်မှတ်ကိုစစ်ဆေးသည်။

“ထိုင်းလေကြောင်းခရီးစဉ်

TG 304၊ လေယာဉ်အမှတ်HS-TEKJ

“ဟိုင်း ဝှတ်တမောနင်း”

ဒုရဲအုပ် လင်းထွဋ်နိုင်ကို နိုင်ငံခြားသားနှစ်ဦး မျက်မှောင် ကြုတ်ကြည့်သည်။ ပလေကတ်နှင့် နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ကြသည်။

“လူမှားနေတယ် ထင် တယ်”

စပိုရှပ်အဝါနှင့် နိုင်ငံခြား သားက ဒုရဲအုပ်လင်းထွဋ်နိုင်ကို ခေါင်းခါပြုသည်။ စပိုရှပ်အစိမ်းနှင့် လူကပခုံးတွန့်ပြုသည်။ ပလေကတ် ပုဆိုးနှင့် နှစ်ယောက်က ခေါင်းခါပြု ကြသည်။

“မမှားပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို နှုတ်ဆက်တာပါ”

“မင်းကို ငါတို့ မသိဘူး”

“အနောက်ပိုင်းခရိုင် အထူး မှုခင်းနှိမ်နင်းရေးဌာနစုက ဒုရဲအုပ်လင်းထွဋ်နိုင်ပါ”

“ငါတို့မသိဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် တို့သိတယ်”

“ဘာ”

ခရီးသည်များ ဝိုင်းကြည့် ကြသည်။ ရဲအုပ်တင်ဝင်းတို့လည်း ရောက်လာသည်။

“လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေပြီ မေးစရာရှိလို့ ခဏ လိုက်ခဲ့ပါ”

နိုင်ငံခြားသား နှစ်ယောက် နှင့်လိုက်ပို့သူနှစ်ယောက်ကိုလေဆိပ် ရုံးခန်းခေါ်လာသည်။ ပူးပေါင်း တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရှေ့နောက် မသိမသာ ကပ်လိုက်လာကြသည်။

“လေယာဉ်လက်မှတ် ခဏပြပါ”

စပိုရှပ်အဝါနှင့် လူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ လေယာဉ် လက်မှတ်ထုတ်ပေးသည်။ ရဲအုပ် တင်ဝင်းလက်မှတ်ကိုစစ်ဆေးသည်။

“ထိုင်းလေကြောင်းခရီးစဉ်

TG 304၊ လေယာဉ်အမှတ်HS-TEKJ

လေယာဉ်အမျိုးအစား A-330။ OK
မင်းတို့ အိတ်ကို တာဝန်အရ ငါတို့
စစ်ဆေးမယ်”

“ဘာစစ်ဆေးမှာလဲ”

“ရတနာဆိုင်က စိန်
လော့ကတ်သီးနှစ်ခု နိုင်ငံခြားသား
နှစ်ယောက်ခိုးသွားတယ်လို့ ကမာ
ရွတ်ရဲစခန်းကို တိုင်ချက်ဖွင့်တယ်။
အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့
ကို မသင်္ကာလို့ စစ်တာ”

“ငါတို့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်က CCTV မှာ နိုင်ငံ
ခြားသားနှစ်ယောက်ဆိုလို့ မင်းတို့
နှစ်ယောက်ပဲပါတယ်။ ဒီမှာကြည့်”

ဒုရဲအုပ်လင်းထွင်နိုင်
ဓာတ်ပုံထုတ်ပြလိုက်သည်။

နိုင်ငံခြားသား နှစ်ယောက်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
ကြသည်။

“မင်းတို့ မကျူးလွန်ရင်
ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

နိုင်ငံခြားသား နှစ်ယောက်
၏ အတက်ချီကေ့စ်ကို ဒုရဲအုပ်
လင်းထွင်နိုင်ဖွင့်သည်။ ပလေကတ်
ပုဆိုးနှစ်ဦး မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ
သည်။

“ဒီမှာ”

အသည်းပုံလော့ကတ်
သီးနှင့် မိုးစက်ပုံ စိတ်လော့ကတ်
သီးများက အတက်ချီကေ့စ်ထဲတွင်
တဝင်းဝင်း တလက်လက်။

“ဟာ ဆွဲကြီးတွေလည်း
အများကြီးပါလား”

အတက်ချီကေ့စ်ထဲတွင်
စိန်လော့ကတ်သီးများသာမက ရွှေ
ဆွဲကြီးများ၊ လက်စွပ်များ၊ လက်
ကောက်များ၊ ဟန်းချိန်းများပါတွေ
သည်။

“မင်း နာမည်ပြော”

“Mr. Ali Ali”

“မင်း”

“Mr. Hussain Baqir”

“မင်းတို့ ဘယ်နိုင်ငံသား
တွေလဲ”

“ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ”

“ငါတို့ အဓိက ရှာတာ
ကတော့ စိန်လော့ကတ်သီးနှစ်ခုပဲ၊
ကျန်တာတွေကတော့ တိုင်ချက်ထဲ
မှာ မပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပစ္စည်း
တွေလည်း မင်းတို့ ခိုးလာတာပဲ
ဖြစ်မယ်၊ မင်းတို့ မှန်မှန်ပြော၊ နေဦး။
မင်းတို့ ဘယ်နေ့ကရောက်တာလဲ”

“ဧပြီ (၄) ရက်ကရောက်
တာ”

“ဘယ်မှာ တည်းလဲ”

“ဟိုတယ်မှာ”

“သူတို့က ဘယ်ကလဲ”

“ဒီက၊ ဒီကောင်က မာ
မတ်ရုဖစ်၊ ဒီကောင်က ရဖစ်၊
တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာ”

“ဘယ်လို သိတာလဲ”

“ရုဖစ် ပါကစ္စတန်မှာ

အလုပ် လာလုပ်တုန်းက သိတာ။

ရဖစ်ကတော့ ရုဖစ် ငှားပေးတဲ့
တက္ကစီဒရိုင်ဘာ”

“ဘယ်တွေသွားလဲ”

“ရုဖစ်ကားကို တစ်နေ့
တစ်သိန်းနဲ့ငှားပြီး ရုဖစ်နဲ့အတူ (၅)
ရက်နေ့အစောကြီး ရန်ကုန်ကထွက်
လာတာ ပျဉ်းမနားကို မနက် (၁၀)
နာရီလောက်ရောက်တယ်။ မြို့မဈေး
က ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်က ဆွဲကြီးတွေ
ဝင်ခိုးတယ်”

“မန္တလေးကို ဘယ်အချိန်
ရောက်လဲ”

“ညနေ ၅ နာရီခွဲလောက်
ရောက်တယ်”

“ဘယ်မှာ တည်းလဲ”

“စံပယ်ဖြူဟိုတယ်”

“ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက
ဘယ်ကလဲ”

“ကျောက်သပိတ်ဈေးက”

“မင်းတို့ ဆိုင်ထဲဝင်ခိုးတာ
ရုဖစ်တို့ရောပါလား”

“သူတို့ မပါဘူး။ ငါတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ဝင်ခိုးတာ”

ပျဉ်းမနားရွှေဆိုင်မှ ရွှေ ဆွဲကြိုး ခုနစ်ကုံးက အလေးချိန် (၆) ကျပ်သာ။ ကာလတန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၃၇ သိန်းခန့်၊ ကျောက် သပိတ်ဈေး မှ ရွှေထည်လက်ဝတ် ရတနာ (၅၀) မျိုးက စုစုပေါင်း အလေးချိန်(၈) ကျပ် (၂)ပဲ(၄)ရွေး သားခန့်ရှိသည်။

“ဒီ လက်ကောက်လေး ကွင်းကရော”

“ရတနာပုံဈေးကဆိုင်က ခိုးလာတာ”

လက်ကောက်လေးကွင်း စုစုပေါင်းအလေးချိန်က ၁ ကျပ်

၁၀ ပဲ ၃ ရွေးသားခန့်ရှိသည်။ ရွှေ ထည်ပစ္စည်းများ တန်ဖိုးများကပင် မနည်း။ နောက် ဘယ်နေရာမှ ဘာတွေ့ခိုးထားသေးလဲမသိ။ နိုင်ငံ တကာလှည့်ခိုးနေသော နိုင်ငံတကာ သူခိုးများဖြစ်သည်။

အခြားနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့များ က မဖမ်းဆီးနိုင်သော်လည်း မြန်မာ နိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့က နိုင်ငံတကာသူခိုး များကို ဖမ်းဆီးရမိလိုက်ပြီ။

အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများမှ ရဲ တပ်ဖွဲ့များနှင့် ဆက်သွယ်၍ ပါကစ္စ တန်သူခိုးနှစ်ယောက်ကို အလိုရှိ မရှိ စုံစမ်းသတင်းပို့ရဦးမည်။

အောင်ဘုန်းဝေ

ကိလေသာ၏ သားကောင်များ

သိက်းသန်းအောင် (မြင်းခြံ)

ဂိလော၏ သားကောင်များ

သိက်သန်းအောင်(မြင်းခြံ)

(၁)

“မေမေ . . . အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်တွေရောက်
နေတယ် လာတွေ့ပါအုံး”

သားလေး နိုင်နိုင်၏ အော်ပြောလိုက်သံကြောင့်
မီးဖိုခန်းထဲမှ ဒေါ်ခင်မေကြိုင်မှာ ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်
ဟူသော အတွေးဖြင့် အိမ်ရှေ့ခန်းဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်လာလိုက်ရတော့၏။ အိမ်တံခါးပေါက်ဝ ဝယ်ရပ်ကွက်
နယ်မြေများနှင့် လူစိမ်းနစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်ကြပါ အုံးရှင်... ရှေ့မှာ ရပ်စောင့်
နေရတာ အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ”

ဒေါ်ခင်မေကြိုင်က လူစိမ်းများအား အကဲခတ်
ကြည့်ရင်း ဧည့်ဝတ်ပြုစကား ပြောကြားလိုက်ရတော့သည်။

နယ်မြေများနှင့် ပါလာ သူများအား သူမ လုံးဝမသိ၊ ထို့ကြောင့် သူမ ရင်ထဲ၌ စိုးရိမ်စိတ်များ မသိမသာ ကိန်းဝပ်လာသည်။

“ဒီက ဧည့်သည်တွေက ဒေါ်ခင်မေကြိုင်ရဲ့ ခင်ပွန်း ဦးလှသန်း ငွေ နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပို့ ပေးတာပါ”

“အော် . . . ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုက အဲလေ ကိုလှသန်းငွေက တောပစ် ထွက်သွားတာ တစ်ပတ် လောက်တောင်ရှိသွားပြီရှင်၊ ပြော စရာရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို ပြော ထားခဲ့လို့ရပါတယ်”

ပါလာသော လူစိမ်း နှစ် ယောက်က တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နောက်ပြီးမှ အားနာသော လေသံဖြင့် . . .

“ဪ . . . ဦးလှသန်း ငွေ က တောပစ်ထွက်သွားနေတာ ကို၊ သူမရှိရင်လည်း နေပါစေလေ၊

ကျွန်တော်က သူ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ အောင်ကိုကိုပါ။ ခရီး ကြံ တာနဲ့လာတွေ့တာပါ။ သူပြန်လာ ရင်သာ ကျွန်တော် လာတွေ့တဲ့ အကြောင်းလေး ပြောပြပေးပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် . . . ကိုကိုကို ပြောပြလိုက်ပါမယ်၊ ဦးအောင်ကိုကို က ခုဘယ်မှာ တည်းလဲ မသိဘူး အိမ်မှာ တည်းမယ်ဆိုလဲရပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ဒီမှာ မတည်းတော့ပါဘူးခင်ဗျား၊ ခရီး ဆက်စရာ ရှိနေလို့ပါ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်နော်၊ လူချင်းမတွေ့ရတာ ကြာလို့ တွေ့ရုံသက်သက်ပါ။ ငါ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါအုံး”

ဧည့်သည် နှစ်ယောက် နှင့် နယ်မြေများတို့ ပြန်လည်ထွက် သွားကြသည်။ ဒေါ်ခင်မေကြိုင်က ထိုအခါမှ အမျိုးအမည် မသိသော စိုးရိမ်စိတ်များ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ် သွားဘိအလား။ သက်မတစ်ချက်

အားချလိုက်မိတော့သည်။ သားလေး နိုင်နိုင်ကမူ သူတို့ စကားပြောကြား နေသည်ကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြု လူငယ်သဘာဝ ဆော့ကစားနေချေ သည်လေ။ သားလေး နိုင်နိုင်အား ကြည့်၍ ဒေါ်ခင်မေကြိုင်မှာ စိုးရိမ်မှု နှင့် သောကတို့ ယှဉ်တွဲခံစားလိုက်ရ သဖြင့် သူမဦးခေါင်းကို မသိမသာ ရမ်းရင်းမျှက်ရည်များပင် လည်လာရ တော့သည်။ တကယ်တော့သားလေး နိုင်နိုင်မှာ ကျပ်မပြည့်သော ကလေး တစ်ယောက်၊ ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ် အောင် မိဘနှစ်ပါးက ရည်မှန်းချက် ထား ကြိုးစားခဲ့သော်ငြား။ သားလေး နိုင်နိုင် ကား သေစာ ရှင်စာမှတစ်ပါး တိုးတက် ထူးချွန် နိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်း မရှိပါလေတော့။ ဒေါ်ခင် မေကြိုင်တို့မှာ သည်သား တစ်ဦး တည်းသာ။ နောက်ထပ်ရရှိခဲ့သော ရင်သွေးသမီးလေးမှာလည်း မီးတွင်း မှာပင် အသားဝါရောဂါဖြင့် ဆုံးပါး

သွားခဲ့ရသည်လေ။ သို့အတွက် သားဖြစ်သူ နိုင်နိုင်၏ ပညာရေးအား လင်မယား နှစ်ဦးစလုံးက လစ်လျူ ရှုထားခဲ့ လိုက်ကြတော့၏။ ယခုဆို လျှင်ပင် နိုင်နိုင်မှာ လူပျိုပေါက် အရွယ်သို့ပင် ရောက်ရှိနေချေပေ။ တကယ်တမ်းဆိုလျှင်ဒေါ်ခင်မေကြိုင် ဟု ခင်ပွန်းသည်၏ ဂုဏ်ဒြပ်ကြောင့် သာ "ဒေါ်" တပ်ခေါ်ရသော်လည်း သူမ၏ အသက်မှာ လေးဆယ် ဝန်းကျင်မျှသာရယ်လေ။ သစ်တော ဝန်ထောက်ကတော် ဟူသော ဂုဏ် အရှိန်အဝါ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများ နှင့်မူလရှိရင်းစွဲအလှအပတို့ ပူးပေါင်း မိလေသောအခါ ဣတ္ထိယန္တယ်ဝင် အပျိုစင် တစ်ဦးပမာ လှဆဲပဆဲ၊ နုပျိုနေဆဲ မခင်မေကြိုင်သာ ဖြစ်နေ ချေသည်တကား။

ညှော်သည်များ ပြန်ထွက် သွားသည်နှင့် ဒေါ်ခင်မေကြိုင်က ကားဂိုထောင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်

လိုက်၏။ ကားဂိုထောင်အတွင်းမှ သူမအား ရင်းနှီးသော အပြုံးဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသော ကားဒရိုင်ဘာ အောင်သောင်းအား တွေ့မြင်လိုက် ရသည်။ ဒေါ်ခင်မေကြိုင်က အမ်ပီဖိုး လေးဖြင့် ဂိမ်းကစားနေသော နိုင်နိုင် အား တစ်ချက်မျှသာ လှည့်ကြည့် လျက် ဒရိုင်ဘာအောင်သောင်းရှိရာ ကားဂိုထောင်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့ လေတော့သည်။

◆

(၂)

ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ်၊ အနီး စခန်း မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ခန်းတွင် ဖြစ်ပါလေ၏။ တာဝန်ကျရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးက စခန်းမှူး ဝင်းအောင်မြိုင် ထံသို့ လာရောက် သတင်းပို့လိုက် လေသည်။

“ဆရာ့ကို တွေ့ချင်လို့ဆို ပြီး ဧည့်သည်နှစ်ဦးရောက်နေတယ်

...ရာ၊ အဲဒါ ဆရာဆီကို လွှတ်ပေး လိုက်ရမလား ဆရာ”

“အေး...ကောင်ပြီ ငါ့ဆီ လွှတ်ပေးလိုက်ပါကွာ”

ခဏအကြာမှာပင် ရဲ တပ်ဖွဲ့ဝင်က စခန်းမှူးဝင်အောင်မြိုင် ရှေ့သို့လူနှစ်ယောက်အား ဦးဆောင် ခေါ်လာသည်။ နောက်ပြီးမှ အလေး ပြုခါ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ထိုင်ကြပါခင်ဗျား . . . ကျွန်တော်ဘာများ အကူအညီပေး ရမလဲ ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ”

ရောက်ရှိလာသူ နှစ်ဦး အနက်မှ တစ်ဦးက ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြရင်း တစ်ဦးမှ စတင် စကားပြောလာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လာတဲ့ ကိစ္စက အမှုတိုင်ဖို့အတွက် လာခဲ့ တာမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား၊ မသင်္ကာ စရာအဖြစ်နဲ့သာလာပြီး သတင်းပို့ အကြောင်း ကြားချင်တာကြောင့်

လာခဲ့ကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခုလို ပြည်သူ့ ပြည်သားများအနေနဲ့ မှုခင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ စိတ်ဝင်တစားလာရောက် အကြောင်းကြားတာကို ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ ဪ...ဟေ့ မြတ်နိုးရေ ဒီက အကြောင်းကြားသတင်းလာပို့တာကို မှတ်တမ်းတင် ရေးမှတ်ထားဘို့ လိုလိမ့်မယ်”

စခန်းမှူး စကားကြောင့် ဒုတိယကြိမ်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်တိုင်တန်းချက်(သို့)အကြောင်းကြားချက်များကို မှတ်တမ်းတင်ရန် အဆင်သင့် နေရာယူထားလိုက်သည်။ သည့်နောက်တွင် ရောက်လာသူ နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက စတင် စကားပြောလာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော့် နာမည်က သန်းလှဆွေ ပါ။ ကျွန်တော်နေတဲ့ တစ်ဖက်ခြံမှာ

ရှိတဲ့ ငှက်ပျောခြံထဲမှာ ခွေး တစ်ကောင် ယက်ထုတ်နေရာက ပုတ်အဲအဲအနံ့ရတာနဲ့ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိပြီး လာရောက် အသိပေးအကြောင်း ကြားထားတာဟာ အကောင်းဆုံးလို့မှတ်ယူပြီး လာပြောတာပါ”

“နေပါအုံး ခင်ဗျားရဲ့ တစ်ဖက်ခြံဆိုတာက ဘယ်သူ့ခြံကို ပြောတာလဲ နောက်ပြီး ယက်ထုတ်တဲ့ ခွေးဆိုတာက ခင်ဗျားဗွေးထားတဲ့ ခွေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်လေး ခွေးက တစ်ဖက်ခြံက မွေးထားတဲ့ ခြံပိုင်ရှင် သစ်တောဝန်ထောက်ဟောင်း ဦးလှသန်းငွေရဲ့ ခြံပါခင်ဗျာ”

စခန်းမှူး ဝင်းအောင်မြိုင်က စားပွဲအား လက်ဖြင့်ခေါက်ရင်း အတွေးနယ်ချဲ့လိုက်မိတော့သည် ပြီးလေမှ...

“တစ်ဖက်ခြံလဲမှာ ခင်ဗျား အနေနဲ့ မသင်္ကာစရာ အကြောင်း တွေများရှိနေသလား။ ဒါမှမဟုတ်၊ ရိုးရိုးသားသားလာရောက်အကြောင်း ကြားတာလား။”

အို...အို ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖက်ခြံမှာ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြေကြီးထဲက အပုတ်နဲ့ တစ်ခုခုထွက်လာနေတာ ဆိုတော့ ခြံနီးနားခြင်းအနေနဲ့ လာပြောတဲ့ တာဝန်ရှိနေတယ်လို့ ထင်ထားလို့ပါ။”

စခန်းမှူးဝင်းအောင်မြိုင် အနေဖြင့် စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း သူတို့ပြောခဲ့သည်က သဘာဝကျသည်ဟုပင် ဆိုရခြင်းမည်ပင်။ တစ်ဖက်ခြံပိုင်ရှင်အား ပြောပြမည်ဆိုပါကလည်း ကျေနပ်လျှင်တော်ရဲ့ မကျေနပ်လျှင် ပြဿနာတက်မည်ကို စိုးရိမ်နေပုံရပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်တော်

ခုပဲလိုက်ကြည့်ပါမယ်။ ဘာမှ မဖြစ်တော့လည်း ကိစ္စတစ်ခုရှင်းသွားတာပေါ့လေ။ ခုလိုလာပြီးအကြောင်း ကြားတာကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရဲနဲ့ပြည်သူဆိုတာ သံသယဝင်စရာ အကြောင်း အသေးအမွှားကိစ္စလေးကို သတင်းလာပို့ အကြောင်းကြားတာဟာ ရဲနဲ့ ပြည်သူလက်တွဲကူဆိုသလိုမျိုး မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ကို ကူညီရာလဲ ရောက်တာပေါ့လေ ကဲလား သွားကြည့်ကြရအောင်”

မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအနေဖြင့် (၂၄)နာရီလုံးလုံး တာဝန်ရှိနေသည်မို့ အမြဲတမ်း နီးကြားနေရမည်ပင် မဟုတ်ပါလား။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ဆိုသည်က နေရာမရွေး အချိန်မရွေး ဖြစ်တတ်ကြသည်ပဲလေ။ ထို့ကြောင့်ပင် အမှုလိုက် ရဲအရာရှိကိုယ်တိုင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရမည်သာ။

◆

“လူကြီးမင်းတို့ ဘာကိစ္စနဲ့ လာကြတယ်ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါရင် ကျွန်မအတွက်တော့ လူကြီးမင်းတို့ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲလို့ တောင် ပြောရမှာပဲရှင် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ရဲစခန်းကို သွားသင့် မသွားသင့် စဉ်းစားနေတာ”

ထိုစဉ် သားဖြစ်သူ နိုင်နိုင် ထွက်လာပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားတော့ သည်။

“အဲဒီ ကလေးက ကျပ် မပြည့်ဘူးရှင်၊ ဒါကြောင့် ရဲသား တွေကို မြင်တာနဲ့ အိမ်ခန်းထဲ ဝင်ပုန်း နေတာလေ”

“အော် အော် သနားစရာ ပဲနော်”

စခန်းမှူးဝင်းအောင်မြိုင် ကစိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် မှတ်ချက် ချပြောဆိုလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မေ

ကြိုင် ကတော့ မျက်နှာပျက်သွား သည်။

“ဒီက ဒေါ်ခင်မေကြိုင် အနေနဲ့ကလဲ ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်း ကို လာစရာ အကြောင်းရှိနေ တယ်ဆိုတာ ကြားလိုက်လို့ ဘာ အကြောင်းများလဲဆိုတာ သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေလား။ ဒါနဲ့ အစ်မကြီးရဲ့ အမျိုးသားလဲ မမြင်မိပါလား။”

“အဲဒါကို ပြောပြချင်လို့ ရဲအရာရှိကြီးရယ်၊ ကျွန်မ ခင်ပွန်း လေ သူ တောလိုက်ထွက်သွားတာ နှစ်ပတ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီ။ ခါတိုင်းဆို သူတောထဲမှာ တစ်ပတ် ထက် ပိုမနေတတ်ဖူးရှင်၊ ခုတော့ ပြန်လာချိန် ပြန်မလာသေးတာမို့ ငနီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ စိုးရိမ် မိတာပေါ့နော်၊ ဒါကြောင့် ရဲစခန်း ကိုလာပြီး အကြောင်းကြား အကူ အညီ တောင်းရင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးနေတာကလား ခုတော့

“လူကြီးမင်းတို့ ဘာကိစ္စနဲ့ လာကြတယ်ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါရင် ကျွန်မအတွက်တော့ လူကြီးမင်းတို့ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲလို့ တောင် ပြောရမှာပဲရှင် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ရဲစခန်းကို သွားသင့် မသွားသင့် စဉ်းစားနေတာ”

ထိုစဉ် သားဖြစ်သူ နိုင်နိုင် ထွက်လာပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားတော့ သည်။

“အဲဒီ ကလေးက ကျပ် မပြည့်ဘူးရှင်၊ ဒါကြောင့် ရဲသား တွေကို မြင်တာနဲ့ အိမ်ခန်းထဲ ဝင်ပုန်း နေတာလေ”

“အော် အော် သနားစရာ ပဲနော်”

စခန်းမှူးဝင်းအောင်မြိုင် ကစိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် မှတ်ချက် ချပြောဆိုလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မေ

ကြိုင် ကတော့ မျက်နှာပျက်သွား သည်။

“ဒီက ဒေါ်ခင်မေကြိုင် အနေနဲ့ကလဲ ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်း ကို လာစရာ အကြောင်းရှိနေ တယ်ဆိုတာ ကြားလိုက်လို့ ဘာ အကြောင်းများလဲဆိုတာ သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေလား။ ဒါနဲ့ အစ်မကြီးရဲ့ အမျိုးသားလဲ မမြင်မိပါလား။”

“အဲဒါကို ပြောပြချင်လို့ ရဲအရာရှိကြီးရယ်၊ ကျွန်မ ခင်ပွန်း လေ သူ တောလိုက်ထွက်သွားတာ နှစ်ပတ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီ။ ခါတိုင်းဆို သူတောထဲမှာ တစ်ပတ် ထက် ပိုမနေတတ်ဖူးရှင်၊ ခုတော့ ပြန်လာချိန် ပြန်မလာသေးတာမို့ ငနီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ စိုးရိမ် မိတာပေါ့နော်၊ ဒါကြောင့် ရဲစခန်း ကိုလာပြီး အကြောင်းကြား အကူ အညီ တောင်းရင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးနေတာကလား ခုတော့

လူကြီးမင်းတို့ ရောက်လာတာနဲ့ ဆိုတော့ အခန့်သင့်ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ၊ ဒါနဲ့ ရဲအရာရှိကြီးတို့ ရောက်လာတာဟာ ကျွန်မ ခင်ပွန်းရဲ့ မကောင်းသတင်းများကြောင့်တော့ မဟုတ်တန်ကောင်းပါဘူးနော်၊ ကျွန်မရင်ထဲ အတော်လေးကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားမိတာကလားရှင် ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေတော်”

ဒေါ်ခင်မေကြိုင်က အထိတ်တလန့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရင်း သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ဘတ်ဆီသို့ ဖိထားလိုက်တော့၏။ ဇနီးသည် တစ်ယောက်အနေဖြင့် အမှန်တကယ်ပင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနော့ပုံပဲထင်။

“အို . . . အဲဒီလိုကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ ကျွန်တော်တို့ လာရတဲ့အကြောင်းရင်က ဒေါ်ခင်မေကြိုင် ရဲ့ ခင်ပွန်းဦးလှသန်းငွေရဲ့ ဘာသတင်းစကားကိုမှ ကြားလို့

မဟုတ်ပါဘူး။ သူ တောလိုက်ထွက်သွားတာကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မသိခဲ့မိပါဘူး။ ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ လာရတဲ့အကြောင်းရင်းက တခြား”

“တခြားဆိုလဲ ပြောပါရှင်၊ ကျွန်မရင်ထဲ ပူပန်သောကတွေက များသားလား ကိုကို အဲ ကိုလှသန်းငွေများ တစ်ခုခု”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ။ အစ်မကြီး ထင်သလို တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရောက်လာခဲ့တာက ဟိုဘက်ခြံက ဒီဦးသန်းလှဆွေလာရောက်အကြောင်း ကြားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့်ပါ”

စခန်းမှူး၏ စကားကြောင့် ဒေါ်ခင်မေကြိုင် မျက်လုံးများ ပိုင်းစက်သွားသည်။ ဒီရိုင်းဘာ အောင်သောင်း ဆိုသူကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းဝယ် ခပ်ကုတ်ကုတ် ထိုင်နေသည်။

ဦးသန်းလှဆွေ က ဘာ
တွေများ လာအကြောင်းကြားခဲ့လို့
ပါလိမ့်၊ ကျွန်မတို့က ခြံခြင်းကပ်
နေပေမယ့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေခဲ့
ကြပါတယ်။ သူနဲ့ဘာပြဿနာမှလဲ
မဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူးရှင်”

ဒေါ်ခင်မေကြိုင်က အိမ်နီး
ချင်း ပတ်သက်မှု မရှိကြောင်း
သက်သေ ထူပြောချင်ဟန် တူပေ
သည်။ မိမိခင်ပွန်းသည်၏ အရှိန်
အဝါအပေါ် အားပြုနေဟန်ပင်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးသန်းလှ
ဆွေ အကြောင်းကြားတဲ့ ကိစ္စမှာ
အိမ်ဝိုင်း ခြံဝိုင်းချင်း အဖြစ်မျိုး
မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဒေါ်ခင်မေကြိုင်
တို့ ငှက်ပျောခြံထဲမှာ မွေးထားတဲ့
ခွေးက မြေကြီးကိုယက်ထုတ်ရာက
ပုတ်အဲ့အဲ့အနံ့တွေ ထွက်လာတဲ့
အကြောင်းလာပြောလို့ သံသယ
ရှင်းသွားအောင် ကျွန်တော်တို့
လာကြည့်ကြတာပါ”

“အို... မဖြစ်နိုင်တာပဲရှင်
ကျွန်မတို့ ခြံကို အမြဲတမ်း သန့်ရှင်း
အောင်လဲကျင်းထားတာ တခြား
ပြောင်းပုတ်က ထွက်တဲ့ အနံ့ထင်
ပါရဲ့”

မိမိခြံဝိုင်းအား ပုတ်ခတ်
ပြောဆိုခြင်းအား မခံမရပ်နိုင်အောင်
ဖြစ်သွားဘိသို့ ခါးခါးသီးသီးပင်
ငြင်းဆိုနေချေသေးတော့သည်။

“ဟုတ်မှာပါလေ။ ဒေါ်ခင်
မေကြိုင်တို့က ခြံကို သန့်သန့်
ရှင်းရှင်း ထားတတ်တာ ခြံချင်း
ကပ်ရက်ဆိုတော့ သိထားပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ အသေအချာ ဘာရယ်လို့
အတတ်မသိပေမဲ့ အပုတ်နဲ့က
ဒေါ်ခင်မေကြိုင်တို့ မွေးထားတဲ့
ခွေးယက်ထုတ်တဲ့နေရာက ထွက်
နေတာတော့ အသေအချာ ပြော
နိုင်ပါတယ်”

ဦးသန်းလှဆွေက သူ၏
ယုံကြည်မှုနှင့် ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းတို့

အပေါ် ပွင့်လင်းမြင်သာစွာ ရှင်းလင်း ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။ သည်မှာပင် ဒေါ်ခင်မေကြိုင်၏ လေသံမှာ တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားပြန်သည်။

“ဪ ကျွန်မ သိပြီ သိပြီ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မတွေ့လိုက် မိဘူးလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က အိမ်က ကြောင်ထီးကြီး အဆိပ်မိပြီး သေသွားလို့ မောင်အောင်သောင်း ကိုယ်တိုင် ငှက်ပျောခြံထဲမှာ မြှုပ်ထားလိုက်မိတယ်လေ၊ ကျွန်မတို့က သားသမီးငယ် မရှိလေတော့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ကို သားသမီးလိုသံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး တခြားမပစ်ရက်လို့ ခြံထဲမှာပဲ မြှုပ်ခိုင်းထားလိုက်တယ်လေ”

ဒေါ်ခင်မေကြိုင် လေသံကတစ်ခုခုအား အကာအကွယ်ပေးနေဘိသို့ပင်၊ ပြောဆိုလိုက်သည့် စကားလုံးများအား ပုတ်ထုတ်ပြောဆိုနေခြင်းသာ ဖြစ်နေသည်။ သူမ

ခင်ပွန်း ဦးလှသန်းငွေ အိမ်ပြန်မလာခြင်းအပေါ် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားဘိသို့ စိုးရိမ်ဟန်ပင် မဖြစ်တော့၊ ပူပင်သောကဖြစ်ဟန်ကိုလည်း ကြုံတောင့်ကြံခဲ တာဝန်ခံ ရဲတို့ အိမ်ပေါ်ရောက်မှ ခင်ပွန်းသည်အတွက် အပူရုပ်ဆင် ပြောနေသလို မျိုးရယ်လေ။

“ထားပါတော့လေ တစ်ဖက်ခြံက လူတွေ အနေနဲ့ကလဲ ဒီအပုတ်နဲ့ကို မခံနိုင်တာဆိုတော့ မြှုပ်ထားတဲ့ကြောင်သေကို ပြန်ဖော်ပြီး တွင်းနက်နက် တူးမြှုပ်ပစ်ကြရမှာပေါ့လေ ကဲ လာသွားလုပ်စို့”

စခန်းမှူးက ပြဿနာတစ်ခုအား နှုတ်ဖြင့် ဖြေရှင်းနေခြင်းထက် လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်လုပ်ကိုင်ခြင်းသည်သာ အဖြေမှန် အားထုတ်ဖော် ရရှိလိမ့်မည်ဟု ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ အတွေးမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါလေ၏။

သည်မှာပင် . . .

“အလကား ဒုက္ခရာလို့ရှင် ဒီကိစ္စကို ကျွန်မတို့ တာဝန်ပဲ ထားလိုက်ပါ။ ကဲ မောင်အောင်သောင်း ဧည့်သည်တွေကို ကော်ဖီတိုက်ဖို့ ပြင်လိုက်ပါအုံး။ နောက်ပြီးမှ ဟို ကြောင်သေကို တွင်းနက်နက်တူးပြီး ပြန်မြှုပ်လိုက်အုံးနော် မေ့မနေနဲ့အုံး”

“အို . . . အမေ ကလဲဗျာ ရဲသားတွေက ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလဲ ကြည့်ပစေပေါ့။ တော်ကြာ သူတို့ ကြည့်ချင်တာ မကြည့်ရလို့ ရဲစခန်း ခေါ်သွားရင်တော့ သားက မလိုက်ဖူးနော် ဒါပဲ”

နိုင်နိုင်ကပြောရင်း အခန်းထဲမှထွက်လာခါ နောက်ဖေးခြံထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်တွင် မိခင်ဖြစ်သူက လက်ကို ဆွဲထားသော်လည်း မရလိုက်ပါချေ။ အားလုံးက နိုင်နိုင်နောင်မှ လိုက်ပါသွားကြသဖြင့်

ဒေါ်ခင် မေကြိုင်နှင့် အောင်သောင်းတို့ နှစ်ယောက်၏ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြသည်ကို မည်သူမျှ သတိမထားလိုက်မိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ၎င်းပျော့ခြံ၏ နောက်နားကျကျဝယ် မြေပွယောင်းယောင်း နေရာတစ်ခုအား တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ဦးဝင်းအောင်မြိုင် မှ ရဲတပ်သား တစ်ဦးကို အမိန့်ပေးပြောကြားလိုက်ပါလေ၏။

“ကဲ . . . အဲဒီ မြေပွပွ နေရာကိုတူးဆွပြီး ဖော်ကြည့်လိုက်စမ်းကွာ၊ ဘာကောင်မြှုပ်ထားလဲဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှား သိရတာပေါ့”

ပြောလိုသော ပြောနေရသည် မြေပွပွနေရာမှထွက်ပေါ်လာသည့် အနံ့ကတူးဆွလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ထွက်ပေါ်လာသည်မို့အားလုံးက ကိုယ့်နားခေါင်းကိုယ် ပိတ်ထားလိုက်ကြလေတော့၏။ မြေကဖို့ မြေ

မို့ထင်၊ ကြာကြာ မတူးဖော်လိုက်ရ၊
ခဏအကြာမှာပင် မြေတူးဆွ ဖော်
ထုတ်လိုက်သည်နှင့် အဖြေကထွက်
ပေါ်လာတော့သည်။ မြေကြီးများ
အား ဖယ်ရှားထုတ်ဖော်ကြည့်လိုက်
သည့် နောက်ဆုံးဝယ် . . . .။

♣

(၄)

“ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့
အမှန်တရားကို ထုတ်ဖော် ဖြေရှင်း
နိုင်ဖို့အတွက် ဒေါ်ခင်မေကြိုင်ကို
တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ချင်ပါတယ်။ ဒါမှ
သာ ဥပဒေဘောင် အတွင်းက
ကျွန်တော်တို့ တတ်အားသမျှ အကူ
အညီပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်
ပါတယ်။”

စခန်းမှူးဝင်းအောင်မြိုင်
၏ ဖြေသိမ့်စကား ပြောကြားလိုက်
သည့် လေသံက ဒေါ်ခင်မေကြိုင်
အတွက် အုတ်တံတိုင်းကို ခေါင်းနှင့်

ဝင်ဆောင့် လိုက်ရသည့်နယ်ပင်၊
မတတ်သာသည့်အဆုံးဝယ် မိန်းမ
သားတို့၏ လက်နက်ဖြစ်သော
မျက်ရည်စက်တို့ဖြင့်သာ ဝန်ခံသည့်
အမှုအား ပြုခဲ့လေတော့သည်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ . . .

မှားခဲ့မိပါတယ်ရှင်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်
လို့ နောင်တ၊ တရားလဲ ရခဲ့ရပါပြီ
လေ၊ ကျွန်မအားလုံးကို ပြောဆို
ဝန်ခံပါ့မယ်ရှင်”

ထိုစကားသံ အဆုံးဝယ်
စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သူက အောင်
သောင်း ဖြစ်လည်းဖြစ်ရမည်လေ၊
ဒေါ်ခင်မေကြိုင်ကစကားပြောဆိုရင်း
အောင်သောင်း ဘက်သို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်က အောင်သောင်း
အတွက် အခက်တွေ့သွားစေခြင်းပင်
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဆိုရလျှင် အောင်သောင်း
သည် ဤကိစ္စ၌ ကြံရာပါ၊ ကြည့်
လေ ဒေါ်ခင်မေကြိုင် စကားဆုံး

သည် နှင့် ကားဒရိုင်ဘာ ဖြစ်သော အောင်သောင်းက မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်ပြီး မယောင်မလည်ဖြင့် ထွက် ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်နေချေသည် ပဲလေ။

“ဟေ့ . . . ရဲဘော်၊ အဲဒီ လူကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပါ”

ဝင်းအောင်မြိုင်၏ ပြတ် သားသော အမိန့်စကားကြောင့် တပ်ကြပ်ကြီးက အသင့်ပါလာသော လက်ထိပ်ဖြင့်ကျင်လည်စွာလက်ထိပ် ခတ်လိုက်လေတော့၏။

“ဒါ ဒါ ဘာသဘောနဲ့ လုပ်တာလဲဗျ။ ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ် ရှိလို့လဲ”

ဒရိုင်ဘာ အောင်သောင်း က မခံချင်သော လေသံမျိုးဖြင့် တန်ပြန် မေးခွန်းထုတ်နေခေသေး တော့သည်။ ထိုအချိန်လေးမှာပင် ဒေါ်ခင်မေကြိုင် က ချုံးပွဲချ၍ ဝိုက် လိုက်လေတော့သည်။

“ခင်ဗျားမှာ အပြစ်ရှိ မရှိ၊ ဒေါ်ခင်မေကြိုင်ရဲ့ ပြောပြပဲ့စကားလုံး တွေထဲက အဖြေ ထွက်လာမှာပါ လေ။ စိတ်ကို အေးအေးထားပါ လားဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်ခင် မေကြိုင်က အောင်သောင်း မျက်နှာ အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ လေ၏။ သူမအကြည့်က လျော့ရဲရဲ နိုင်လှသည်။ ပဲထင့်၊ ကားဒရိုင်ဘာ အောင်သောင်းမှာ မထူးဇာတ်ခင်း လိုက်ဘိသို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား ရင်း အသံလုံးဝ ထွက်မလာတော့ ဘဲ ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှ ရဲအရာရှိက ဆက်လက် ပြောကြားလိုက်ပြန်သည်။

“တူးဖော်တွေရှိခဲ့တဲ့ ဦးလှ သန်းငွေရဲ့ ရုပ်အလောင်းက ခင်ဗျာ တို့ပြောခဲ့တဲ့ စကားရပ်တွေနဲ့ လုံးဝ ဆန့်ကျင်နေပြီး ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို ထုတ်ဖော် ပြသနေတယ်ဆိုတာ

သိခဲ့ကြရပါပြီ။ ဦးသန်းလှဆွေရဲ့ ပြောပြချက်အရ ဒီခြံဝိုင်း မိသားစုရဲ့ အခြေအနေ ဦးလှသန်းငွေတို့ရဲ့ မိသားစု အိမ်ထောင်ရေး ထွက်ပေါ် ပြောပြနေတဲ့ ဒေါ်ခင်မေကြိုင်ရဲ့ စကားလုံးများဟာ အဖြစ်မှန်ကို အဖြေထုတ်သွားပြီးဖြစ်နေပါတယ်။

“ကျုပ်တို့ အိမ်ဝိုင်းထဲကို လူသေအလောင်း မြှုပ်ထားတာ ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ကို သတ်မယ်၊ သူ့ကို သတ်ပစ်မယ်၊ အဖေကိုလဲ တိုင်ပြောမယ်၊ ဒီလူသေအလောင်း ကြီးနဲ့ မနေရဲဘူး။ သွားမယ်၊ ငါသွား တော့မယ်”

ပြောရင်းက သားဖြစ်သူ နိုင်နိုင်မှာပြေးထွက်သွားတော့သည်။ ကျုပ်မပြည့်သူကလေးမို့ ဘယ်သူက မျှဟန်တားခြင်း မပြုတော့ဘဲ နေ လိုက်ကြရတော့သည်။ သည့်နောက် တွင်မှ ရဲအရာရှိမှ ဆက်လက်ပြော လိုက်ပြန်သည်။

“အစ ပထမဖြစ်ပေါ်ခဲ့ ရတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ သံသယဖြစ်ပေါ်မှု အပေါ်မှာ ဒရိုင်ဘာကိုအောင်သောင်း ရဲ့ လှုပ်ရှားမှု အပြုအမူလို့ပဲ ပြောပါ ရစေတော့နော်၊ ဒီပြဿနာ ထဲမှာ ခင်ဗျား ဝင်မပါခဲ့ရင် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ကိုယ်လွတ်ရန်းထွက် ပြေးစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

နောက်တစ်ချက် သတိ ထားလိုက်မိတာကတော့ ဒေါ်ခင်မေ ကြိုင် ပြောနေချိန်မှာ သူ့မျက်လုံး တွေက ခင်ဗျားရဲ့ စိုးရိမ်စိတ် မျက်နှာပေါ်မှာ ကျရောက်နေတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြန်မာ နိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်ပြီး ဦးနောက် အသိဉာဏ် က အမြဲတမ်းတွေ့ခေါ် စဉ်းစား နေခဲ့တာကို ကိုအောင်သောင်း မသိ လို့သာဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ခုလို ခင်ဗျား ကို ဖမ်းဆီးရတဲ့ ကိစ္စက ဦးလှသန်း ငွေရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို ငှက်ပျောခြံ

ထဲက တူးဖော်တွေ့ရှိလိုက်ရတဲ့ အချက်လဲ ပါဝင်နေပါတယ်”

ရဲအရာရှိ လေသံက ပကတိ တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါလေ၏။ သူ၏ မျက်လုံးအကြည့်များတွင် လည်း ကိုယ့်အစ်မ တစ်ယောက် အပေါ် မချီတင်ကဲ ခံစားနေလိုက် ရာဘိသို့ ဖြစ်နေပုံပင်။

“ဒီဖြစ်ရပ်ကို ဖော်ထုတ် မရအောင် အစစအရာရာ ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့ကြပေမဲ့ “မကောင်းမှု ဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ” ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို သက်သေခံထောက် ပြ နေတာကတော့ အထင်အရှားပါ ပဲလေ။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်က ဒီရာဇဝတ်မှုအပေါ်မှာ ဒေါ်ခင်မေ ကြိုက်နဲ့ ကိုအောင်သောင်းတို့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် လုပ်ကြံခဲ့ကြ တယ်ဆိုတာ အထင်အရှား ပြသ နေပါတယ်လေ”

အောင်သောင်းမှာ ဘာ တစ်ခွန်မျှ ပြန်မပြောနိုင်ပါလေတော့ ဒေါ်ခင်မေကြိုင်၏ ရှိုက်သံမစဲ လုပ် ရှပ် အစိုက်အမဲတို့ကြောင့် နောင်တ ကြီးစွာရခဲ့သော ငိုကြွေးခြင်းက ထောက်ခံ နေပါချေပြီကော။ ဒေါ်ခင်မေကြိုင် က မိမိအမှားအား နောင်တကြီးစွားရလေဟန်ဖြင့် တည်ငြိမ်ပြတ်သားစွာ ထုတ်ဖော် ဝန်ခံချက်ကို ပြောဆိုခဲ့ပါတော့သည်။

“ကျွန်မ ဒီဖြစ်ရပ်နဲ့ ပတ် သက်ပြီး အမှန်အတိုင်းထွက်ဆို ဝန်ခံ သွားမှာပါ။ တကယ်တမ်းမှာ “ဇနိတ် ပါကံ ဇနေတီ” ဆိုသလို ပေါ့လေ မိမိပြုလုပ်အပ်သော အကြောင်း တရားနဲ့အညီ အကျိုးတရားဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ်ဆိုတာ ခု တော့ ကျွန်မကိုယ်တွေ့ ကြုံတွေ့ ရပြီလို့ ပြောရမလိုပါပဲရှင်”

နောင်တ တရားကောင်း များဖြင့် ပြောဆိုနေသော ဒေါ်ခင်

မေကြိုင် ၏ စကားလုံးများကို နားထောင်နေရင်း တူးဖော်၍ ရရှိခဲ့သော ဦးလှသန်းငွေ ၏ အမဲလိုက် နှစ်လုံးပြူး သေနတ်ဆီသို့ မျက်စိအကြည့်က ရောက်သွားခဲ့ရပြန်တော့သည်။

♣

(၅)

ဦးလှသန်းငွေ အငြိမ်းစား ယူလိုက်သည်နှင့် မိသားစုလိုက် အနီးစခန်းရှိ ခြံဝိုင်းတစ်ဝိုင်းအား ဝယ်ယူလျက် အခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဦးလှသန်းငွေက ငယ်စဉ်ကပင် တောပစ် အမဲလိုက်ဝါသနာပါခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သစ်တောဌာနသို့ အလုပ်လျှောက်လွှာတင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါလေ၏။ အောက်ခြေစာရေးဘဝမှ သစ်တောဝန်ထောက် ဖြစ်သည်

အထိ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရင်း ဒေါ်ခင်မေကြိုင် နှင့် အကြောင်းပါခဲ့သည်ဟု ဆိုရခြင်းမည်။ ဒေါ်ခင်မေကြိုင်မှာ သူမထက် အသက်ကြီးသော ဦးလှသန်းငွေအား သစ်တောဝန်ထောက်ဆိုသည့် ဂုဏ်ပကာသန အား မက်မောသဖြင့် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ ရခါစတွင်တော့ အဆင်ပြေချောမွေ့သည်ဟု ဆိုရသော်ငြား။ အိမ်ထောင်သက်များလာသည်နှင့်အမျှ ဦးလှသန်းငွေမှာ အိမ်ထောင်ရေးထက် သူ ဝါသနာပါသည့်တောပစ်ထွက်သည့် အလုပ်ကိုသာ တစ်စိုက် မတ်မတ်လုပ်ခဲ့သည်လေ။ သူတို့ အိမ်ထောင်ကျတော့ ဦးလှသန်းငွေ မှာ အသက်လေးဆယ်နီးပါးပင် ရှိနေခဲ့ပေ။ ထိုစဉ်က ဒေါ်ခင်မေကြိုင် အသက်မှာ ဆယ့်ကိုးနှစ်သီသီ စွန်းရုံရှိစပင်ဖြစ်ပါလေ၏။ ဤမျှ အသက်

ကွာဟနေရုံသာမက မိမိဝါသနာ
ကိုသာ ဦးစားပေးတတ်သော
ကြောင့် သူတို့ လင်မယားမှာ
စိတ်ခြင်း မတိုက်ဆိုင်မှုများ မကြာ
ခဏ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။ သား
တစ်ယောက် ထွန်းကားလာခဲ့ပြန်
တော့လည်း သားမှာ လူတန်းစေ့
ကျန်းမာရေး ကောင်းသူမဟုတ်။
ကျပ်မပြည့် သူတစ်ဦးအဖြစ် မွေးဖွား
လာခဲ့ခြင်းသာ၊ နောက်တစ်ဦးကျ
ပြန်တော့လည်း မီးတွင်းထဲမှာပင်
ဆုံးပါး သွားသည့်အတွက် သားရေး
သမီးရေးကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုထား
လိုက်တော့သည်။

ဦးလှသန်းငွေ အငြိမ်းစား
ပင်စင်ယူလိုက်တော့ သူတို့တွင်
ဂျစ်ကားလေးတစ်စီးသာ ဖြစ်ဖြစ်
မြောက်မြောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ယခင်က ထိုဂျစ်ကားလေးအား
ကိုယ်တိုင်မောင်းပေမယ့် အသက်
အရွယ်လည်း ကြီးလာ၊ တောပစ်

ထွက်ရာတွင်လည်း အဖော်သတ်
သဘောထားလျက် ယာဉ်မောင်း
သမား တစ်ယောက်ကို ငှားရမ်းထား
လိုက်လေတော့၏။ ထို ဒရိုင်ဘာ
အငှားထားခဲ့လိုက်ခြင်းကပင်
ဦးလှသန်းငွေ၏ ကံကြမ္မာပြောင်းလဲ
စေခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့
မကြာခဏ တောပစ်ထွက်ခြင်း
ကြောင့် လင်ယောက်ျားတာဝန်နှင့်
ဝတ္တရားများ ပျက်ပြားချို့ယွင်းလာခဲ့ရ
တော့သည် လစ်ဟာလျက်ရှိသော
ဝတ္တရားတို့အား တာဝန်သိသော
ဒရိုင်ဘာ အောင်သောင်းက ထမ်း
ဆောင်ခဲ့သည်မှာကြာပါပကောလား။

ပြောရလျှင် အသက်လေး
ဆယ်ဝန်းကျင် ဆိုသော်ငြား၊ ကိုယ်
ခန္ဓာဖွံ့ထွား မိန်းမသားတို့အလှများ
မပျက်ပျယ်သေးသော ဒေါ်ခင်မေ
ကြိုင် ၏ တဏှာကွန်ယက်တွင်းသို့
အောင်သောင်း သက်ဆင်းခဲ့ရတော့
သည်သာ၊ ကိလေသာတဏှာ ကွန်

ယက်၏ အမှိုက်မှောင်မှာ သောက်
လေသောက်လေ ငတ်မပြေသည့်
ဆားငံရေပမာ ဆင်ကန်းတောတိုး
မှောင်ရိ ပျိုးခဲချေသည်သာတကာ။
သူတို့၏ ဖောက်ပြန်နေကြသည့်
အခြေအနေအပေါ် ရိပ်စားမိလာ
သော ဦးလှသန်းငွေက တောပစ်
ထွက်လာသော နေတနေ့တွင် သူ
တပည့်အောင်သောင်းအား . . .

“အိမ်မှာ နှစ်လုံးပြူးကျည်
တွေ မေ့ကျန်ခဲ့ပြီ အဲဒါမင်းအိမ်ပြန်
ပြီး သွားယူလိုက်အံ့။ နောက်ပြီး
အပြန်လဲ ပြန်လာခဲ့နော်ကြားလား။”

ကြုံသည့် ကားကြုံဖြင့်
အောင်သောင်းအား အိမ်ပြန် လွှတ်
လိုက်ပါလေ၏ အောင်သောင်း
အနေဖြင့်လည်းသဘောတွေ့ မနော
ခွေဖြစ် သွားရသည်လေ။ သည်လို
အခွင့်ရေးမျိုးကရဲခဲလှပါဘိတောင်း။
မမကြိုင်နှင့် တစ်ညတာ ကောင်း
ကောင်းကြီး ချစ်စခန်းဖွင့်နိုင်တော့

မည်ဆိုသော အတွေးက အောင်
သောင်း အတွက် လက်ခဲမောင်း
ခတ်လိုက်ရပြီပေ။ အဖြစ်က သူထင်
သလိုမဟုတ်ပါချေ။ အခြေအနေ
အားလုံးကို ရိပ်စားမိနေပြီဖြစ်သော
ဦးလှသန်းငွေက အောင်သောင်း
တောထဲမှ ပြန်သွားပြီးနောက်မှ
လိုက်သွားလေတော့၏။ ထွေးထင်
ထားသည့် အတိုင်းပင် ခင်မေကြိုင်
နှင့်အောင်သောင်းတို့ မျောက်ဇာတ်
ခင်းနေသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်
တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။ ဦးလှ
သန်းငွေမှာ ဒေါသလည်းဖြစ် ရှက်
လည်း ရှက်မိလေသောအခါ သူ့စိတ်
ကို သူမထိန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရလေ
တော့၏။

“ဪ . . . မင်းတို့က
ငါ့ကွယ်ရာမှာ ဒီလိုပဲ ကြည်နူးနေ
ကြတာပေါ့လေ။ မင်းတို့ အခြေ
အနေကို မသင်္ကာဖြစ်နေခဲ့တာ
ကြာပါပကောလား။ ဒါ့ကြောင့်

တစ်ဖက်လှဲပြီး အောင်သောင်းကို တမင်ပြန်ခိုင်းပြီး ငါလိုက်ချောင်းခဲ့ တာလေ ဟား...ဟား...ဟား မင်တို့ ခုတော့ ဘာပြောချင်ကြ သေးလဲ သစ္စာမဲ့တဲ့ မင်းတို့ နှစ် ယောက်ကို လှူပြည်မှာ မထားဘူး မထားဘူး သိလား”

မထင်မှတ်ဘဲ ခိုးထုတ် ခိုးထည်နှင့် မိလိုက်ရသည်မို့ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားကြဘိဖြစ်ခြင်းမပြောပါနှင့်တော့၊ မတုန်လှုပ်ဘဲနေမလားဦးလှသန်းငွေ လက်ထဲမှာက အမဲပစ်သေနတ် ပြောင်းဝက သူတို့အား ထိုးချိန်ထား သည်ပဲလေ၊ သူတို့ နှစ်ဦးသားမည် သို့မျှဆင်ခြေပေး၍ မရနိုင်တော့သည် ကိုသိလိုက်ရသော အောင်သောင်း က ရုတ်တရက် ဦးလှသန်းငွေ ထံသို့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ဝင် လိုက်ခါ ပြန်လှန်တိုက်စစ်ဆင်လိုက် လေတော့၏။

အောင်သောင်း ခုန်ဝင် လိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် ဦးလှ သန်းငွေ လက်ထဲမှ အမဲပစ်နှစ်လုံး ပြူး သေနတ်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆီသို့ လွင့်စင်ကျသွားခါ နှစ်ဦးသား လုံးလားထွေးလားဖြင့် သူတပြန် ကိုယ်တပြန် ထိုးကြိတ်နေကြတော့ သည်။ အသက်အရွယ်ခြင်း မမျှတ သည်မို့ ဦးလှသန်းငွေမှာ အောင် သောင်း အောက်သို့ ရောက်သွားရ တော့သည်၊ သည်မှာပင် အောင် သောင်း လက်အတွင်းသို့ အမဲပစ် ထွက်စဉ် အသုံးပြုသည့် ဓားစူး က ရောက်လာသည်၊ ထိုအမဲလိုက် ဓား အား ဒေါ်ခင်မေကြိုင် ကိုယ်တိုင် ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အောင်သောင်းက ဒေါ်ခင်မေကြိုင် အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပါလေ၏။ သူ့အား အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်ကိုမြင်လိုက် ရသည်နှင့် တွေဝေစဉ်းစား မနေ

တော့ဘဲ၊ ဦးလှသန်းငွေ၏ ရင်ဝသို့ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ထိုးစိုက်ချလိုက်လေ တော့၏။

♣

(၆)

“ပြောရရင် အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားတော့တာကလား သွေးပူတုန်းက လက်လွှတ်စပယ်လုပ်ခဲ့မိကြပေမဲ့ အခြေအနေကဘယ်လိုမှ ပြုပြင်လို့ မရတော့တဲ့အဖြစ်ဆိုးရယ်လေ နောက် သွေးအေးသွားတော့မှ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းခြင်းဆိုင် အဖြေရှာကြတယ်။

အောင်သောင်းကို တောထဲကနေ အိမ်ပြန်ခိုင်းပြီး သူကိုယ်တိုင်က လူမသိ၊ သူမသိ တိတ်တဆိတ် အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကိုရခဲ့ကြတယ်”

ဒေါ်ခင်မေကြိုင်က စခန်းမှူးဝင်းအောင်မြိုင်အား ဖွင့်ဟဝန်ခံပြောဆိုရာမှ တစ်ချက်မျှ ရိုက်ရင်း၊ စီးကျလာသော မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ်နေလိုက်ပြန်သည်။ နောက်မှ သက်မတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း...

“ပြောရရင် ကျွန်မခင်ပွန်းသည်နဲ့ အောင်သောင်းတို့ တောပစ်ထွက်သွားတာကို အနီးနားပတ်ဝန်းကျင်အားလုံးက သိထားကြတာကလား ရှင်... သူက အမြဲလိုလို တောပစ်ထွက်တတ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ခုကိစ္စမှာ အောင်သောင်းပြန်လာတာကိုလဲ ဘယ်သူမှ မသိသလို ကျွန်မ ခင်ပွန်း တောထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းက သိထားပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။ ဒီအချက်နဲ့ပဲ၊ သူ့ အလောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် ငှက်ပျော်ခြံထဲမှာပဲ ညတွင်းချင်း အောင်သောင်းနဲ့အတူ မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်ကြတယ်

ဆိုပါတော့လေ ညလည်းည စိုးရိမ်
စိတ်ကလဲ ကြီးနေတာမို့ အလောင်း
ကို ဖြစ်သလိုမြုပ်ထားခဲ့ကြတာမို့
ခုလိုအိမ်က ခွေးက သူ့သခင်အနံ့
ရပြီး မြေကြီးကို ယက်ထုတ်ရာက
ခုလို ခုလို”

ဒေါ်ခင်မေကြိုင်မှာ သူတို့
အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်
ဖွင့်ဟ ပြောဆိုရင်း တရားဥပဒေ၏
အပြစ်ဒဏ်ကျရောက်ခံရမည်ကို
သဘောပေါက် နားလည်သွားဟန်
ဖြင့် ချုံးပွဲချ ငိုလိုက်လေတော့၏။
နောက်မှ ရင်နာနာ စကားတစ်လုံး
အား ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မ သားကတော့
ဒီကိစ္စကိုဘာမှ မသိပါဘူးလေ၊ သူ
အဖေ ကိုယ်တိုင်က သားအပေါ်မှာ
ဂရုမစိုက်တော့ သူကလဲ ခင်တွယ်မှု
မရှိပါဘူး၊ စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျွန်မ
တို့ဟာ အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ခွေး
လောက်မှ သစ္စာမရှိတဲ့လူတွေပါပဲ

လေ၊ ကံစိမံရာကို သာခံကြရတော့
မှာပေါ့”

“ဦးလှသန်းငွေ ပျောက်
ဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီအတိုင်း
ပတ်ဝန်းကျင်က နေကြလိမ့်မယ်လို့
ဒေါ်ခင်မေကြိုင်တို့က အတွေး
ရောက်နေကြတယ် ထင်ပါရဲ့”

“မထင်မှတ်ပါဘူး ရှင်
အချိန်ဆွဲပြီး ရက်အတော်ကြာမှ
သဘောဝကျကျ လာရောက်
အကြောင်းကြားတိုင်တန်းဘို့ စီစဉ်
ထားခဲ့ကြတာ၊ နောက်ရက်ကျ
မောင်အောင်သောင်း တောထဲက
ပြန်လာပြီး ကိုကိုတစ်ယောက်ထဲ
တောထဲမှာနေခဲ့တယ် ဆိုတာ
အများသိအောင် စကားပြောထားပြီး
ရက်ကြာလာလို့ ကိုကိုပြန်မလာ
တော့မှ ရဲစခန်းကို လာအကြောင်း
ကြား တိုင်တန်းရင် မောင်အောင်
သောင်းအပေါ် သံသယလဲရှင်းသွား
ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားကြတာ

ကိုး ခုတော့ ခွေးက အရှင်သခင်ရဲ့ အနံ့ကိုရပြီး ဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့ အတွက် ခုလို ခုလို”

ဒေါ်ခင်မေကြိုင်က စကားကို ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ပြုလုပ်ခဲ့မိသည့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုအတွက် နောင်တကြီးစွာ ရသွားပုံရပါလေသည်။ စင်စစ် လူသားတို့၏ ကိလေသာအမှိုက်မှောင်အားမောဟဖုံးလွှမ်းသွားသောအခါ မလုပ်သင့်သည့်အလုပ် တစ်ခုအား မှိုက်မဲစွာ ပြုလုပ်ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် ကိလေသာ၏သားကောင်များသဖွယ် နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရချေသည် တကား။ မိမိ လင်ယောက်ျားခင်ပွန်းအပေါ် ရမ္မက်ဆန္ဒတစ်ခုတည်းအတွက် လော်လီဖောက်ပြား ကိလေသာအမှိုက်မှားကြောင့်တစ်ပါးသူရင်ခွင်ဝယ်ပျော်ချင်လိုစိတ်ကအသိတရားများအားလုံး ဖုံးသွားခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါလေ၏။ တစ်ဖန် မိမိအလုပ်၏ ကျေးဇူးသစ္စာ

ကိုမှမထောက်ထား ကာမပိုင် မိန်းမသားတစ်ဦးအပေါ်ဖောက်ပြားခဲ့သည့် အောင်သောင်း ကဲ့သို့သော လူမှိုက်မျိုးကိုမှအပျော်ထားခဲ့ခြင်းမှာ ငရဲသို့ အဖော်ခေါ်သွားခြင်းနှင့် သာတူနေပါချေသည်။ ဆိုရလျှင် သူတို့နှစ်ဦး၏ ပစ္စက္ခသာမက နောင်သံသရာဘဝတွင်လည်း ဒုက္ခဘုံနှင့် ကြုံတွေ့ရအုံးမည်သာ မဟုတ်ပါလား။

လူသားအများ အသိတရားများဖြင့် အမှားအမှန် ဝေဖန်သုံးသပ်လျှင် မိမိဘဝလစ်ကြောင်း ကောင်းအောင် ကျင့်ကြံဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေဟုဆုတောင်းလျက် . . .

ဝန်ခံချက်

၁၉၉၉ ခုနှစ်က အမှန်တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော မှုခင်းတစ်ပုဒ်အား ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပါကြောင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်မှု ရှိခဲ့ပါက ခွင့်လွှတ်ပါရန်။ ။

သီဟ်းသန်းအောင်(မြင်းခြံ)

တကယ်ပါပဲရှင်။

မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပဲ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တပြတ်အတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရတာပါ။ ဘယ်လိုမှ မျှော်မှန်း မထားခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်အခြေအနေ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာတွေ အခုတော့ တကယ်ကို ဖြစ်နေပြီပဲ။

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းတောထဲမှာ မျက်နှာတစ်ဝက်နဲ့ လက်တစ်ဖက် ခြေတစ်ဖက်သာ ပေါ်လှပေါ်ခင်။

တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်မှာဖိအား
နဲ့ မိုးထားနေတာက မော်တော်ကား
တစ်စီး။ အိတ်လောပိုက်က ထွက်
နေတဲ့ အပူရှိန်က ခြေထောက်ပေါ်
မှာ လောင်ကျွတ်မတတ်။ ထူထပ်
သိပ်သည်းကျလာတဲ့ နှင်းဖွဲမှုန်က
လည်း ကျွန်မရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်ကို
တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း။

ကျောရိုးက စစ်ခနဲကိုက်
လာမှပဲ ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိ
တယ်။ အချိန်တောင် အတော်ကြာ
ကြာပြီပဲ။ အင်းလေ ဒီလိုနေမျိုး
အခါမျိုးဆိုရင် တကယ်ကို အလုပ်
များတာပါပဲလေ။ မွန်ကြီးဆေးရုံကြီး
မှာ ကျွန်မက အထက်တန်းသူနာပြု
ဆရာမတစ်ဦးပါ။ ဒီဆေးရုံကလည်း
ကင်ဆာရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
အဖုအကျိတ်တို့ကို ခွဲစိတ်ကုသတဲ့
နေရာမှာ နာမည်ကြီးပေါ့။

တစ်နေ့တစ်နေ့ လာကြ
တဲ့ လူနာတွေကလည်း မနည်းပါ
ဘူး။ လာတဲ့လူနာတွေရဲ့ ဆေး
မှတ်တမ်းပြုစုရ ကုသခံယူမှုအတွက်
ပြင်ဆင်ပေးရနဲ့ မအားပါဘူးရှင်။

ညနေပိုင်း ဂျူတီစတင်
ကတည်းကလုပ်ရတာ။ တချို့ဆရာမ
တွေကလည်း နေမကောင်းလို့ ခရီး
ထွက်လို့ဆိုပြီး ခွင့်သွားနေကြတော့
ကျန်တဲ့လူ အင်အားရှိသလောက်
နဲ့ပဲ လုပ်ရတော့တာပေါ့။

ကျွန်မကလည်း လူလွတ်
ဆိုတော့ အချိန်အခါ မရွေး။ လုပ်
အားဝင်ပေးရတော့တာပါပဲ။ ဒေါင်း
တစ်ခုလုံးလည်း မူးနောက်ရီဝေနေ
ပြီ။ လက်ကနာရီကို ကြည့်မိတယ်။
အင်း ဆယ်တစ်နာရီနဲ့ လေးဆယ့်
ငါးမိနစ်တောင်ရှိပြီ။

ဆေးရုံပေါ်ကနေ ကျွန်မ
ကားရပ်ထားရာနေရာကို ဆင်းပြီး
လမ်းလျှောက်လာခဲ့တယ်။ အပြင်

ဘက်မှာ နင်းတွေကို ဖွေးဖွေးလှုပ်ပဲ။ ဒီည တော်တော်အေးတော့ ဝတ်ထားတဲ့ သိုးမွေး အနွေးထည်ကို ကြယ်သီးစေ့စေ့ တပ်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်မနေတဲ့ အဆောင်နဲ့ ဆေးရုံကို ကားမောင်းသွားရင်း မိနစ် နှစ်ဆယ်သာ မောင်းရတယ်။ ဆေးရုံကနေ မောင်းလာရင်က တစ်မိုင်သာသာ ရောက်လာတော့ ကျွန်မ ရုတ်တရက် သတိရမိတော့တယ်။

ဟင်း... ဒုက္ခပါပဲ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ကျွန်မ မေ့ခဲ့ပြီ။ မနက်ဖြန်မှာ အရေးတကြီး ခွဲစိတ်ရမယ့် လူနာတွေရဲ့ နာမည်နဲ့ နံပါတ်ကို အကွရာစဉ်လိုက်စီပြီး အဆင်သင့်လုပ်ဖို့ ကျွန်မ မလုပ်ခဲ့ရတာကို သတိရမိတယ်။

လမ်းမကြီး တလျှောက် မောင်းလာတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကားကို ခဏရပ်ပြီး ဆေးရုံကို အမြန်ဆုံးနဲ့ အတိုဆုံးရောက်မယ့် ဖြတ်လမ်းကို

ရွေးလိုက်တယ်။ လူတွေ သိပ်အသုံးမပြုတဲ့ စယ်လ်ဆီလမ်းက အတိုဆုံး ဖြစ်တယ်လေ။

လမ်းပေါ်မှာ နင်းတွေ ဖွေးနေတယ်။ တခြားကားတွေ သွားထားတဲ့ ကားဘီးရာကိုလည်း မတွေ့ရပါလား။ နင်းလွှာထဲ မောင်းလာရတဲ့အတွက် ကားက ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ် လို့နေပါတယ်။ ကားရှေ့မီး အလင်းရောင်က မပြုပြင်ဘဲ ပျက်စီးနေတဲ့ လမ်းကို မြင်ရတယ်။ မောင်းရင်းက သတိထားမိလာတော့ ပျက်စီးနေတဲ့လမ်းပျက်ကြီးပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာနဲ့ ကျွန်မ မောင်းနေမိပါလာရင်။ ဆက်မသွားချင်တော့ဘဲ ပြန်ကွေ့မိလိုက်တယ်။ စိတ်ကူးပေါက်သလို လုပ်လိုက်တာပါပဲ။ ဒီတစ်ခါမှ ပိုအခက်ကြုံရတာပဲရှင်။ လမ်းပေါ်မှာ နင်းကထူနေတော့ ကားရဲ့ နောက်ဘီးတွေက နင်းထဲမှာ မြှုပ်နေပြီ။ ရှေ့လည်းမတိုး၊ နောက်

လည်းမဆုတ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မလှုပ်
တော့ဘူးရှင်။ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး
ဆင်းလိုက်တယ်။ အမလေးလေး၊
အပြင်မှာ တော်တော်လေးကို အေး
တာပဲ။ ကျလိုက်တဲ့ နင်းတွေက
လည်း သဲသဲမဲမဲ၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်
ကို အကူအညီတောင်းဖို့ကြည့်မိ
တယ်။ စက်ရုံပျက် ဂိုဒေါင်ဟောင်း
ကြီးကိုသံာတွေ့ရတယ်။ မီးလည်း
မရှိ၊ ဘာသံမှလည်းမကြားရနဲ့ အကူ
အညီရဖို့ဆိုတာတော့မလွယ်ပါလား။

စိတ်အေးအေးထားပြီး
စဉ်းစားလုပ်ဖို့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ
ဖြေသိမ့်မိတယ်။ ဘယ်လိုများလုပ်
ရရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားလိုက်
တော့မှ အစ်ကိုကို သွားသတိရ
တယ်။ ကျွန်မအစ်ကိုလည်း ဒီလို
ကားမောင်းလာရင်း နင်းတောထဲမှာ
နစ်ခဲ့ဖူးပါလား။ အဲဒီတုန်းက လွတ်
မြောက်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ နည်းကို
သူပြောပြထားလို့ ကားရဲ့ ရှေ့ ဂီယာ

ကိုသွင်းပြီး လက်ကိုင်ကိုလှည့် ကိုယ်
နဲ့တွန်း ကားရွေ့အောင်လုပ်ရတော့
တယ်။ ဒီတစ်နည်းပဲ ကျွန်မ ကြံနေ
တဲ့အခြေအနေဆိုးက လွတ်မြောက်
ဖို့ နည်းလမ်းဖြစ်တယ်။ ကားနည်း
နည်းရွေ့တာနဲ့ မောင်းတဲ့နေရာ
ကမန်းကတန်းဝင်ပြီး မောင်းရတယ်။

လမ်းက ကုန်းဆင်းကုန်း
တက်၊ နောက်ဘီးတွေကလည်း
ဆင်ခြေလျှောဘက်မှာရှိနေတော့
တော်တော်လေး အားစိုက်ရမှာပဲ။
အင်ဂျင်ကို စနိုးပြီး ညာဘက်က
နောက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။
ဘီးရွေ့အောင် ရှေ့ကားဘီးက ဘန်ပါ
ကိုအားစိုက်တွန်းရတယ်။ တစ်လက်
မ နှစ်လက်မလောက် ရွေ့သလိုလိုနဲ့
နင်းတောထဲမှာပဲ နစ်ဝင်နေတယ်။
အေးလိုက်တာလည်းမပြောနဲ့ ကျွန်မ
တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေပြီ။

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်
တွန်းလိုက်တယ်။ ပိုပြီးရွေ့အောင်

ဆိုပြီး အားကုန်တွန်းလိုက်တာပဲ။ ကားက လိမ့်သွားလိုက်တာ ရှေ့မရောက်ဘဲ နောက်ဘက်ကို ပြန်လိမ့်ဆင်းသွားတာပါပဲရှင်။ ကျွန်မလည်း အမြန်ပြေးပြီး မောင်းတဲ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကားရပ်အောင် လုပ်မလို့ပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မစီးလာတဲ့ဖိနပ်ကချောပြီး ခြေခေါက်လဲတော့တာပါပဲ။ မောင်းတဲ့ဘက်က နောက်ဘီးဟာ ကျွန်မခြေထောက်ကို ဖြတ်ကျိတ်လိုက်ပြီး ကားတစ်ခုလုံးပိလာတယ်။ ကျွန်မခြေထောက်ကို ဟိုလိန်ဒီလိန်နဲ့ လွတ်အောင် လုပ်ကြည့်တယ် မရပါဘူး။ အတင်းအကျပ်ရုန်းလို့မရအောင် ဖိထားသလိုပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ညာဘက်လက်က လည်း ပခုံးအောက်မှာ ပိနေပြီး ဘယ်ဘက်လက်တစ်ခုသာ လှုပ်လို့ရတယ်။ အမလေးလေး ကားကလည်း တဖြည်းဖြည်း လိမ့်ဆင်းလို့နေပါလား။ ရှေ့ဘီးတွေဟာ ညာ

ဘက်ကို ရွေ့လာသလို၊ ဘယ်ဘက်မှာရှိတဲ့ဘီးဆိုရင် ကျွန်မခေါင်းနဲ့သုံးပေအကွာလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒုက္ခပါပဲရှင်။ ကားကလည်းတဖြည်းဖြည်း ကျွန်မခေါင်းနားကိုရောက်ခါနီးနေပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်လာရင်သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တမ်းတမိတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်လာနိုင်ပါ့မလဲရှင်။ ဒီလို အခါမဲ့ အချိန်မဲ့ သန်းခေါင်ယံညမှာ အလုပ်ကိစ္စမရှိဘဲ ဘယ်သူမှလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ စိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာ မရသလိုပဲ။ တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ကို ထိန်းထားရတယ်။ ဒုက္ခ အကွင်းအကျပ်ထဲရောက်ရင်လွတ်လမ်းကို စိတ်အေးအေးထားပြီး စဉ်းစားမှဖြစ်တော့မယ်။ ကျွန်မတတ်နိုင်သမျှ လွတ်နေတဲ့ ဘယ်လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ကားလိမ့်တာကိုတွန်းမိတယ်။ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်လှမ်းယှဉ်ဆွဲသလိုပါပဲ။ အရာမရောက်ပါဘူး။

အိပ်မက်ဆိုးကြီးမက်ပြီး အိပ်ရာထရင်ပျောက်ပျက်သွားသလို အခု ကျွန်မခံစားတွေ့ကြုံရတာကို အိပ်မက်သာဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိတယ်။ ဒါမှ အိပ်ရာကနီးရင် ဘာမှ မဖြစ်တော့မှာ ခေါင်းလေး တစ်ချက် စောင်းပြီးနာရီကြည့်မိတယ်။ လက်တံကတော့ရွှေမြရွှေလျက်ပါ။ အိပ်မက်မဟုတ်ဘဲ တကယ်ကို ဖြစ်နေပြီ။ ရင်ထဲက နှလုံးခုန်သံ တွေကနားမှာ ဆတ်ဆတ်ပြန်ကြား နေရသလိုပဲ။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခြေထောက်တွေဟာ ကားရဲ့နောက်မီးခိုးထွက်ပိုက်နဲ့ ထိလာတယ်။ ပူလိုက်တာရှင်ခြေထောက်တွေလောင်ကုန်သလားထင်ရတယ်။ ကားစက်သံကလည်း နားထဲမှာဆူညံနေတယ်။ ဒီအသံတွေလည်း မကြားချင်ဘူး။ အိတ်ဇောပိုက်က မီးခိုးအပူကိုလည်း မခံနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါတွေကိုသာ မခံစားရရင် ကျွန်မ အနေနဲ့ ခုလို

ဒုက္ခခံစားနေရတာကို လွတ်မြောက်ဖို့အရေး စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်။ အိတ်ဇောပိုက်ကထွက်လာတဲ့ အပူငွေ့ကို ကျွန်မ လက်နဲ့ ပိတ်ထားနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထုံကျင်လာတာ နေရာအနှံ့ပါပဲ။

ကျွန်မသိလိုက်ပါပြီ။ ကားနောက်ဘီးက တဖြည်းဖြည်းနှင်းထဲနစ်ပြီး ကျုံ့ဝင်လာလေလေ ကားကလည်း ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပိလာလေလေပါပဲ။ အင်း ဒီလိုနေ နေရတာနဲ့စာရင်သေသွားတာမှ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မလည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို အိတ်ဇောပိုက်နဲ့ လွတ်ရာကို တတ်နိုင်သမျှရွှေ့ပြီး အသက်ခပ်ပြင်းပြင်း ရှုထုတ်လိုက်ရတယ်။ အနံ့အသက်ဆိုးတွေ ပျောက်သွားမှဖြစ်မယ်။ လေကလည်းတိုက်နေတာ ကျောရိုးတစ်ခုလုံး အေးစိမ့်သွားမတတ်ပဲ။ ကျွန်မအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကင်း

မဲ့နေပါပြီ။ ကားကလည်း တဖြည်း
 ဖြည်း လိမ်ဆင်းနေတယ် ကား
 နောက်ဘီး ရွှေသွားလို့နည်းနည်း
 သက်သာသွားသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့်
 နောက်ဘီးကတော့ နှင်းထဲမှာ မြုပ်
 မြဲမြုပ်လျက်ပါပဲ။ ဒုက္ခရောက်မှ
 ဘုရားတမိတော့တယ်။ ကျွန်မ
 အနေနဲ့ ဘာသာရေးကို အလေး
 အနက်ထားခဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်း
 အခုမှတော့ ဘုရားတရပြီ။ အသက်
 အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံလာမှပဲ လေးလေး
 နက်နက်ဘုရားကိုတိုင်တည်မိတယ်။
 နှုတ်က တဖွဖွ၊ ရင်ထဲကလည်း
 မနားတမ်း စိတ်ပါလက်ပါတိုင်တည်
 မိတော့တယ်။ ဘုရားသခင်ကတော့
 ကျွန်မအဖြစ်ဆိုးကို ကြည့်နေမှာ
 မဟုတ်ပါဘူး။ ကူညီကယ်မမယ့်
 သူကို ပို့လိုက်မှာပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ နာရီ
 လေးတောင်ရပ်သွားပြီ။ မနက်နှစ်
 နာရီတောင်ထိုးပါပေါ့လား။ မျှော်
 လင့်ချက်လည်း ကုန်ပါပြီ။ နှင်းတွေ

ကလည်း ကျနေလိုက်တာ။ အိပ်
 ပျော်အောင် ကြိုးစားကြည့်တယ်
 လည်နေတဲ့ကား အင်ဂျင်စက်သံက
 နောင်ယုက်လွန်းတယ်။

နှင်းထဲမှာ မြုပ်နေတဲ့
 ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို စာတ်နိုင်
 သမျှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပြီး မကြည့်
 တယ်။ ညာခြေကိုလည်း လှုပ်ကြည့်
 တယ်။ နှင်းရဲ့ အအေးဒဏ်ကြောင့်
 ထုံကျင်နေပြီ။ ဘာဆိုဘာမှ ခံစားမှု
 မရှိသလိုပဲ။ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံမှာ
 ဒီလို အအေးဒဏ်ကြောင့် ကိုယ်
 အင်္ဂါတွေ ထုံကျင်ပြီးရောက်လာတဲ့
 လူနာတွေဆိုရင် ခြေဖြတ်၊ လက်
 ဖြတ်ပစ်ရတာမျိုးရှိခဲ့တယ်။ ခုလည်း
 ကြည့် ကျွန်မရဲ့ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး
 အေးခဲ့နေပြီ။ ကျွန်မဘဝတော့
 ဒီကားအောက်မှာပဲ မြုပ်နံ့အဆုံး
 သတ်ရတော့မှာပါပဲ။ မနက်သုံး
 နာရီရှိမယ်ထင်ပါတယ်။ ခပ်ဝေးဝေး
 က မောင်းလာနေတဲ့ ကားသံနဲ့

မီးရောင်ကိုကျွန်မကြားရမြင်ရတယ်။ မဖြစ်နိုင်မှန် သိနေပေမယ့် ကား အောက်ကပြေးပြီးခေါ်ချင်လိုက်တာ။

“အနားကို လာခဲ့ပါရင် ကျွန်မရဲ့ ကားရေမီးကိုကြည့်ပါ။ ဒီမှာ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်။ အမြန်လာ ကြပါရင်။ ဒီထက်ကြာရင် ကျွန်မ သေရပါလိမ့်မယ်”

အတင်းရုန်းကန်ပြီး ကျွန်မ အော်ဟစ်မိတယ်။ ကျွန်မရဲ့မျှော်လင့် ချက်တွေ ပျောက်သွားပါပြီ။ ကြားရ တဲ့ကားသံနဲ့ မီးရောင်ဟာ မြင်ကွင်း က ပျောက်ကွယ်သွားပါကယ်။

“ကယ်ကြပါရင်၊ ကယ်ကြ ပါ။ စယ်လ်ဘီလမ်းထဲမှာ ဒုက္ခ ရောက်နေပါတယ်”

စိတ်လျော့လိုက်ပါပြီ။ သေရမယ့်အချိန်ကိုပဲ စောင့်ရတော့ မယ် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက် မိတယ်။ တဝီဝီလည်နေတဲ့ ကျွန်မ ကားရဲ့ စက်သံဟာ မကောင်းဆိုးဝါး

အော်သံလိုပါပဲလား။ တဖြည်းဖြည်း လိမ့်ဆင်းလာတာ ကျွန်မရင်ဘတ် ပေါ်ရောက်နေပါပြီ။ ညာဘက်ဘီး ကလည်း ချိုင်းနားမှာ နောက်တစ် ချက်ရွေတာနဲ့ ကျွန်မရဲ့ မျက်နှာပေါ် ကို ဖြတ်ကြိတ်တော့မယ်။ အသက် ရှူရတာကိုက မှုမမှန်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မသေရမယ့် အချိန်က မဝေး တော့ပါဘူး။ လူတွေမြင်ရင်လည်း ကျွန်မရဲ့ အလောင်းကိုသာ မြင်ရ တော့မှာပဲ။ မျက်လုံးကိုသာ စုံမှိတ် ထားလိုက်တယ်။ မကြာခင်အချိန် မှာ ကျွန်မရဲ့ခေါင်းကို ကားဖြတ် ကြိတ်တော့မယ်လေ။

ကျွန်မစိတ်တွေ ဆောက် တည်ရာမရအောင် တုန်လှုပ်နေ တယ်။ ကျွန်မ မသေချင်သေဘူး။ ဘုရားသခင် ကယ်ပါလို့ ဆုတောင်း တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အား ပေးနှစ်သိမ့်လိုက်တယ်။ ဒီမော်တော် ကားစက်သံကို ဥပေက္ခာပြုပြီး အိပ်

ပျော်အောင်ကြိုးစားရမယ်။ ဘာဆို
 ဘာမှ မသိဘဲ ဘုရားသခင်ထံမှာပဲ
 အဆုံးအမခံယူပြီး လိုက်သွားတော့
 မယ်။ ညင်ညင်သာသာနဲ့ပဲ သေချင်
 ပါတယ်။ အို ကျွန်မနားထဲမှာ ကား
 စက်သံတစ်ခု ဟုတ်ပါပြီ။ ခပ်ဝေး
 ဝေးက လာနေတဲ့ ကားသံ။ ဟော
 ကားရှေ့မီးလင်းနေတယ်။ တဖြည်း
 ဖြည်း အလင်းရောင် စူးလာသလို၊
 စက်သံလည်း နီးနီးလာတယ်။
 လာနေတဲ့ ကားရှေ့မီးအလင်းရောင်
 က ကျွန်မကို ထိတွေ့လာတယ်။
 ကျွန်မကိုယ်တစ်ဝက်က နင်းထဲမှာ
 လက်တွေ ခြေတွေကလည်း ကား
 အောက်မှာ။ ကားမောင်းသူဟာ
 ကျွန်မကို ဘယ်လိုလုပ်မြင်ပါ့မလဲ။
 ကျွန်မစိတ်တွေ စိုးရိမ်ပူပန်လာ
 တယ်။ တတ်နိုင်သမျှ နာကျင်နေတဲ့
 ဘယ်လက်ကို ကျောအောက်က
 မရရအောင်ထုတ်ပြီး လှုပ်ရမ်းပြ
 လိုက်တယ်။

အမလေး ဝမ်းသာလိုက်
 တာရှင်။ ကျွန်မနားထဲမှာ ကား
 တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းသံ၊ စကားပြောသံ
 ခြေသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။ လူ
 တစ်ယောက်ရဲ့အသံပဲ။

“အလို ဘုရား၊ ဘုရား”
 ကျွန်မ သူ့အသံကြားလို့
 ကြည့်လိုက်တယ်။ အသက်ခပ်ငယ်
 ငယ်သာရှိကြသေးတဲ့ ရဲသားနှစ်ဦး။
 ရုတ်တရက်ဝမ်းသာမိတယ်။ ကျွန်မ
 မသေနိုင်တော့ဘူး။ ကယ်မယ့်သူကို
 ဘုရားသခင်က လွှတ်လိုက်ပြီ။

“မင်း သူ့ကိုစကားပြောနှင့်
 ငါ ရေဒီယိုနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်
 ပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်မယ်”

“အေး၊ အေး၊ ကောင်ပြီ”
 ရဲသား တစ်ယောက်က
 ကားရှိရာကို ပြေးသွားတယ်။ တစ်
 ယောက်က ကျွန်မ အနားမှာ
 ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

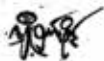
သူ မေးတာကို ဖြေချင်
တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘဝက
လေဖြတ်ခံထားရသလိုပဲ။ ပါးစပ်
လည်း လှုပ်လို့မရဘူး။ မကြာခင်မှာ
ရဲသားတစ်ယောက်နဲ့အတူ အဖော်
တွေပါလာတယ်။ လူလေးယောက်
က ကျွန်မကို ဖိထားတဲ့ကားကို
ဝိုင်းပြီး မ.က တွန်းတယ်လိုက်
ကြတယ်။ နှင်းတောထဲက ကျွန်မ
ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ထမ်းစင်ပေါ်တင်
စောင်ထူထူ အုပ်ပေးကြတယ်။

တကယ့်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင်ပါ
ပဲ။ အန္တရာယ်စက်ကွင်းက ကျွန်မ
လွှတ်ခဲ့ရတယ်။ ကြောက်စရာ
ကောင်းလှတဲ့ မော်တော်ကား စက်
သံလည်း မကြားရတော့ဘူး။ အိတ်
ဇောပိုက်ကအပူဒဏ်ကြောင့် ကျွန်မ
အဝတ်အစားတွေလည်း လောင်
ကျွမ်းနေပြီ။ ပါလာတဲ့ ဆရာဝန်က
ပထမတော့ ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ
တစ်ခုခုတော့ ချို့ယွင်းသွားမှာပဲလို့
ထင်တယ်။ ဘုရားသခံ ကယ်မတာ

စာ မှု များ ပေး ပို့ နိုင် ပါ သည်။

လျှို့ဝှက်ဖိုင်

အမှတ်-၂၇၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၉ ၅၀၆၇၈၇၇

ပါပဲ။ အရိုးတစ်ချောင်းမှ မကျိုးဘူး။ ကျွန်မကို ခုတင်ပေါ်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေးထားပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ခိုင်းတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ အိပ်ပျော်မှာကို စိုးရိမ်တယ်။ အခု သေတွင်းက လွတ်မြောက်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ အဖြစ်ဟာ တကယ်လား။ အိပ်မက်လား ဆိုတာကိုဝေခွဲလို့ မတော့။ မနက် ၃ နာရီခွဲလောက်မှာ သူနာပြုဆရာမလေး တစ်ဦး ရောက်လာတယ်။

“ရှင့် အပေါင်းအသင်းထဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို မှာ ချင်သလားဟင်”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပြုပြီး မာတင်ဟေးကို မှာပေးပါဆရာမဇာနည်။ သူနဲ့ ကျွန်မက အလုပ်တူတူ ထုပ်ပါတယ်”

“ဒါဆို သူ့အမြန်ဆုံးလာအောင် ခေါ်လိုက်မယ်လေ”

“ဟင်အင်း သူဒီကိုလာဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ မလုပ်ခဲ့ရသေးတဲ့ လူနာစာရင်းကို အကွရာစဉ် အလိုက် လုပ်ဖို့ သူ့ကိုသာ ပြောပြလိုက်ပါ။ ကျွန်မဘာကြောင့် မလုပ်နိုင်တာကိုလည်း ဆရာမကပဲ ရှင်းပြပေးပါနော်”

အသက်အန္တရာယ် စက်ကွင်းမှလွတ်လာတဲ့ ကျွန်မအတွက် အဓိကအကျဆုံးအရာကို ဦးစားပေးစဉ်းစားလိုက်တာကတော့ . . . .

ဝန်ခံချက်။

Ref:1973 Reader's Digest မှ Corol Jaylor ရဲ့ Ordedal in the Snow ကို ဆီလျော်စွာ ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြမြလိုိုင်